

แผนพัฒนาท้องถิ่น ๕ ปี

(พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๕)

เทศบาลตำบลเมือง
อำเภอเมืองปัตตานี จังหวัดปัตตานี

ประกาศเทศบาลตำบลเมือง
เรื่อง ประกาศใช้แผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี(พ.ศ.๒๕๖๑-๒๕๖๔)

ตามที่เทศบาลตำบลเมือง อำเภอเมืองพัทลุง จังหวัดพัทลุง ได้ดำเนินการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี(พ.ศ.๒๕๖๑-๒๕๖๔)โดยผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการพัฒนาเทศบาลตำบลเมืองและได้มีมติเห็นชอบ นั้น

อาศัยอำนาจตามความ ในข้อ ๑๗ (๔) แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ จึงขอประกาศใช้แผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑- ๒๕๖๔) ของเทศบาลตำบลเมือง

จึงประกาศมาเพื่อทราบโดยทั่วกัน

ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๙

(ลงชื่อ)

(นายสมพงษ์ ดอนเพ็ญจันทร์)

นายกเทศมนตรีตำบลเมือง

ส่วนที่ ๑ สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน

๑. ด้านกายภาพ

๑.๑ ที่ตั้งของหมู่บ้าน

ประวัติหมู่บ้าน

หมู่ที่ ๑ บ้านโหล๊ะพันหงส์

ประวัติของหมู่บ้านโหล๊ะพันหงส์ ตามที่ผู้เฒ่าเล่าต่อๆ กันมา แต่ก่อนบ้านนี้เป็นป่าใหญ่ดึกดำบรรพ์ มีสัตว์ป่าอาศัยอยู่มากมาย และมีฝูงช้างมาอาศัยอยู่ในที่แห่งนี้ มีแม่ช้างเชือกหนึ่งที่เป็นใหญ่ในฝูงช้างนั้น และแม่ช้างเชือกนั้นสวยงามมาก คนที่อยู่อาศัยในบริเวณแห่งนี้ได้เรียกช้างเชือกนั้นว่า “ อีพังหงส์ ” ต่อมาช้างพังเชือกนั้นได้ล้ม(ตาย) ลงที่ในโหล๊ะริมคลองใหญ่ ต่อมาชาวบ้านเขาตั้งชื่อบ้านแห่งนี้ว่า “ บ้านโหล๊ะพันหงส์ ” โหล๊ะ หมายถึง แหล่งที่ตายของช้างในที่ลุ่มริมคลอง พัน หมายถึง ช้างตัวเมีย หงส์ หมายถึง ความงามของช้าง จึงรวมเรียกว่า บ้านโหล๊ะพันหงส์ ต่อมาคนรุ่นหลัง เขาเรียกเพี้ยนไปจาก “ พังหงส์ ” เป็น “ พันหงส์ ” และเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๑ ก็มีกรรมการหมู่บ้านได้ปรึกษา ตกลงใจกัน ได้จัดทำรูปเหมือนช้างพังขึ้นไว้ที่ศาลาอ่านหนังสือพิมพ์ประจำหมู่บ้านโหล๊ะพันหงส์ เพื่อให้เป็นสัญลักษณ์ของหมู่บ้านนี้ต่อไปในวันข้างหน้า ให้เด็กรุ่นหลังได้รู้เรื่องของช้างที่ทำไว้กับปูนาว่าเป็นช้างเจ้าของชื่อหมู่บ้านแห่งนี้

หมู่บ้านแห่งนี้ตั้งมานานประมาณ ๒๐๐ ปี และรูปปั้นช้างที่ทำไว้ได้บรรจุกระดูก ของช้างเชือกนั้นไว้ด้วย
อาณาเขตติดต่อ

ทิศเหนือ ติดต่อกับ หมู่ที่ ๒ ตำบลนาท่อม อำเภอเมือง จังหวัดพัทลุง

ทิศใต้ ติดต่อกับ หมู่ที่ ๒ ตำบลร่มเมือง อำเภอเมือง จังหวัดพัทลุง

ทิศตะวันออก ติดต่อกับ หมู่ที่ ๔ ตำบลท่าแคกับหมู่ที่ ๖ ตำบลท่ามิหรำ อำเภอเมือง
จังหวัดพัทลุง

ทิศตะวันตก ติดต่อกับ หมู่ที่ ๓ ตำบลร่มเมือง อำเภอเมือง จังหวัดพัทลุง

หมู่ที่ ๒ บ้านบ่อโพธิ์

เมื่อประมาณ ๒ ศตวรรษ (๒๐๐ ปี) ที่ผ่านมาชาวบ้านสมัยนั้น เรียกพื้นที่บริเวณนี้ว่า “ เกาะทวดไชยสุริยวงศ์ ” ตามความเชื่อเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ผู้คนกราบไหว้บูชาบนบานสานกล่าว จุดบริเวณที่เป็นเกาะไชยสุริยวงศ์เป็นเนินสูง มีป่าทึบขึ้นเป็นหย่อมๆ รอบๆ เป็นที่นา ผู้ใหญ่บ้านสมัยนั้น คือ นายช่อ อินสุวรรณ ประมาณปี พ.ศ. ๒๔๕๕ หลังจากนั้นประมาณ ๗๐ ปี จนถึงปี พ.ศ. ๒๕๒๕ มีการเปลี่ยนผู้นำตามยุคสมัย จนมาถึงสมัยของผู้ใหญ่บ้าน นายสิน ช่วยเนียม เป็นผู้นำคนรุ่นใหม่เป็นนักพัฒนา มีวิสัยทัศน์กว้างไกล ได้เปลี่ยนชื่อเป็น “ บ้านบ่อโพธิ์ ” ตามกรมการปกครองเดิมที่ชาวบ้านเรียก “ นาราโพ ” และเพี้ยนมาเป็นบ่อโพธิ์จนถึงปัจจุบันบ้านบ่อโพธิ์ เดิมเป็นหมู่บ้านที่กันดารมาก เพราะอยู่ไกลจากตัวเมือง การเดินทางสัญจรไปมาแสนยากลำบากเพราะไม่มีถนนสายหลักตัดผ่าน ในปัจจุบันบ้านบ่อโพธิ์มีความเจริญมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นถนนหนทาง การคมนาคมสะดวกมากขึ้น ในหมู่บ้านมีไฟฟ้าใช้ทุกครัวเรือน ประชากรมีคุณภาพชีวิตที่ดี ไม่ว่าเรื่องของการศึกษา ด้านวัฒนธรรม ด้านสาธารณสุข และด้านความเป็นอยู่ดีขึ้น จึงทำให้หมู่ที่ ๒ บ้านบ่อโพธิ์ เป็นหมู่บ้านที่น่าอยู่ถึงปัจจุบัน

อาณาเขตติดต่อ

ทิศเหนือ ติดต่อกับ หมู่ที่ ๑ ตำบลร่มเมือง อำเภอเมือง จังหวัดพัทลุง

ทิศใต้ ติดต่อกับ หมู่ที่ ๖ ตำบลร่มเมือง อำเภอเมือง จังหวัดพัทลุง

ทิศตะวันออก ติดต่อกับ หมู่ที่ ๔ ตำบลท่าแค อำเภอเมือง จังหวัดพัทลุง

ทิศตะวันตก ติดต่อกับ หมู่ที่ ๔ ตำบล ร่มเมือง อำเภอเมือง จังหวัดพัทลุง

หมู่ที่ ๓ บ้านหูแร่

บ้านหูแร่ หมู่ที่ ๓ ตำบลร่มเมือง อำเภอเมืองพัทลุง จังหวัดพัทลุง มีประวัติว่า ณ คุ่งน้ำจุดหนึ่ง ที่ชายฝั่ง มีดินเป็นลูกรังที่แข็งแกร่ง ลูกรังนี้อยู่ตรงมุมของหมู่บ้านและมุมนั้นชาวบ้านสมัยก่อนเรียกว่า “หู” จึงเสมือนว่าหมู่บ้านนี้มีมุมหรือหูของหมู่บ้านเรียกว่า “ หน้าท่าหรั่ง ” ตามความเข้าใจของชาวบ้านถือว่า “ ลูกรัง ” หรือ “ หรั่ง ” เป็นแร่ชนิดหนึ่ง และเหตุที่จุดบริเวณนี้เป็นหูที่มีแร่ ผู้ที่สัญจรไปมา จึงเรียกว่า “ บ้านหูแร่ ” และเพี้ยนมาเป็นหูแร่จนถึงทุกวันนี้

อาณาเขตติดต่อ

ทิศเหนือ	ติดต่อกับ หมู่ที่ ๕	ตำบลนาท่อม	อำเภอเมือง	จังหวัดพัทลุง
ทิศใต้	ติดต่อกับ หมู่ที่ ๔	ตำบลร่มเมือง	อำเภอเมือง	จังหวัดพัทลุง
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับ หมู่ที่ ๑	ตำบลร่มเมือง	อำเภอเมือง	จังหวัดพัทลุง
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับ หมู่ที่ ๔	ตำบลร่มเมือง	อำเภอเมือง	จังหวัดพัทลุง

หมู่ที่ ๔ บ้านนาโอ

เมื่อประมาณ ๑๐๐ ปี ที่ผ่านมามีชาวบ้านกลุ่มหนึ่ง ได้เข้ามาบุกเบิก หักร้างถางพงเพื่อปรับสภาพพื้นที่เพื่อใช้ในการประกอบอาชีพ โดยมีครอบครัว “ นางทองโอ ” เป็นครอบครัวแรกที่บุกเบิกเพื่อใช้เป็นทีนา ต่อมาได้มีคนอพยพเข้ามาอาศัยอยู่เพิ่มมากขึ้น โดยประกอบอาชีพทำนาเป็นหลัก ประชาชนจึงเรียกพื้นที่บริเวณนี้ว่า “ ที่นาแม่ทองโอ ” ต่อมาชื่อ “ ที่นาแม่ทองโอ ” ก็ได้เรียกชื่อเพี้ยนไป และได้เรียกสั้นๆ จนติดปากว่า “ นาโอ ” จนมาถึงในปัจจุบัน

อาณาเขตติดต่อ

ทิศเหนือ	ติดต่อกับ หมู่ที่ ๓	ตำบลร่มเมือง	อำเภอเมือง	จังหวัดพัทลุง
ทิศใต้	ติดต่อกับ หมู่ที่ ๖	ตำบลร่มเมือง	อำเภอเมือง	จังหวัดพัทลุง
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับ หมู่ที่ ๒	ตำบลร่มเมือง	อำเภอเมือง	จังหวัดพัทลุง
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับ หมู่ที่ ๘	ตำบลร่มเมือง	อำเภอเมือง	จังหวัดพัทลุง

หมู่ที่ ๕ บ้านร่มเมือง

เหตุผลที่เรียกว่า “ บ้านร่มเมือง ” เมื่อประมาณ ๓๐๐ ปี ที่ผ่านมามีต้นไม้ชนิดหนึ่ง คือต้น “ทุเรียน” ซึ่งเป็นต้นทุเรียนพื้นเมือง มีกิ่งก้านสาขา ต้นใหญ่โตมีใบปกคลุมเป็นจำนวนมาก สามารถออกดอกออกผล ทำให้คนในหมู่บ้านละแวกนั้น ใช้เป็นที่พักผ่อนและใช้เก็บไม้แก่นเกือบทั้งหมู่บ้าน ซึ่งสมัยนั้นตรงกับ “ ท่านขุนร่มเมืองมัยกิจ ” เป็นผู้ใหญ่บ้าน หมู่ที่ ๕ ตำบลร่มเมืองเป็นคนแรก และต่อมาได้รับเกียรติให้เป็นกำนันตำบลร่มเมืองในเวลาถัดมา และได้ตั้งชื่อหมู่ที่ ๕ ว่า “ บ้านร่มเมือง ” จำนวนพื้นที่ หมู่ที่ ๕ ตำบลร่มเมือง มีพื้นที่จำนวนมากและต่อมาได้แบ่งแยกออกไปเป็นตำบลอ่างทอง ยังคงเหลือพื้นที่ หมู่ที่ ๕ ตำบลร่มเมือง ซึ่งมีพื้นที่ในปัจจุบันทั้งหมดประมาณ ๑,๐๓๒ ไร่ ซึ่งพื้นที่ทั้งหมดใช้เป็นพื้นที่เลี้ยงสัตว์และเพาะปลูก มีภูมิประเทศติดกับสายน้ำกั้นกลางระหว่างหมู่บ้าน ซึ่งเรียกว่า “ คลองลำ ” เป็นสายน้ำที่พี่น้องประชาชนได้อาศัยในชีวิตประจำวันตลอดมา

อาณาเขตติดต่อ

ทิศเหนือ	ติดต่อกับ หมู่ที่ ๖	ตำบลนาท่อม	อำเภอเมือง	จังหวัดพัทลุง
ทิศใต้	ติดต่อกับ หมู่ที่ ๗	ตำบลร่มเมือง	อำเภอเมือง	จังหวัดพัทลุง
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับ หมู่ที่ ๘	ตำบลร่มเมือง	อำเภอเมือง	จังหวัดพัทลุง
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับ หมู่ที่ ๗	ตำบลอ่างทอง	อำเภอศรีนครินทร์	จังหวัดพัทลุง

หมู่ที่ ๖ บ้านยางยายขลุ่ย

คำว่า มาบยาง ซึ่งเป็นชื่อของหมู่บ้านนั้น เนื่องจากมีพื้นที่ในหมู่บ้านนั้นมีลำธารไหลผ่านและบริเวณที่ใกล้ลำธารจะอุดมสมบูรณ์ไปด้วยต้นไม้นานาชนิด มีต้นไม้ชนิดที่โดดเด่นและเห็นอย่างชัดเจน คือ ต้นยาง จึงเป็นที่มาของหมู่บ้านมาบยาง และบางครั้งจะเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า บ้านยางยายขลุ่ย เขียนโดย อาจารย์สุจิต ศรีราชยา พิมพ์แจกแก่บุคคลที่มาร่วมงานพิธีฉลององค์ของรูปปั้น “ ยายขลุ่ย ” เมื่อ วันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๓๓ ณ โรงเรียนบ้านยางยายขลุ่ย ซึ่งเขียนเป็นบทกลอน ดังนี้

ศรีศรีขอเขียนสาสน์	ตามตำราสาสน์เล่ามา
เลื่องลือหลายเพลา	รุ่นปู่ย่าเคยได้ยิน
ตำนานยางยายขลุ่ย	คันชูดคู้ไม่สูญสิ้น
ก่อนการมานานิลา	อนุชนควรสนใจ
ยังมียายกับตา	ครองรักมาผุดผ่องใส
ถิ่นฐานของท่านไซ้ไร	บ้าน “ ตาลก ” ไซ้หกเลย
ตาลกแอบมีซู้	ยายขลุ่ยรู้เรื่องเปิดเผย
อย่าอยู่ต่อไปเลย	ไอ้อกเอ๋ยจำจากไกล
เสียทองสักเท่าหัว	ไม่เท่าผิวมีเมียใหม่
ดับห่อช่อพานไว	มุ่งดงยางเดินทางมา
ปลูกขนำทำนากิน	มีอาสินธ์แน่นหนักหนา
กลางดงมีธรรา	กุ่มปูปลามากมายกิน
“ มาบยาง ” น้ำสดีใส	ชื่อปรากฏ จนบัดนี้
ยายอยู่สบายดี	สุขสดชื่นทุกคืนวัน
ตาลกตกพุ่มหม้าย	คิดถึงยายรับผายผัน
งอนง้อขอดีพลัน	กลับเคหาเกิดയാใจ
เมียจ่าอย่าเพิงโกรธ	พี่ขอโทษโปรดอภัย
ที่แล้วให้แล้วไป	คิดว่าฝันอันตธาน
เพียงรักน้องอยู่	ไม่เจ้าชู้ขอสาบาน
ฝ่ายยายตลิตลาน	เฒ่าตาลกตลบแตลง
ไม่อยากจะคืนดี	ดังจี้ถ้อยแถลง
โลเลรักเสแสร้ง	สิ้นสุดกันวันนี้หนา
ตาลกสุดจะคิด	หักห้ามจิตดับโศกา
โมโหและโกรธา	กระโจนคว้าฉุดครายาย
ยายขลุ่ยตกใจตื่น	ฉันไม่ไปร้องวิ๊ตวาย
ตาลกไม่ไม่วางยาย	ฉุดกระชากลากเดินทาง
ดันดันลากแนวไพร	ถึงป่าใหญ่ใกล้วัดกลาง
เห็นยายไม่ขัดขวาง	“ เกาะตาวาง ” จิ้งวางมือ
ยายขลุ่ยไม่รีรอ	รีบวิ่งปร๋อรวดเร็วปรือ
ตาลกครวญครางหือ	กลัวยหลุดมือเข้าปากถึง
ชาตินี้หมดแล้วหนอ	จะร่วมหอกับยอดหญิง
อนิจจังสังเวชจริง	ซ้ำใจนักรักเป็นหมัน

ฝ่ายยายวิ่งยกย่าง	มาถึงทางสองแพรกพลัน
เหลียวหลังหลั้วตาหัน	“ เกะยายหัน ” ชื่อบ้านมี
ตะวันก็โพล่พลั	ยาชวนเซตังหน้าหนี
ไม่คิดถึงชีวี	จนเป็นลมล้มลงไป
“ ยายล้ม ” นามหมู่บ้าน	กล่าวเรียกขานชื่อบ้านใหม่
ครั้นฟื้นขึ้นมาไ	จึงเดินทางกลับอย่างเดิม
อาศัยปาย่างนี้	ชุ่มชีวีช่วยส่งเสริม
คนแรกผู้ริเริ่ม	“ ยายยายขลุ่ย ” ตามเล่ามา
ลูกหลานคิดคำนึง	ระลึกถึงทุกเวลา
จึงปั้นรูปบูชา	ดวงวิญญาณยายขลุ่ยเอย

ปัจจุบัน จึงมีคนเรียกหมู่ที่ ๖ ตำบลร่มเมือง ว่าบ้านมาบยางและบ้านยายขลุ่ย ใครจะเรียกใดก็ไม่ผิด เพราะทั้งสองชื่อเรียกหมู่ที่ ๖ ตำบลร่มเมือง อำเภอเมือง จังหวัดพัทลุง

อาณาเขตติดต่อ

ทิศเหนือ ติดต่อกับ หมู่ที่ ๔ ตำบลร่มเมือง อำเภอเมือง จังหวัดพัทลุง
 ทิศใต้ ติดต่อกับ หมู่ที่ ๑ กับหมู่ที่ ๗ ตำบลสมหวัง อำเภอกงหรา จังหวัดพัทลุง
 ทิศตะวันออก ติดต่อกับ หมู่ที่ ๓ กับหมู่ที่ ๑๐ ตำบลท่าแค อำเภอเมือง จังหวัดพัทลุง
 ทิศตะวันตก ติดต่อกับ หมู่ที่ ๗ กับหมู่ที่ ๙ ตำบลร่มเมือง อำเภอเมือง จังหวัดพัทลุง

หมู่ที่ ๗ บ้านลำ

“ ลำ ” หมายถึง หน่วยนับของเรือ

“ มาบ ” หมายถึง ทางน้ำไหลเชื่อมระหว่างแหล่งน้ำขนาดใหญ่เข้าด้วยกันมีน้ำไหลผ่านเฉพาะหน้าฝนที่มีน้ำหลาก

“ หาน ” หมายถึง แหล่งน้ำขนาดใหญ่ มีน้ำตลอดปี

“ ท่า ” หมายถึง ท่าน้ำ มีสำหรับให้ยานพาหนะทางน้ำ จอดรับส่งบุคคลหรือสิ่งของ

“ ท่า ” เป็นภาษาท้องถิ่นชาวใต้ หมายถึง พบหรือเจอ บุคคล สัตว์ หรือสิ่งของ

บ้านลำ ในอดีตมีอาณาเขตกว้างขวาง ปัจจุบันพื้นที่บางส่วนถูกแยกไปขึ้นกับเขตการปกครองตำบลอ่างทอง อำเภอศรีนครินทร์บางส่วน และเขตการปกครองของหมู่ที่ ๙ ตำบลร่มเมืองบางส่วน บ้านลำ มีลำคลองไหลผ่าน มีน้ำตลอดปี ในอดีตการคมนาคมไม่สะดวก ประชาชนสัญจรโดยใช้เรือในลำคลอง เพื่อไปมาหาสู่ซึ่งกันและกัน ในสมัยก่อนมีเรื่องเล่ากันว่า ในหวนเคียน มีเรือโบราณลำหนึ่งจมอยู่ และภายในเรือมีอ่างบรรจุทองคำ เล่ากันว่า มีผู้ชำนาญด้านไสยเวทย์ สามารถใช้เวทมนต์เรียกเรือลำดังกล่าว ให้ขึ้นมาปรากฏเหนือน้ำ และใช้ด้ายสายสิญจน์ผูกลำเรือ แล้วให้ผู้คนช่วยกันลากจนใกล้จะพ้นขอบเรือจนเห็นเรือทั้งลำ ขณะที่ลากจูงอยู่นั้น มาถึงท่าที่เด็กเล่นน้ำอยู่ เด็กๆ เห็นเรือแปลก ที่มีคนลากจูงเรือลำนั้นด้วยเส้นด้าย เส้นเล็ก ๆ จึงร้องทักขึ้น จึงทำให้เรือขาดจากด้าย (ขาดจากการควบคุมด้วยเวทย์มนต์) เรือลำดังกล่าวถอยหลังกลับไปจมอยู่ในหวนเคียนตราบเท่าทุกวันนี้

คำว่า “ ลำ ” สันนิษฐานมาจากคำว่า “ ท่าเรือหนึ่งลำ ” ที่เด็กๆ เห็น แล้วร้องทัก ต่อมาเรียกสั้นๆว่า

“ ท่าลำ ” และเหลือเพียงคำว่า “ ลำ ” ในที่สุด

บ้านลำ ประกอบด้วยกลุ่มบ้านย่อยๆ ๔ กลุ่มบ้าน ประกอบด้วย

- กลุ่มบ้านโพธิ์

- กลุ่มบ้านกลาง
- กลุ่มบ้านโคกตันหมี่
- กลุ่มบ้านมาบยาง

อาณาเขตติดต่อ

ทิศเหนือ	ติดต่อกับ หมู่ที่ ๕	ตำบลร่มเมือง	อำเภอเมือง	จังหวัดพัทลุง
ทิศใต้	ติดต่อกับ หมู่ที่ ๙	ตำบลร่มเมือง	อำเภอเมือง	จังหวัดพัทลุง
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับ หมู่ที่ ๘	ตำบลร่มเมือง	อำเภอเมือง	จังหวัดพัทลุง
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับ หมู่ที่ ๓	ตำบลอ่างทอง	อำเภอศรีนครินทร์	จังหวัดพัทลุง

หมู่ที่ ๘ บ้านป่าตอ

บ้านป่าตอ เป็นหมู่บ้านเก่าแก่หมู่บ้านหนึ่ง มีอายุยาวนานถึง ๒๐๐ ปี เหตุที่ชื่อบ้านป่าตอเนื่องจาก พื้นที่แห่งนี้สมัยก่อนมีต้นตอมากมายขึ้นอยู่ทั่วไป (ต้นสะตอ ชาวปักษ์ใต้เรียกสั้นๆว่า ต้นตอ) เมื่อมีต้นตอมาก ๆ เรียกว่าป่าตอ เลยนำมาตั้งเป็นชื่อหมู่บ้านว่า “ บ้านป่าตอ ” จนถึงปัจจุบัน

อาณาเขตติดต่อ

ทิศเหนือ	ติดต่อกับ หมู่ที่ ๔	ตำบลร่มเมือง	อำเภอเมือง	จังหวัดพัทลุง
ทิศใต้	ติดต่อกับ หมู่ที่ ๖ กับหมู่ที่ ๗	ตำบลร่มเมือง	อำเภอเมือง	จังหวัดพัทลุง
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับ หมู่ที่ ๔	ตำบลร่มเมือง	อำเภอเมือง	จังหวัดพัทลุง
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับ หมู่ที่ ๕	ตำบลร่มเมือง	อำเภอเมือง	จังหวัดพัทลุง

หมู่ที่ ๙ บ้านนาฏ

บ้านนาฏ หมู่ที่ ๙ ตำบลร่มเมือง เป็นหมู่บ้านที่แยกมาจากหมู่ที่ ๗ บ้านลำ ตำบลร่มเมือง เมื่อเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๘ มีผู้ใหญ่บ้านคนแรก ชื่อ นายปรีชา เพชรสง ชาวบ้านเรียกติดปากว่า บ้านนาฏ จากตำนานที่เล่าต่อกันมาว่า มีน้ำพุไหลพุ่งออกมาที่กลางทุ่งนา จากเหตุการณ์ดังกล่าว จึงทำให้ชาวบ้านเรียกทุ่งนาบริเวณนี้ว่า “ ทุ่งนาพุ ” ต่อมาเรียกเพี้ยนว่า “ ทุ่งนาฏ ” แต่ชื่อหมู่บ้านตามพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พ.ศ. ๒๕๕๗ ยังใช้ชื่อเรียกว่า บ้านลำ

บ้านนาฏ หมู่ที่ ๙ ตำบลร่มเมือง เป็นพื้นที่เหมาะกับการทำการเกษตร มีทั้งที่นา ที่สวน ที่เลี้ยงสัตว์ และยังมีแหล่งน้ำที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยสัตว์น้ำนานาชนิด ชาวบ้านอาศัยอยู่ดีมีสุขตลอดมา แม้ในสมัยก่อน บ้านลำการเดินทางโดยทางเรือการเดินทางลำบากมาก แต่ด้านขนบธรรมเนียมประเพณีมีการพึ่งพาอาศัยกันอย่าง เป็นญาติพี่น้อง อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข หลังจากนั้น ในปี พ.ศ. ๒๕๒๘ รัฐบาลเล็งเห็นความสำคัญของเส้นทาง ถนนหัวถนนท่านช่วย - ทุ่งนาซี จึงจัดสรรงบประมาณสร้างสะพานข้ามคลองลำขึ้น ทำให้ประชาชนในหมู่ที่ ๙ มีสะพาน ไฟฟ้าใช้ การเดินทางสะดวกขึ้น แต่ในปัจจุบัน มีความเปลี่ยนแปลงไปมาก ผู้นำและประชาชนมีความเข้าใจและหาแนวทางการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น เพื่อความเป็นอยู่ของประชาชนและคุณภาพชีวิตที่ดีของคนในหมู่บ้านต่อไป

อาณาเขตติดต่อ

ทิศเหนือ	ติดต่อกับ หมู่ที่ ๗	ตำบลร่มเมือง	อำเภอเมือง	จังหวัดพัทลุง
ทิศใต้	ติดต่อกับ หมู่ที่ ๕	ตำบลสมหวัง	อำเภอกงหรา	จังหวัดพัทลุง
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับ หมู่ที่ ๖	ตำบลร่มเมือง	อำเภอเมือง	จังหวัดพัทลุง
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับ ถนนสายทุ่งนาซี - ถนนท่านช่วย	ตำบลอ่างทอง	อำเภอศรีนครินทร์	จังหวัดพัทลุง

ประวัติตำบลร่มเมือง

ตำบลร่มเมือง เริ่มมีการก่อตั้งชุมชนเมื่อใดนั้นไม่ปรากฏหลักฐานหรือคำบอกเล่าที่แน่ชัด พบเพียงหลักฐานการก่อตั้งตำบลตามการปกครองท้องที่ เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๒๓ มีขุนไชยสุดวงค์ (ไชยสุริยวงศ์) เป็นกำนันคนแรก ประกอบด้วยชุมชน ๖ กลุ่มบ้าน คือ

๑. กลุ่มบ้านร่มเมือง
๒. กลุ่มบ้านหูแร่
๓. กลุ่มบ้านคตกรีต
๔. กลุ่มบ้านทอนมุด
๕. กลุ่มบ้านโหล๊ะพันหงส์
๖. กลุ่มบ้านไชยสุริยวงศ์

สำหรับชื่อตำบลร่มเมืองนั้น จากคำบอกเล่าของผู้เฒ่าในชุมชนมี ๒ นัย คือ นัยแรก เรียกตามลักษณะความสูงใหญ่ของต้นทุเรียนที่เกิดขึ้นบริเวณหมู่ที่ ๕ ซึ่งชาวบ้าน ส่วนใหญ่เรียกว่า “ ร่มเมือง ” ส่วนนัยที่ ๒ เกิดจากการที่มีโจรผู้ก่อการร้ายชุกชุมในเขตชุมชน สร้างความเดือดร้อนให้กับชาวบ้าน ในชุมชนเป็นอย่างมากในลักษณะที่เรียกว่า “ ร้อนเมือง ” ชาวบ้านจึงเรียกชื่อเพี้ยนเป็นชุมชน “ ร่มเมือง ” ตามความเชื่อด้านโหราศาสตร์และไสยศาสตร์

แต่ส่วนใหญ่เชื่อว่า คำว่า “ ร่มเมือง ” ซึ่งเป็นชื่อของตำบลนั้น มาจากสมณานาม ของทุเรียนต้นใหญ่ และให้ผลดกที่สุดในตำบล โดยสืบเนื่องจากเมื่อประมาณกว่าร้อยปีมาแล้ว ณ พื้นที่กลางกลุ่มบ้าน ซึ่งอยู่ในหมู่ที่ ๕ ปัจจุบัน เป็นแหล่งที่หลากหลายด้วยไม้ผลนานาชนิด ได้แก่ ต้นทุเรียน ลำสาดี เงาะ ฯลฯ และที่โดดเด่นที่สุด คือ มีทุเรียนพันธุ์พื้นเมืองต้นหนึ่ง ที่มีลำต้นโตประมาณ ๒ - ๓ คนโอบ สูงประมาณ ๒๐ - ๒๕ เมตร แผ่กิ่งก้านสาขาออกไปโดยรอบ ข้างละประมาณ ๑๐ - ๑๕ เมตร ปกแผ่ให้ความร่มเย็นเป็นบริเวณกว้างเสมือนร่มใหญ่ และที่พิเศษยิ่งไปกว่านั้น แต่ละปีทุเรียนต้นนี้จะมีผลดก จึงทำหน้าที่เสมือนแม่พันธุ์ที่ดีของทุเรียนในย่านนี้ ประชาชนจึงพากันเรียกขานทุเรียนต้นนี้ว่า “ ไม้ร่มเมือง ” หรือ “ แม่ร่มเมือง ”

ต่อมาเมื่อมีการประกาศจัดตั้งเป็นตำบล จึงนำคำว่า “ ร่มเมือง ” มาเป็นชื่อและใช้ชื่ออันเป็นมงคลนี้มาเป็นชื่อตำบลจนถึงปัจจุบัน

ตำบลร่มเมือง อำเภอเมืองพัทลุง จังหวัดพัทลุง เป็นตำบลหนึ่งของอำเภอเมืองพัทลุง ซึ่งกระทรวงมหาดไทย มีนโยบายที่จะพัฒนาและส่งเสริมการปกครองระบอบประชาธิปไตย โดยมีนโยบายที่สำคัญประการหนึ่ง คือ การกระจายอำนาจการปกครองสู่ท้องถิ่นในระดับพื้นฐาน คือ “ ตำบล ” ซึ่งรูปธรรมที่ชัดเจนในนโยบายดังกล่าว คือ การประกาศใช้พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งมีผลทำให้สภาตำบลมีฐานะเป็นนิติบุคคล และยกฐานะสภาตำบลที่มีรายได้เข้าหลักเกณฑ์ที่จัดตั้งเป็นหน่วยบริหารราชการส่วนท้องถิ่นเรียกว่า “ องค์การบริหารส่วนตำบล ” และตำบลร่มเมือง ก็ได้ยกฐานะเป็นองค์การบริหารส่วนตำบล เมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ มีหมู่บ้านในเขตพื้นที่รับผิดชอบ รวม ๙ หมู่บ้าน และได้ยกฐานะเป็นเทศบาลตำบลร่มเมือง เมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๒

ที่ตั้ง

เทศบาลตำบลร่มเมือง อำเภอเมืองพัทลุง จังหวัดพัทลุง ได้ตั้งอยู่เลขที่ ๘๒ หมู่ที่ ๘ ตำบลร่มเมือง อำเภอเมืองพัทลุง จังหวัดพัทลุง ระยะห่างจากศาลากลางจังหวัดพัทลุง ประมาณ ๑๕ กิโลเมตร

อาณาเขต

มีพื้นที่รับผิดชอบทั้งหมด ๑๖,๓๘๗.๕๐ ไร่ หรือ ๒๖.๒๒ ตารางกิโลเมตร

ทิศเหนือ	ติดต่อกับ	ตำบลนาท่อม	อำเภอเมืองพัทลุง	จังหวัดพัทลุง
ทิศใต้	ติดต่อกับ	ตำบลสมหวัง	อำเภอกงหรา	จังหวัดพัทลุง
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับ	ตำบลท่าแค	อำเภอเมืองพัทลุง	จังหวัดพัทลุง
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับ	ตำบลอ่างทอง	อำเภอศรีนครินทร์	จังหวัดพัทลุง

๑.๒ ลักษณะภูมิประเทศ

พื้นที่ชุมชนเทศบาลตำบลร่มเมือง ตั้งอยู่ทางด้านทิศเหนือของศูนย์กลางจังหวัดพัทลุง เขตปกครองของชุมชนมีพื้นที่รับผิดชอบทั้งหมด ๑๖,๓๘๗.๕๐ ไร่ หรือ ๑๗.๕๑ ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ ๐.๐๐๐๕๑ ของพื้นที่จังหวัดพัทลุง(๓,๔๒๔,๔๗๓ ตารางกิโลเมตร หรือ ๒,๑๔๐,๒๙๖ไร่) ชุมชนองค์การบริหารส่วนตำบลร่มเมืองอยู่ระหว่างค่าพิกัดที่ PJ ๑๒๖๓๒๒ N - PJ ๑๔๒๓๖๔ N และ PJ ๐๘๙๓๕๖ E - ๐๘๘๓๗๘ E

ชุมชนเทศบาลตำบลร่มเมือง มีสภาพพื้นที่ราบเรียบทั้งตำบล พื้นที่ส่วนใหญ่จึงเหมาะสมในการประกอบอาชีพเกษตรกรรม โดยการทำสวนยางพารา ทำนาข้าว ปลูกผลไม้ ปลูกผัก และการเลี้ยงสัตว์

๑.๓ ลักษณะภูมิอากาศ

สภาพภูมิอากาศของจังหวัดพัทลุง โดยทั่วไปมี ๒ ฤดูกาล คือ

ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่ปลายเดือนกุมภาพันธ์ - เดือนพฤษภาคม โดยมีอุณหภูมิเฉลี่ย ๓๓.๗ องศาเซลเซียส

ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่เดือนมิถุนายน - เดือนกุมภาพันธ์ โดยมีอุณหภูมิเฉลี่ย ๒๓.๕ องศาเซลเซียส

๑.๔ ลักษณะของดิน

พื้นที่ตำบลร่มเมือง ส่วนใหญ่เป็นที่ราบ ลักษณะของดินเป็นดินร่วนปนทราย ดินมีความอุดมสมบูรณ์ด้วยแร่ธาตุต่างๆ จึงเหมาะแก่การทำการเกษตร

๑.๕ ลักษณะของแหล่งน้ำ

มีแหล่งน้ำธรรมชาติที่สำคัญ คือ คลองลำ ไหลผ่านหมู่ที่ ๕ หมู่ที่ ๗ และหมู่ที่ ๘ ๒. คลองนาโอ้ ไหลผ่าน หมู่ที่ ๔ หมู่ที่ ๓ หมู่ที่ ๒ และหมู่ที่ ๑ และมีแหล่งน้ำธรรมชาติอื่น ๆ คือ

๑. ฝายยางยาลุย ซึ่งมีพื้นที่ติดต่อหมู่ที่ ๔ หมู่ที่ ๒ และหมู่ที่ ๖

๒. สระแม่โอ้ อยู่ในเขตพื้นที่ หมู่ที่ ๔ และหมู่ที่ ๘

๓. ห้วยบ้านเกาะวังกบ หมู่ที่ ๖

๔. หาดอนรุน หมู่ที่ ๙

๕. ฝายสามขา หมู่ที่ ๘

๖. หานวังเคียน หมู่ที่ ๑

๗. หานเคียน หมู่ที่ ๙

๑.๖ ลักษณะของไม้และป่าไม้

พื้นที่ตำบลร่มเมือง มีป่าชุมชน จำนวน ๒ แห่ง คือ

๑. สวนป่านาโอ้ มีเนื้อที่ ประมาณ ๑๘ ไร่ ไม้ในพื้นที่จะมีจำพวก ยางนา ไม้สะเดาช้าง(เทียม) หลุมพอ ไม้ประดู่ ไม้ยางพาราพื้นเมือง ฯลฯ

๒. สวนป่าโหล๊ะเคียน มีเนื้อที่ประมาณ ๑๓ ไร่ ต้นไม้มีต้นตะเคียนทองเป็นส่วนใหญ่ ต้นยางนา ไม้ขี้เหล็ก ไม้สะเดาช้าง(เทียม) ฯลฯ

ปัจจุบันป่าไม้ในพื้นที่ เป็นป่าชุมชน มีต้นไม้ลดลงเรื่อย ๆ เนื่องจากการทำลายป่า แต่ยังคงอนุรักษ์ไว้เพื่อให้ลูกหลานให้รู้จักป่าในชุมชน

๒. ด้านการเมือง/การปกครอง

๒.๑ เขตการปกครอง มีจำนวน ๙ หมู่บ้าน

หมู่ที่ ๑	บ้านโหล๊ะพันหงส์	จำนวน	๒๒๒	ครัวเรือน
หมู่ที่ ๒	บ้านบ่อโพธิ์	จำนวน	๑๕๔	ครัวเรือน
หมู่ที่ ๓	บ้านหุแร่	จำนวน	๗๙	ครัวเรือน
หมู่ที่ ๔	บ้านนาโอ	จำนวน	๒๙๕	ครัวเรือน
หมู่ที่ ๕	บ้านร่มเมือง	จำนวน	๒๑๑	ครัวเรือน
หมู่ที่ ๖	บ้านยางยายขลุ่ย	จำนวน	๑๕๖	ครัวเรือน
หมู่ที่ ๗	บ้านลำ	จำนวน	๒๑๕	ครัวเรือน
หมู่ที่ ๘	บ้านปอดอ	จำนวน	๑๘๐	ครัวเรือน
หมู่ที่ ๙	บ้านนาภู	จำนวน	๑๖๔	ครัวเรือน

ตำบลร่มเมือง อำเภอเมืองพัทลุง จังหวัดพัทลุง ระยะห่างจากศาลากลางจังหวัดพัทลุง ประมาณ ๑๕ กิโลเมตร

อาณาเขต

มีพื้นที่รับผิดชอบทั้งหมด ๑๖,๓๘๗.๕๐ ไร่ หรือ ๒๖.๒๒ ตารางกิโลเมตร

ทิศเหนือ	ติดต่อกับ	ตำบลนาท่อม	อำเภอเมืองพัทลุง	จังหวัดพัทลุง
ทิศใต้	ติดต่อกับ	ตำบลสมหวัง	อำเภอกงหรา	จังหวัดพัทลุง
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับ	ตำบลท่าแค	อำเภอเมืองพัทลุง	จังหวัดพัทลุง
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับ	ตำบลอ่างทอง	อำเภอศรีนครินทร์	จังหวัดพัทลุง

๒.๒ เขตการเลือกตั้ง มีจำนวน ๒ เขต

เขตที่ ๑ มีพื้นที่รับผิดชอบ หมู่ที่ ๑ หมู่ที่ ๒ หมู่ที่ ๓ หมู่ที่ ๔ และหมู่ที่ ๖
เขตที่ ๒ มีพื้นที่รับผิดชอบ หมู่ที่ ๕ หมู่ที่ ๗ หมู่ที่ ๘ และหมู่ที่ ๙

๓. ประชากร

๓.๑ ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนประชากร

หมู่ที่	ชื่อบ้าน	จำนวนประชากร		รวม
		ชาย	หญิง	
๑	บ้านโหล๊ะพันหงษ์	๓๕๙	๓๘๑	๗๔๐
๒	บ้านบ่อโพธิ์	๒๑๔	๒๓๓	๔๔๗
๓	บ้านหุแร่	๑๑๗	๑๒๑	๒๓๘
๔	บ้านนาโอ	๔๖๙	๔๘๒	๙๕๑
๕	บ้านร่มเมือง	๓๒๓	๓๒๔	๖๔๗
๖	บ้านยางยายขลุ่ย	๒๒๔	๒๒๙	๔๕๓
๗	บ้านลำ	๓๑๐	๓๓๕	๖๔๕
๘	บ้านปอดอ	๒๖๑	๒๙๘	๕๕๙
๙	บ้านนาภู	๒๕๕	๒๙๘	๕๕๓
รวม		๒,๕๓๒	๒,๗๐๑	๕,๒๓๓

๔. สภาพทางสังคม

การศึกษา

การศึกษาในเขตเทศบาลตำบลเมือง แบ่งได้ ดังนี้

๑. ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก จำนวน ๑ แห่ง คือ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านนาโอ มีเด็กเล็กจำนวน ๕๗ คน ครู ๒ คน ผู้ช่วยครูผู้ดูแลเด็ก จำนวน ๑ คน
๒. โรงเรียนระดับประถมศึกษา จำนวน ๒ โรงเรียน
 - ๒.๑ โรงเรียนวัดโอ้ ครู จำนวน ๑๑ คน มีเด็กนักเรียน จำนวน ๑๕๔ คน
 - ๒.๒ โรงเรียนวัดกลาง ครู จำนวน ๗ คน มีเด็กนักเรียน จำนวน ๔๘ คน
๓. ศูนย์การศึกษาคนออกระบบและตามอัธยาศัยประจำตำบลเมือง จำนวน ๑ แห่ง อยู่ในเขตพื้นที่ หมู่ที่ ๘ ตำบลเมือง (บริเวณวัดกลาง) มีครู กศน. จำนวน ๑ คน
 - ศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยีการเกษตรประจำตำบล จำนวน ๑ แห่ง

กีฬา / นันทนาการ

เทศบาลตำบลเมือง จะมีการจัดการแข่งขันกีฬาทุกปี

มีสนามฟุตบอล ๔ แห่ง โรงเรียนวัดโอ้ โรงเรียนวัดกลาง โรงเรียนบ้านยางยายขลุ่ย และเทศบาลตำบลเมือง

ลานกีฬา ๖ แห่ง ในเขตพื้นที่ หมู่ที่ ๑ , ๒ , ๖ , ๗ และหมู่ที่ ๘

สนามบาสเกตบอล / วอลเลย์บอล ๑ แห่ง (โรงเรียนวัดกลาง)

สนามตะกร้อ ๖ แห่ง หมู่ที่ ๑ , ๔ , ๖ , ๗ และหมู่ที่ ๘

สาธารณสุข

ในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลเมือง มีโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพระดับตำบล จำนวน ๒ แห่ง

๑. โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพระดับตำบลบ้านหุแร่ อยู่ในเขตพื้นที่หมู่ที่ ๓ ตำบลเมือง (รับผิดชอบ พื้นที่หมู่ที่ ๑ - ๔ ตำบลเมือง)

๒. โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพระดับตำบลบ้านลำ อยู่ในเขตพื้นที่ หมู่ที่ ๙ ตำบลเมือง (รับผิดชอบพื้นที่ หมู่ที่ ๕ - ๙ ตำบลเมือง)

มีอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) สามารถแบ่งแยกได้ดังนี้

อสม. หมู่ที่ ๑	จำนวน ๑๖ คน
อสม. หมู่ที่ ๒	จำนวน ๙ คน
อสม. หมู่ที่ ๓	จำนวน ๗ คน
อสม. หมู่ที่ ๔	จำนวน ๒๙ คน
อสม. หมู่ที่ ๕	จำนวน ๙ คน
อสม. หมู่ที่ ๖	จำนวน ๑๐ คน
อสม. หมู่ที่ ๗	จำนวน ๑๐ คน
อสม. หมู่ที่ ๘	จำนวน ๘ คน
อสม. หมู่ที่ ๙	จำนวน ๙ คน

๔.๓ อาชญากรรม

ตำบลเมือง อำเภอเมืองพัทลุง จังหวัดพัทลุง ปัญหาอาชญากรรมมีน้อย สังคมเป็นชนบท ไม่มีการแย่งแข่งขัน อาชญากรรมส่วนใหญ่เกิดจากกลุ่มวัยรุ่นทะเลาะกัน การฆ่ากันตายมีน้อยมาก อาชญากรรมที่เกิดขึ้นเกิดจากปัญหาส่วนตัว ทะเลาะกันมาก่อนเกิดอาชญากรรม ซึ่งมีน้อยมากในตำบลนี้ ปีที่ผ่านมา มี ๑ ราย

๔.๔ การสังคมสงเคราะห์

เทศบาลตำบลร่มเมือง ให้การช่วยเหลือผู้สูงอายุ ผู้พิการ ผู้ด้อยโอกาส ทั้งในด้านเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ เบี้ยผู้พิการ การช่วยเหลือที่อยู่อาศัย การมอบของใช้ที่จำเป็นทางกองทุนสวัสดิการชุมชนตำบลร่มเมือง ทุนการศึกษา การของบประมาณจากส่วนราชการหรือหน่วยงานอื่น ในการช่วยเหลือประชาชนชาวตำบลร่มเมือง

๕.ระบบบริการพื้นฐาน

๕.๑ การคมนาคมขนส่ง

การคมนาคม (ทางบก) มีถนนสายหลัก ๔ สาย คือ

สายที่ ๑ ถนนสายท่าแค-วัดนาโ้ว ยาวประมาณ ๓,๐๐๐ เมตร ผ่านหมู่ที่ ๑ ตำบลร่มเมือง

สายที่ ๒ ถนนสายปลวกลั่น - สถานีอนามัยบ้านลำ ยาวประมาณ ๗,๐๐๐ เมตร ผ่านหมู่ที่ ๖,๗ และหมู่ที่ ๙ ตำบลร่มเมือง

สายที่ ๓ ถนนสายโคกแย้ม - บ้านลำ ยาวประมาณ ๘,๐๐๐ เมตร ผ่านหมู่ที่ ๑, ๓, ๔, ๘ และหมู่ที่ ๗ ตำบลร่มเมือง

สายที่ ๔ ถนนสายท่านช่วย - ทุ่งนาซี ยาวประมาณ ๕,๕๐๐ เมตร ผ่านหมู่ที่ ๕, ๗ และหมู่ที่ ๙ ตำบลร่มเมือง

การสื่อสาร

- ตู้โทรศัพท์สาธารณะ	จำนวน	๒๐	แห่ง
- โทรศัพท์บ้าน	จำนวน	๑๕๐	ครัวเรือน
- ที่ทำการไปรษณีย์(ย่อย)	จำนวน	๑	แห่ง (อยู่ในเขตพื้นที่ หมู่ที่ ๗)
- ระบบเสียงตามสาย	จำนวน	๙	หมู่บ้าน
- ระบบเสียงไร้สายของเทศบาลตำบลร่มเมือง	แม่ข่ายประจำเทศบาลตำบลร่มเมือง และมีลูกข่าย จำนวน ๙ ชุด (ทุกหมู่บ้าน)		
- ที่อ่านหนังสือประจำหมู่บ้าน	จำนวน	๙	หมู่บ้าน

๖.ลักษณะด้านเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว

การเกษตรกรรม

เทศบาลตำบลร่มเมือง มีพื้นที่การเกษตรกรรมทั้งหมด จำนวน ๑๓,๔๐๑ ไร่ พื้นที่สวนยางพารา ๑๐,๒๘๗.๖๐ ไร่ พืชเศรษฐกิจที่สำคัญ ๆ คือ ยางพารา ข้าว และไม้ผล ตามลำดับ

แหล่งน้ำที่สร้างขึ้น

- ฝาย	จำนวน	๓	แห่ง
- บ่อน้ำตื้นส่วนตัว	จำนวน	๕๕๐	บ่อ
- ประปาหมู่บ้าน	จำนวน	๑๓	แห่ง
- บ่อบาดาล	จำนวน	๒๐	แห่ง
- ฝายหินทิ้ง	จำนวน	๓	แห่ง

ข้อมูลสถานพาณิชยกรรมและบริการ

- สถานบริการน้ำมัน	จำนวน	๒	แห่ง
- โรงสี	จำนวน	๑๐	โรง

- อยู่ซ่อมรถ	จำนวน	๑๐	แห่ง
- ตลาดนัด	จำนวน	๒	แห่ง
- ร้านค้าทั่วไป	จำนวน	๔๐	แห่ง

การปศุสัตว์

การปศุสัตว์ในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลร่มเมือง ส่วนใหญ่จะเลี้ยงกันแบบรายย่อยควบคู่ไปกับการประกอบอาชีพเกษตรกรรมอื่น ๆ ที่มีการรวมกลุ่มเลี้ยงสัตว์ จำนวน ๙ กลุ่ม ดังนี้

๑. กลุ่มเลี้ยงสุกร	จำนวน	๒	กลุ่ม
๒. กลุ่มเลี้ยงแพะ	จำนวน	๑	กลุ่ม
๓. กลุ่มเลี้ยงไก่พื้นเมือง	จำนวน	๑	กลุ่ม
๔. กลุ่มเลี้ยงวัวพันธุ์พื้นเมือง	จำนวน	๓	กลุ่ม
๕. กลุ่มเลี้ยงไก่	จำนวน	๑	กลุ่ม
๖. กลุ่มเลี้ยงโคเนื้อ	จำนวน	๑	กลุ่ม
๗. กลุ่มเลี้ยงกบ	จำนวน	๑	กลุ่ม

การท่องเที่ยว

ในเขตพื้นที่รับผิดชอบ มีสถานที่ท่องเที่ยว จำนวน ๕ แห่ง คือ

๑. สวนป่านาโอ ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่หมู่ที่ ๔ บ้านนาโอ ตำบลร่มเมือง
๒. สวนป่าโหละเคียน ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่หมู่ที่ ๗ บ้านลำ ตำบลร่มเมือง
๓. น้ำตกวังหลุมพอ(หุแร่) กั้นกลางระหว่างหมู่ที่ ๓ บ้านหุแร่ และหมู่ที่ ๔ บ้านนาโอ ตำบลร่มเมือง
๔. วัดนาโอ ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่หมู่ที่ ๑ บ้านโหละพันหงส์ ตำบลร่มเมือง
๕. วัดกลาง ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่หมู่ที่ ๘ บ้านป่าตอ ตำบลร่มเมือง

ลักษณะทางด้านสังคม

เทศบาลตำบลร่มเมือง มีการบริหารจัดการโดยให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนา

มวลชนจัดตั้ง

๑. ลูกเสือชาวบ้าน ๓ รุ่น	จำนวน	๔๕๐	กลุ่ม
๒. กลุ่มกองทุนสวัสดิการชุมชนตำบลร่มเมือง	จำนวน	๑	กลุ่ม
๓. กลุ่ม อสม.	จำนวน	๙	กลุ่ม
๔. ชมรมผู้สูงอายุ	จำนวน	๒	ชมรม
๕. ชมรมคนรักกีฬา	จำนวน	๑	ชมรม
๖. ชมรมคนรักขนาน	จำนวน	๑	ชมรม
๗. กลุ่มกองทุนหมุนเวียนป้วย	จำนวน	๑	กลุ่ม
๘. กลุ่มผสมปุ๋ย	จำนวน	๑	กลุ่ม
๙. กลุ่มออมทรัพย์เพื่อการผลิต	จำนวน	๙	กลุ่ม
๑๐. กลุ่มสหกรณ์กองทุนสวนยาง	จำนวน	๑	กลุ่ม

ศาสนา

ประชาชนส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ มีวัด จำนวน ๒ แห่ง
 คือ วัดกลาง อยู่ในเขตพื้นที่ หมู่ที่ ๘ ตำบลร่มเมือง
 วัดนาโอ อยู่ในเขตพื้นที่ หมู่ที่ ๑ ตำบลร่มเมือง

ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรม

เทศบาลตำบลร่มเมือง ส่งเสริมและอนุรักษ์ขนบธรรมเนียมประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น โดยมีกิจกรรมที่สำคัญ ดังนี้

๑.งานประเพณีกวนข้าวยากู	จัดในเดือนกุมภาพันธ์ของทุกปี
๒.งานประเพณีรดน้ำผู้สูงอายุ	จัดในเดือนเมษายนของทุกปี
๓.งานประเพณีวันสารทเดือนสิบ	จัดในเดือนกันยายนของทุกปี
๔.งานประเพณีแข่งโพน-ลากพระ	จัดในเดือนตุลาคมของทุกปี
๕.งานประเพณีลอยกระทง	จัดในเดือนพฤศจิกายนของทุกปี

สวัสดิการสังคม

ผู้สูงอายุ ได้รับเบี้ยยังชีพ ทั้งหมด ๘๓๑ คน รวมเป็นเงิน ๕๕๕,๖๐๐ บาท
 ผู้พิการ ได้รับเบี้ยความพิการ ทั้งหมด ๑๐๖ คน รวมเป็นเงิน ๘๔,๘๐๐ บาท
 รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๖๔๐,๔๐๐ บาท

ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

- ป้อมจุดตรวจ จำนวน ๑ ป้อม ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ หมู่ที่ ๖
- ศูนย์แม่ข่ายวิทยุ จำนวน ๒ ศูนย์ ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ หมู่ที่ ๘ (วัดกลาง) และสำนักงานเทศบาล

ตำบลร่มเมือง

๗. เศรษฐกิจพอเพียงท้องถิ่น (ด้านการเกษตรและแหล่งน้ำ)

๗.๑ ข้อมูลด้านการเกษตร

(๑) บ้านโหล๊ะพันหงส์ หมู่ที่ ๑

มีพื้นที่ทั้งหมด ๑,๓๔๙ ไร่ ทำการเกษตร ดังนี้

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิต เฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
๒.๑) ทำนา	☒ ในเขต ชลประทาน	...๐... ครัวเรือน ...๐... ไร่	...๐... กก./ไร่	...๐... บาท/ไร่	...๐... บาท/ไร่
	☒ นอกเขต ชลประทาน	...๑๒... ครัวเรือน ...๔๗... ไร่	...๕๐๐... กก./ไร่	๓,๐๐๐ บาท/ไร่	...๕,๐๐๐... บาท/ไร่
๒.๒) ทำสวน	สวน...มังคุด	...๕... ครัวเรือน ...๙๕... ไร่	...๙๐๐... กก./ไร่	...๓,๐๐๐... บาท/ไร่	...๙๐,๐๐๐... บาท/ไร่
	สวน...เงาะ.....	...๒๗... ครัวเรือน ...๓๐... ไร่	...๑,๕๐๐... กก./ไร่	...๓,๐๐๐... บาท/ไร่	...๔๕,๐๐๐... บาท/ไร่

	สวน.ยางพารา	..๑๒๒..คร้วเรือน ..๕๔๑..ไร่	กก./ไร่	๓,๐๐๐ บาท/ไร่	..๙๐...บาท/ไร่
	สวน.....	คร้วเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ ไร่	บาท/ไร่
๒.๓) ทำไร่	☐ ไร่อ้อย	คร้วเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่ข้าวโพด	คร้วเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่มันสำปะหลัง	คร้วเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ อื่นๆ	คร้วเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๔) อื่นๆ	☐ อื่นๆ โปรด ระบุ	คร้วเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ ไร่	บาท/ไร่

(๒) บ้านบ่อโพธิ์ หมู่ที่ ๒

มีพื้นที่ทั้งหมด ๒,๔๗๐ ไร่ ทำการเกษตร ดังนี้

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
๒.๑) ทำนา	☐ ในเขตชลประทาน	...คร้วเรือน ...ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☒ นอกเขต ชลประทาน	..๑๓..คร้วเรือน ..๕๒.....ไร่	..๕๐๐ กก./ไร่	..๓,๐๐๐ บาท/ไร่	..๕,๐๐๐ บาท/ไร่
๒.๒) ทำสวน	สวน...มังคุด.....	..๒๙..คร้วเรือน ..๒๓...ไร่	๙๐๐ กก./ไร่	๓,๐๐๐ บาท/ไร่	๙๐,๐๐๐ บาท/ไร่
	สวน...เงาะ.....	..๑๕..คร้วเรือน ..๑๖...ไร่	๑,๕๐๐ กก./ไร่	๓,๐๐๐ บาท/ไร่	..๔๕,๐๐๐ บาท/ไร่
	สวน.ยางพารา	..๑๔๕..คร้วเรือน ..๖๓๙ไร่	..๒๕๐ กก./ไร่	..๓,๐๐๐ บาท/ไร่	..๙๐...บาท/ไร่
	สวน.....	คร้วเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๓) ทำไร่	☐ ไร่อ้อย	คร้วเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่ข้าวโพด	คร้วเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่มันสำปะหลัง	คร้วเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่

	☐ อื่นๆ	ครั้วเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๔) อื่นๆ	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	ครั้วเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่

(๓) บ้านหุแระ หมู่ที่ ๓

มีพื้นที่ทั้งหมด ๓๘๕ ไร่ ทำการเกษตร ดังนี้

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
๒.๑) ทำนา	☐ ในเขต ชลประทาน	...ครั้วเรือน ...ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☒ นอกเขต ชลประทาน	...๑๐...ครั้วเรือน ...๔๘...ไร่	...๕๐๐...กก./ไร่	...๓,๐๐๐...บาท/ไร่	...๕,๐๐๐...บาท/ไร่
๒.๒) ทำสวน	สวน...ยางพารา.....	...๓๓...ครั้วเรือน ...๑๓๑...ไร่	...๒,๕๐...กก./ไร่	...๓,๐๐๐...บาท/ไร่	...๕๐...บาท/ไร่
	สวน...มังคุด.....	...๒๑...ครั้วเรือน ...๓๐...ไร่	...๙๐๐...กก./ไร่	...๓,๐๐๐...บาท/ไร่	...๙๐,๐๐๐...บาท/ไร่
	สวน...เงาะ.....	...๑๑...ครั้วเรือน ...๑๓...ไร่	...๑,๕๐๐...กก./ไร่	...๓,๐๐๐...บาท/ไร่	...๔๕,๐๐๐...บาท/ไร่
	สวน.....	ครั้วเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๓) ทำไร่	☐ ไร่อ้อย	ครั้วเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่ข้าวโพด	ครั้วเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่มันสำปะหลัง	ครั้วเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ อื่นๆ	ครั้วเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๔) อื่นๆ	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	ครั้วเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่

(๔) บ้านนาโอ้ หมู่ที่ ๔

มีพื้นที่ทั้งหมด ๒,๔๐๘ ไร่ ทำการเกษตร ดังนี้

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
๒.๑) ทำนา	☐ ในเขตชลประทาน	...คร้าวเรือน ...ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☒ นอกเขต ชลประทาน	...๒๒ คร้าวเรือน ...๖๑ ไร่	...๕๐๐ กก./ไร่	...๓,๐๐๐ บาท/ไร่	...๕,๐๐๐ บาท/ไร่
๒.๒) ทำสวน	สวน...ยางพารา.....	...๑๗๐ คร้าวเรือน ...๑,๐๗๔ ไร่	...๒๕๐ กก./ไร่	...๓,๐๐๐ บาท/ไร่	...๙๐ บาท/ไร่
	สวน...มังคุด.....	...๘๗ คร้าวเรือน ...๔๐ ไร่	...๙๐๐ กก./ไร่	...๓,๐๐๐ บาท/ไร่	...๙๐,๐๐๐ บาท/ไร่
	สวน...เงาะ.....	...๓๙ คร้าวเรือน ...๑๑ ไร่	...๑,๕๐๐ กก./ไร่	...๓,๐๐๐ บาท/ไร่	...๔๕,๐๐๐ บาท/ไร่
	สวน...มะพร้าว.....	...๑๑ คร้าวเรือน ...๑๔ ไร่	...๑,๒๐๐ กก./ไร่	...๓,๐๐๐ บาท/ไร่	...๒๔,๐๐๐ บาท/ไร่
๒.๓) ทำไร่	☐ ไร่อ้อย	คร้าวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่ข้าวโพด	คร้าวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่มันสำปะหลัง	คร้าวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ อื่นๆ	คร้าวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๔) อื่นๆ	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	คร้าวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่

(๕) บ้านร่มเมือง หมู่ที่ ๕

มีพื้นที่ทั้งหมด ๑,๐๓๑ ไร่ ทำการเกษตร ดังนี้

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
๒.๑) ทำนา	☐ ในเขตชลประทาน	...คร้าวเรือน ...ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☒ นอกเขต ชลประทาน	...๕ คร้าวเรือน ...๒๓ ไร่	...๕๐๐ กก./ไร่	...๓,๐๐๐ บาท/ไร่	...๕,๐๐๐ บาท/ไร่
๒.๒) ทำสวน	สวน...ยางพารา.....	...๖๖ คร้าวเรือน ...๓๓๕ ไร่	...๒๕๐ กก./ไร่	...๓,๐๐๐ บาท/ไร่	...๙๐ บาท/ไร่

	สวน...มังคุด.....	...๔๓...ครีวเรือน ...๒๗...ไร่	...๙๐๐...กก./ไร่	...๓,๐๐๐...บาท/ไร่	...๙๐,๐๐๐...บาท/ไร่
	สวน...เงาะ	...๒๕...ครีวเรือน ...๕...ไร่	...๑,๕๐๐...กก./ไร่	...๓,๐๐๐...บาท/ไร่	...๔๕,๐๐๐...บาท/ไร่
	สวน.....	ครีวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๓) ทำไร่	☐ ไร่อ้อย	ครีวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่ข้าวโพด	ครีวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่มันสำปะหลัง	ครีวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ อื่นๆ	ครีวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๔) อื่นๆ	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	ครีวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่

(๖) บ้านยางยายขลุ่ย หมู่ที่ ๖

มีพื้นที่ทั้งหมด ๒,๘๘๒ ไร่ ทำการเกษตร ดังนี้

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
๒.๑) ทำนา	☐ ในเขตชลประทาน	...ครีวเรือน ...ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☒ นอกเขต ชลประทาน	...๖๑...ครีวเรือน ...๒๕๗...ไร่	...๕๐๐...กก./ไร่	...๓,๐๐๐...บาท/ไร่	...๕,๐๐๐...บาท/ไร่
๒.๒) ทำสวน	สวน...ยางพารา.....	...๑๔๒...ครีวเรือน ...๙๖๔...ไร่	...๒,๕๐๐...กก./ไร่	...๓,๐๐๐...บาท/ไร่	...๙,๐๐๐...บาท/ไร่
	สวน...มังคุด.....	...๓๑...ครีวเรือน ...๕๑...ไร่	...๙๐๐...กก./ไร่	...๓,๐๐๐...บาท/ไร่	...๙๐,๐๐๐...บาท/ไร่
	สวน...เงาะ	...๑๘...ครีวเรือน ...๗...ไร่	...๑,๕๐๐...กก./ไร่	...๓,๐๐๐...บาท/ไร่	...๔๕,๐๐๐...บาท/ไร่
	สวน...มะพร้าว	...๗...ครีวเรือน ...๘...ไร่	...๑,๒๐๐...กก./ไร่	...๓,๐๐๐...บาท/ไร่	...๒๔,๐๐๐...บาท/ไร่
๒.๓) ทำไร่	☐ ไร่อ้อย	ครีวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่ข้าวโพด	ครีวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่

	☐ ไร้มันสำปะหลัง	ครีวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ อื่นๆ	ครีวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๔) อื่นๆ	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	ครีวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่

(๗) บ้านลำ หมูที่ ๗

มีพื้นที่ทั้งหมด ๑,๔๑๒ ไร่ ทำการเกษตร ดังนี้

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
๒.๑) ทำนา	☐ ในเขตชลประทาน	...ครีวเรือน ...ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☒ นอกเขต ชลประทาน	..๑๕ ครีวเรือน ...๖๙...ไร่	...๔๕๐ กก./ไร่	...๓,๐๐๐ บาท/ไร่	...๔,๕๐๐ บาท/ไร่
๒.๒) ทำสวน	สวน...ยางพารา.....	..๕๓ ครีวเรือน ...๓๗๑...ไร่	...๒,๕๐ กก./ไร่	...๓,๐๐๐ บาท/ไร่	...๙๐ บาท/ไร่
	สวน...มังคุด.....	..๖๒ ครีวเรือน ...๔๐...ไร่	...๙๐๐ กก./ไร่	...๓,๐๐๐ บาท/ไร่	...๙๐,๐๐๐ บาท/ไร่
	สวน...เงาะ.....	..๔๓ ครีวเรือน ...๔๓...ไร่	...๑,๕๐๐ กก./ไร่	...๓,๐๐๐ บาท/ไร่	...๔๕,๐๐๐ บาท/ไร่
	สวน.....	ครีวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๓) ทำไร่	☐ ไร่อ้อย	ครีวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่ข้าวโพด	ครีวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร้มันสำปะหลัง	ครีวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ อื่นๆ	ครีวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๔) อื่นๆ	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	ครีวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่

(๘) บ้านป่าตอ หมู่ที่ ๘

มีพื้นที่ทั้งหมด ๑,๔๑๒ ไร่ ทำการเกษตร ดังนี้

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
๒.๑) ทำนา	☐ ในเขตชลประทาน	...คร้าวเรือน ...ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☒ นอกเขต ชลประทาน	...๘...คร้าวเรือน ...๑๔...ไร่	...๔๕๐...กก./ไร่	...๓,๐๐๐...บาท/ไร่	...๕,๐๐๐...บาท/ไร่
๒.๒) ทำสวน	สวน...ยางพารา.....	...๗๖...คร้าวเรือน ...๖๒๘...ไร่	...๒๕๐...กก./ไร่	...๓,๐๐๐...บาท/ไร่	...๙๐...บาท/ไร่
	สวน...มังคุด.....	...๕๓...คร้าวเรือน ...๔๐...ไร่	...๙๐๐...กก./ไร่	...๓,๐๐๐...บาท/ไร่	...๕๐,๐๐๐...บาท/ไร่
	สวน...เงาะ.....	...๒๗...คร้าวเรือน ...๑๗...ไร่	...๑,๕๐๐...กก./ไร่	...๓,๐๐๐...บาท/ไร่	...๔๕,๐๐๐...บาท/ไร่
	สวน...มะพร้าว.....	...๙...คร้าวเรือน ...๓...ไร่	...๑,๒๐๐...กก./ไร่	...๓,๐๐๐...บาท/ไร่	...๒๔,๐๐๐...บาท/ไร่
๒.๓) ทำไร่	☐ ไร่อ้อย	คร้าวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่ข้าวโพด	คร้าวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่มันสำปะหลัง	คร้าวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ อื่นๆ	คร้าวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๔) อื่นๆ	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	คร้าวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่

(๙) บ้านนาภู หมู่ที่ ๙

มีพื้นที่ทั้งหมด ๓,๐๒๙ ไร่ ทำการเกษตร ดังนี้

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
๒.๑) ทำนา	☐ ในเขตชลประทาน	...คร้าวเรือน ...ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☒ นอกเขต ชลประทาน	...๔๐...คร้าวเรือน ...๑๒๐...ไร่	...๕๐๐...กก./ไร่	...๓,๕๐๐...บาท/ไร่	...๕,๐๐๐...บาท/ไร่
๒.๒) ทำสวน	สวน...ยางพารา.....	...๗๕...คร้าวเรือน ...๕๐๐...ไร่	...๒๕๐...กก./ไร่	...๓,๐๐๐...บาท/ไร่	...๙๐...บาท/ไร่
	สวน...มังคุด.....	...๑๕...คร้าวเรือน ...๒๐...ไร่	...๓๐๐...กก./ไร่	...๓,๐๐๐...บาท/ไร่	...๔๕,๐๐๐...บาท/ไร่

	สวน...มะเข้	...๓๖..คร้วเรือน ...๔๐..ไร่	..๕๐๐..กก./ไร่	...๓,๐๐๐..บาท/ไร่	...๑๕,๐๐๐..บาท/ไร่
	สวน...ลองกอง	..๒๐..คร้วเรือน ...๕๐..ไร่	..๔๐๐..กก./ไร่	...๓,๐๐๐..บาท/ไร่	...๑๐,๐๐๐..บาท/ไร่
๒.๓) ทำไร่	☐ ไร่อ้อย	คร้วเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่ข้าวโพด	คร้วเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่มันสำปะหลัง	คร้วเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ อื่นๆ	คร้วเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๔) อื่นๆ	☒ อื่นๆ โปรดระบุ ถั่วลิสง	..๔๐..คร้วเรือน ๕๕..ไร่	๒๕๐..กก./ไร่	๒,๐๐๐..บาท/ไร่	..๑๐,๐๐๐..บาท/ไร่

๗.๒ ข้อมูลด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร

(๑) บ้านโหล๊ะพันหงส์ หมู่ที่ ๑

แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ความเพียงพอของปริมาณน้ำฝนที่ใช้ในการทำ การเกษตร		ปริมาณน้ำฝนที่ตกโดยเฉลี่ยในปีที่ผ่านมา (มิลลิเมตร) กรณีที่ทราบโปรดระบุ			
	เพียงพอ	ไม่เพียงพอ				
๓.๑) ปริมาณน้ำฝน		✓	๑๑๗ มิลลิเมตร			
แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ลำดับ ความสำคัญ	ความเพียงพอของน้ำเพื่อ การเกษตร ตลอดทั้งปี		การเข้าถึงแหล่งน้ำทางการเกษตร		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของ ครัวเรือนที่เข้าถึงฯ
๓.๒) แหล่งน้ำธรรมชาติ						
☐ ๑. แม่น้ำ						
☐ ๒. ห้วย/ลำธาร						
☒ ๓. คลอง	๑	✓			✓	๒๐
☐ ๔. หนองน้ำ/บึง						
☐ ๕. น้ำตก						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรด ระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						

๓.๓) แหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น						
☐ ๑. แก้มลิง						
☐ ๒. อ่างเก็บน้ำ						
☐ ๓. ฝาย	๒	✓			✓	๑๐
☐ ๔. สระ						
☐ ๕. คลอง						
ชลประทาน						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรดระบุ)						
๖.๑)						
๖.๒)						
๖.๓)						

(๒) บ้านบ่อโพธิ์ หมู่ที่ ๒

แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ความเพียงพอของปริมาณน้ำฝนที่ใช้ในการทำ การเกษตร		ปริมาณน้ำฝนที่ตกโดยเฉลี่ยในปีที่ผ่านมา (มิลลิเมตร) กรณีที่ทราบโปรตรระบุ			
	เพียงพอ	ไม่เพียงพอ				
๓.๑) ปริมาณน้ำฝน		✓	๑๑๗ มิลลิเมตร			
แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ลำดับ ความสำคัญ	ความเพียงพอของน้ำเพื่อ การเกษตร ตลอดทั้งปี		การเข้าถึงแหล่งน้ำการเกษตร		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของ ครัวเรือนที่เข้าถึงฯ
๓.๒) แหล่งน้ำธรรมชาติ						
☐ ๑. แม่น้ำ						
☒ ๒. ห้วย/ลำธาร	๒	✓			✓	๒๐
☒ ๓. คลอง	๑	✓			✓	๒๐
☐ ๔. หนองน้ำ/บึง						
☐ ๕. น้ำตก						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรดระบุ)						
๖.๑)						
๖.๒)						
๖.๓)						
๓.๓) แหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น						
☐ ๑. แก้มลิง						
☐ ๒. อ่างเก็บน้ำ						
☐ ๓. ฝาย						

☐ ๔. สระ						
☐ ๕. คลอง ชลประทาน						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรดระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						

(๓) บ้านหุแร่ หมู่ที่ ๓

แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ความเพียงพอของปริมาณน้ำฝนที่ใช้ในการทำ การเกษตร		ปริมาณน้ำฝนที่ตกโดยเฉลี่ยในปีที่ผ่านมา (มิลลิเมตร) กรณีที่ทราบโปรตรระบุ			
	เพียงพอ	ไม่เพียงพอ				
๓.๑) ปริมาณน้ำฝน		✓	๑๑๗ มิลลิเมตร			
แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ลำดับ ความสำคัญ	ความเพียงพอของน้ำเพื่อ การเกษตร ตลอดทั้งปี		การเข้าถึงแหล่งน้ำการเกษตร		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของ ครัวเรือนที่เข้าถึงๆ
๓.๒) แหล่งน้ำธรรมชาติ						
☐ ๑. แม่น้ำ						
☐ ๒. ห้วย/ลำธาร						
☒ ๓. คลอง	๑	✓			✓	๒๐
☐ ๔. หนองน้ำ/บึง						
☐ ๕. น้ำตก						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรดระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						
๓.๓) แหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น						
☐ ๑. แก้มลิง						
☐ ๒. อ่างเก็บน้ำ						
☐ ๓. ฝาย						
☐ ๔. สระ						
☐ ๕. คลอง ชลประทาน						

☐ ๖. อื่นๆ(โปรดระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						
---	--	--	--	--	--	--

(๔) บ้านนาโ้ว หมู่ที่ ๔

แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ความเพียงพอของปริมาณน้ำฝนที่ใช้ในการทำ การเกษตร		ปริมาณน้ำฝนที่ตกโดยเฉลี่ยในปีที่ผ่านมา (มิลลิเมตร) กรณีที่ทราบโปรตรระบุ			
	เพียงพอ	ไม่เพียงพอ				
๓.๑) ปริมาณน้ำฝน		✓	๑๑๗ มิลลิเมตร			
แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ลำดับ ความสำคัญ	ความเพียงพอของน้ำเพื่อ การเกษตร ตลอดทั้งปี		การเข้าถึงแหล่งน้ำการเกษตร		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของ ครัวเรือนที่เข้าถึงฯ
๓.๒) แหล่งน้ำธรรมชาติ						
☐ ๑. แม่น้ำ						
☐ ๒. ห้วย/ลำธาร						
☒ ๓. คลอง	๑	✓			✓	๒๐
☒ ๔. หนองน้ำ/บึง	๓		✓		✓	๑๐
☐ ๕. น้ำตก						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรดระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						
๓.๓) แหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น						
☐ ๑. แก้มลิง						
☐ ๒. อ่างเก็บน้ำ						
☐ ๓. ฝาย						
☐ ๔. สระ	๒		✓		✓	๑๐
☐ ๕. คลองชลประทาน						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรดระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						

(๕) บ้านร่มเมือง หมู่ที่ ๕

แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ความเพียงพอของปริมาณน้ำฝนที่ใช้ในการทำ การเกษตร		ปริมาณน้ำฝนที่ตกโดยเฉลี่ยในปีที่ผ่านมา (มิลลิเมตร) กรณีที่ทราบโปรตรระบุ			
	เพียงพอ	ไม่เพียงพอ				
๓.๑) ปริมาณน้ำฝน		✓	๑๑๗ มิลลิเมตร			
แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ลำดับ ความสำคัญ	ความเพียงพอของน้ำเพื่อ การเกษตร ตลอดทั้งปี		การเข้าถึงแหล่งน้ำทางการเกษตร		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของ ครัวเรือนที่เข้าถึง
๓.๒) แหล่งน้ำธรรมชาติ						
☐ ๑. แม่น้ำ						
☐ ๒. ห้วย/ลำธาร						
☐ ๓. คลอง	๑	✓			✓	๒๐
☐ ๔. หนองน้ำ/บึง						
☐ ๕. น้ำตก						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรด ระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						
๓.๓) แหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น						
☐ ๑. แก้มลิง						
☐ ๒. อ่างเก็บน้ำ						
☐ ๓. ฝาย						
☐ ๔. สระ	๒	✓			✓	๑๐
☐ ๕. คลอง ชลประทาน						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรด ระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						

(๖) บ้านยางยายขลุ่ย หมู่ที่ ๖

แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ความเพียงพอของปริมาณน้ำฝนที่ใช้ในการทำ การเกษตร		ปริมาณน้ำฝนที่ตกโดยเฉลี่ยในปีที่ผ่านมา (มิลลิเมตร) กรณีที่ทราบโปรตรระบุ			
	เพียงพอ	ไม่เพียงพอ				
๓.๑) ปริมาณน้ำฝน		✓	๑๑๗ มิลลิเมตร			
แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ลำดับ ความสำคัญ	ความเพียงพอของน้ำเพื่อ การเกษตร ตลอดทั้งปี		การเข้าถึงแหล่งน้ำทางการเกษตร		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของ ครัวเรือนที่เข้าถึง
๓.๒) แหล่งน้ำธรรมชาติ						
☐ ๑. แม่น้ำ						
☐ ๒. ห้วย/ลำธาร						
☐ ๓. คลอง						
☒ ๔. หนองน้ำ/บึง	๒		✓		✓	๑๐
☐ ๕. น้ำตก						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรด ระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						
๓.๓) แหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น						
☐ ๑. แก้มลิง						
☐ ๒. อ่างเก็บน้ำ						
☐ ๓. ฝาย						
☐ ๔. สระ						
☒ ๕. คลอง ชลประทาน	๑		✓		✓	๑๐
☐ ๖. อื่นๆ(โปรด ระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						

(๗) บ้านลำ หมู่ที่ ๗

แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ความเพียงพอของปริมาณน้ำฝนที่ใช้ในการทำ การเกษตร		ปริมาณน้ำฝนที่ตกโดยเฉลี่ยในปีที่ผ่านมา (มิลลิเมตร) กรณีที่ทราบโปรตรระบุ			
	เพียงพอ	ไม่เพียงพอ				
๓.๑) ปริมาณน้ำฝน		✓	๑๑๗ มิลลิเมตร			
แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ลำดับ ความสำคัญ	ความเพียงพอของน้ำเพื่อ การเกษตร ตลอดทั้งปี		การเข้าถึงแหล่งน้ำทางการเกษตร		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของ ครัวเรือนที่เข้าถึง
๓.๒) แหล่งน้ำธรรมชาติ						
☐ ๑. แม่น้ำ						
☐ ๒. ห้วย/ลำธาร						
☒ ๓. คลอง	๑	✓			✓	๒๐
☐ ๔. หนองน้ำ/บึง						
☐ ๕. น้ำตก						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรด ระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						
๓.๓) แหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น						
☐ ๑. แก้มลิง						
☐ ๒. อ่างเก็บน้ำ						
☐ ๓. ฝาย						
☐ ๔. สระ						
☐ ๕. คลอง ชลประทาน						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรด ระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						

(๘) บ้านป่าตอ หมู่ที่ ๘

แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ความเพียงพอของปริมาณน้ำฝนที่ใช้ในการทำ การเกษตร		ปริมาณน้ำฝนที่ตกโดยเฉลี่ยในปีที่ผ่านมา (มิลลิเมตร) กรณีที่ทราบโปรตรระบุ			
	เพียงพอ	ไม่เพียงพอ				
๓.๑) ปริมาณน้ำฝน	✓		๑๑๗ มิลลิเมตร			
แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ลำดับ ความสำคัญ	ความเพียงพอของน้ำเพื่อ การเกษตร ตลอดทั้งปี		การเข้าถึงแหล่งน้ำทางการเกษตร		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของ ครัวเรือนที่เข้าถึง
๓.๒) แหล่งน้ำธรรมชาติ						
☐ ๑. แม่น้ำ						
☐ ๒. ห้วย/ลำธาร						
☒ ๓. คลอง	๑	✓			✓	๗๐
☐ ๔. หนองน้ำ/บึง						
☐ ๕. น้ำตก						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรด ระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						
๓.๓) แหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น						
☐ ๑. แก้มลิง						
☐ ๒. อ่างเก็บน้ำ						
☐ ๓. ฝาย						
☐ ๔. สระ						
☐ ๕. คลอง ชลประทาน						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรด ระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						

(๙) บ้านนาภู หมู่ที่ ๙

แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ความเพียงพอของปริมาณน้ำฝนที่ใช้ในการทำ การเกษตร		ปริมาณน้ำฝนที่ตกโดยเฉลี่ยในปีที่ผ่านมา (มิลลิเมตร) กรณีที่ทราบโปรตรระบุ			
	เพียงพอ	ไม่เพียงพอ				
๓.๑) ปริมาณน้ำฝน	✓		๑๑๗ มิลลิเมตร			
แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ลำดับ ความสำคัญ	ความเพียงพอของน้ำเพื่อ การเกษตร ตลอดทั้งปี		การเข้าถึงแหล่งน้ำทางการเกษตร		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของ ครัวเรือนที่เข้าถึง
๓.๒) แหล่งน้ำธรรมชาติ						
☐ ๑. แม่น้ำ						
☐ ๒. ห้วย/ลำธาร						
☒ ๓. คลอง	๑	✓			✓	๒๐
☐ ๔. หนองน้ำ/บึง						
☐ ๕. น้ำตก						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรด ระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						
๓.๓) แหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น						
☐ ๑. แก้มลิง						
☐ ๒. อ่างเก็บน้ำ						
☐ ๓. ฝาย						
☐ ๔. สระ						
☐ ๕. คลอง ชลประทาน						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรด ระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						

๗.๓ ข้อมูลด้านแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค)

(๑) บ้านโหล๊ะพันหงส์

แหล่งน้ำ	ไม่มี	มี		ทั่วถึงหรือไม่		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือนที่เข้าถึง
๔.๑ บ่อบาดาลสาธารณะ	✓					
๔.๒ บ่อน้ำตื้นสาธารณะ	✓					
๔.๓ ประปาหมู่บ้าน (ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)		✓		✓		๙๕
๔.๔ ระบบประปา (การประปาส่วนภูมิภาค)			✓		✓	๕
๔.๕ แหล่งน้ำธรรมชาติ		✓			✓	
๔.๖ อื่นๆ (โปรดระบุ)						
๔.๖.๑)						
๔.๖.๒)						
๔.๖.๓)						

(๒) บ้านบ่อโพธิ์

แหล่งน้ำ	ไม่มี	มี		ทั่วถึงหรือไม่		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือนที่เข้าถึง
๔.๑ บ่อบาดาลสาธารณะ	✓					
๔.๒ บ่อน้ำตื้นสาธารณะ	✓					
๔.๓ ประปาหมู่บ้าน (ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)		✓		✓		๑๐๐
๔.๔ ระบบประปา (การประปาส่วนภูมิภาค)	✓					
๔.๕ แหล่งน้ำธรรมชาติ		✓			✓	
๔.๖ อื่นๆ (โปรดระบุ)						
๔.๖.๑)						
๔.๖.๒)						
๔.๖.๓)						

(๓) บ้านหูแร่

แหล่งน้ำ	ไม่มี	มี		ทั่วถึงหรือไม่		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือนที่เข้าถึง
๔.๑ บ่อบาดาลสาธารณะ	✓					
๔.๒ บ่อน้ำตื้นสาธารณะ	✓					
๔.๓ ประปาหมู่บ้าน (ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)		✓		✓		๑๐๐
๔.๔ ระบบประปา (การประปาส่วนภูมิภาค)			✓		✓	
๔.๕ แหล่งน้ำธรรมชาติ		✓		✓		
๔.๖ อื่นๆ (โปรดระบุ)						
๔.๖.๑)						
๔.๖.๒)						
๔.๖.๓)						

(๔) บ้านนาโอ้

แหล่งน้ำ	ไม่มี	มี		ทั่วถึงหรือไม่		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือนที่เข้าถึง
๔.๑ บ่อบาดาลสาธารณะ	✓					
๔.๒ บ่อน้ำตื้นสาธารณะ	✓					
๔.๓ ประปาหมู่บ้าน (ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)		✓		✓		๑๐๐
๔.๔ ระบบประปา (การประปาส่วนภูมิภาค)	✓					
๔.๕ แหล่งน้ำธรรมชาติ		✓			✓	๓๐
๔.๖ อื่นๆ (โปรดระบุ)						
๔.๖.๑)						
๔.๖.๒)						
๔.๖.๓)						

(๕) บ้านร่มเมือง

แหล่งน้ำ	ไม่มี	มี		ทั่วถึงหรือไม่		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือนที่เข้าถึง
๔.๑ บ่อบาดาลสาธารณะ	✓					
๔.๒ บ่อน้ำตื้นสาธารณะ	✓					
๔.๓ ประปาหมู่บ้าน (ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)		✓		✓		๑๐๐
๔.๔ ระบบประปา (การประปาส่วนภูมิภาค)	✓					
๔.๕ แหล่งน้ำธรรมชาติ		✓			✓	๒๐
๔.๖ อื่นๆ (โปรดระบุ)						
๔.๖.๑)						
๔.๖.๒)						
๔.๖.๓)						

(๖) บ้านยางยายขลุ่ย

แหล่งน้ำ	ไม่มี	มี		ทั่วถึงหรือไม่		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือนที่เข้าถึง
๔.๑ บ่อบาดาลสาธารณะ	✓					
๔.๒ บ่อน้ำตื้นสาธารณะ	✓					
๔.๓ ประปาหมู่บ้าน (ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)		✓		✓		๑๐๐
๔.๔ ระบบประปา (การประปาส่วนภูมิภาค)	✓					
๔.๕ แหล่งน้ำธรรมชาติ		✓			✓	๒๐
๔.๖ อื่นๆ (โปรดระบุ)						
๔.๖.๑)						
๔.๖.๒)						
๔.๖.๓)						

(๗) บ้านลำ

แหล่งน้ำ	ไม่มี	มี		ทั่วถึงหรือไม่		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือนที่เข้าถึง
๔.๑ บ่อบาดาลสาธารณะ	✓					
๔.๒ บ่อน้ำตื้นสาธารณะ	✓					
๔.๓ ประปาหมู่บ้าน (ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)		✓		✓		๑๐๐
๔.๔ ระบบประปา (การประปาส่วนภูมิภาค)	✓					
๔.๕ แหล่งน้ำธรรมชาติ		✓			✓	๒๐
๔.๖ อื่นๆ (โปรดระบุ)						
๔.๖.๑)						
๔.๖.๒)						
๔.๖.๓)						

(๘) บ้านป่าตอ

แหล่งน้ำ	ไม่มี	มี		ทั่วถึงหรือไม่		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือนที่เข้าถึง
๔.๑ บ่อบาดาลสาธารณะ	✓					
๔.๒ บ่อน้ำตื้นสาธารณะ	✓					
๔.๓ ประปาหมู่บ้าน (ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)		✓		✓		๑๐๐
๔.๔ ระบบประปา (การประปาส่วนภูมิภาค)	✓					
๔.๕ แหล่งน้ำธรรมชาติ		✓			✓	๒๐
๔.๖ อื่นๆ (โปรดระบุ)						
๔.๖.๑)						
๔.๖.๒)						
๔.๖.๓)						

(๙) บ้านนาภู

แหล่งน้ำ	ไม่มี	มี		ทั่วถึงหรือไม่		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือนที่เข้าถึง
๔.๑ บ่อบาดาลสาธารณะ	✓					
๔.๒ บ่อน้ำตื้นสาธารณะ	✓					
๔.๓ ประปาหมู่บ้าน (ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)		✓		✓		๑๐๐

๔.๔ ระบบประปา (การประปาส่วนภูมิภาค)	✓					
๔.๕ แหล่งน้ำธรรมชาติ		✓			✓	๒๐
๔.๖ อื่นๆ (โปรดระบุ)						
๔.๖.๑)						
๔.๖.๒)						
๔.๖.๓)						

ส่วนที่ ๒

สรุปผลการพัฒนาท้องถิ่นตามแผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๕๗ - ๒๕๖๐)

๑. สรุปผลการดำเนินงานตามงบประมาณที่ได้รับ และการเบิกจ่ายงบประมาณ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗ - ๒๕๖๐

๑.๑ สรุปสถานการณ์พัฒนา การตั้งงบประมาณ การเบิกจ่ายงบประมาณ

ตามที่เทศบาลได้ดำเนินการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา (พ.ศ. ๒๕๕๖ - ๒๕๖๐) และแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา (พ.ศ. ๒๕๕๘ - ๒๕๖๒) ขึ้นมา เพื่อใช้เป็นกรอบในการจัดทำแผนพัฒนาสามปี (พ.ศ. ๒๕๕๖ - ๒๕๕๘) (พ.ศ. ๒๕๕๗ - ๒๕๕๙) (พ.ศ. ๒๕๕๘ - ๒๕๖๐) (พ.ศ. ๒๕๕๙ - ๒๕๖๑) อันมีลักษณะเป็นแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นแผนที่สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา อันมีลักษณะเป็นการกำหนดรายละเอียดแผนงาน โครงการพัฒนาที่จัดทำขึ้นสำหรับปีงบประมาณแต่ละปี ซึ่งมีความต่อเนื่องและเป็นแผนก้าวหน้าครอบคลุมระยะเวลาสามปีโดยมีการทบทวนเพื่อปรับปรุงเป็นประจำทุกปี โดยเทศบาลได้ใช้แผนพัฒนาสามปีเป็นกรอบในการจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปี การจ่ายขาดเงินสะสม เงินอุดหนุน เฉพาะกิจ โครงการที่ขอให้หน่วยงานอื่นมาดำเนินงานให้ รวมทั้งวางแนวทางเพื่อให้มีการปฏิบัติให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามโครงการที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาสามปี

ทั้งนี้ เทศบาลได้ดำเนินการตั้งงบประมาณ การเบิกจ่ายงบประมาณดังกล่าว ตามแผนพัฒนาซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

ยุทธศาสตร์และจำนวนโครงการที่ปรากฏอยู่ในแผน และจำนวนโครงการที่ได้ปฏิบัติ ปี ๒๕๕๗

ยุทธศาสตร์	จำนวนโครงการ	
	จำนวนโครงการที่ปรากฏอยู่ในแผน	จำนวนโครงการที่ได้ปฏิบัติ
๑.การพัฒนาด้านประชาชนอยู่ดีมีสุข	๗๐	๓
๒.การพัฒนาด้านการพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ	๙๒	๒๑
๓.การพัฒนาด้านการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	๓๔	๐
๔.การพัฒนาด้านส่งเสริมการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี	๖๘	๒๑
รวม	๒๖๔	๔๕

การเบิกจ่ายงบประมาณปี ๒๕๕๗

ยุทธศาสตร์	งบปกติ		เงินสะสม		รวม	
	จำนวนเงิน	ร้อยละ	จำนวนเงิน	ร้อยละ	จำนวนเงิน	ร้อยละ
๑.การพัฒนาด้านประชาชนอยู่ดีมีสุข	๒,๕๖๓,๘๖๒	๓๙.๓๐	๘,๙๐๘,๘๓๖	๑๐๐	๑๑,๔๗๒,๖๙๘	๗๔.๓๔
๒.การพัฒนาด้านการพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ	๑,๔๔๐,๙๖๓	๒๒.๐๙	-	-	๑,๔๔๐,๙๖๓	๙.๓๔
๓.การพัฒนาด้านการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	๑๐๗,๕๘๐	๑.๖๕	-	-	๑๐๗,๕๘๐	๐.๗๐
๔.การพัฒนาด้านส่งเสริมการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี	๒,๔๑๐,๕๐๐	๓๖.๙๖	-	-	๒,๔๑๐,๕๐๐	๑๕.๖๒
รวม	๖,๕๒๒,๙๐๕	๑๐๐	๘,๙๐๘,๘๓๖	๑๐๐	๑๕,๔๓๑,๗๔๑	๑๐๐

ยุทธศาสตร์และจำนวนโครงการที่ปรากฏอยู่ในแผน และจำนวนโครงการที่ได้ปฏิบัติ ปี ๒๕๕๘

ยุทธศาสตร์	จำนวนโครงการ	
	จำนวนโครงการที่ปรากฏอยู่ในแผน	จำนวนโครงการที่ได้ปฏิบัติ
๑.การพัฒนาด้านประชาชนอยู่ดีมีสุข	๗๖	๖
๒.การพัฒนาด้านการพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ	๑๑๐	๒๑
๓.การพัฒนาด้านการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	๓๙	๒
๔.การพัฒนาด้านส่งเสริมการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี	๖๗	๒๔
รวม	๒๙๒	๕๓

การเบิกจ่ายงบประมาณปี ๒๕๕๘

ยุทธศาสตร์	งบปกติ	
	จำนวนเงิน	ร้อยละ
๑.การพัฒนาด้านประชาชนอยู่ดีมีสุข	๓๑๒,๒๗๒	๗.๙๙
๒.การพัฒนาด้านการพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ	๑,๗๑๙,๖๔๔.๒๐	๔๓.๙๘
๓.การพัฒนาด้านการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	๕๐,๔๗๙	๑.๒๙
๔.การพัฒนาด้านส่งเสริมการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี	๑,๘๒๗,๗๖๑.๕๒	๔๖.๗๔
รวม	๓,๙๑๐,๑๕๖.๗๒	๑๐๐

โครงการที่ปรากฏอยู่ในแผน จำนวนโครงการที่อนุมัติงบประมาณ และจำนวนโครงการที่ได้ปฏิบัติ ปี ๒๕๕๙

ยุทธศาสตร์	จำนวนโครงการ		
	จำนวนโครงการที่ปรากฏอยู่ในแผน	จำนวนโครงการที่อนุมัติงบประมาณ	จำนวนโครงการที่ได้ปฏิบัติ
๑.การพัฒนาด้านประชาชนอยู่ดีมีสุข	๘๖	๘	๒
๒.การพัฒนาด้านการพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ	๑๓๒	๓๖	๒๕
๓.การพัฒนาด้านการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	๔๗	๕	๒
๔.การพัฒนาด้านส่งเสริมการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี	๗๔	๓๓	๒๐
รวม	๓๓๙	๘๒	๔๙

๑.๒ การประเมินผลการนำแผนพัฒนาท้องถิ่นไปปฏิบัติในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

ตามที่เทศบาลได้ดำเนินการจัดทำแผนพัฒนาขึ้นมาเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาเทศบาล ให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ เกิดประสิทธิภาพประสิทธิผลสูงสุดในการแก้ไขปัญหาให้กับประชาชน ในการจัดทำแผนพัฒนานั้นจะต้องมีการติดตามและประเมินแผนพัฒนา ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ หมวด ๖ ข้อ ๒๙ และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ ข้อ ๑๓ โดยคณะกรรมการติดตามและประเมินแผนพัฒนาเป็นผู้ดำเนินการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา ซึ่งคณะกรรมการจะต้องดำเนินการกำหนดแนวทาง วิธีการในการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา ดำเนินการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา รายงานผลและเสนอความเห็นซึ่งได้จากการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาต่อผู้บริหารท้องถิ่น เพื่อให้ผู้บริหารท้องถิ่นเสนอต่อสภาท้องถิ่น และคณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่น พร้อมทั้งประกาศผลการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาให้ประชาชนในท้องถิ่นทราบในที่เปิดเผยภายในสัปดาห์วันนับแต่วันรายงานผลและเสนอความเห็นดังกล่าวและต้องปิดประกาศไว้เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวันโดยอย่างน้อยปีละสองครั้งภายในเดือนเมษายนและภายในเดือนตุลาคมของทุกปี

ซึ่งแผนพัฒนาของเทศบาลสามารถนำไปปฏิบัติในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพได้ดังนี้

(๑) เชิงปริมาณ

➤ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗

แผนพัฒนาสามปี (พ.ศ. ๒๕๕๗ - ๒๕๕๙)

โครงการที่บรรจุในแผน จำนวน ๒๖๔ โครงการ

สามารถดำเนินการได้ จำนวน ๔๕ โครงการ

คิดเป็นร้อยละ ๑๗.๐๕

เทศบาลสามารถดำเนินงานได้ตามวัตถุประสงค์น้อยกว่าร้อยละ ๕๐ ของแผนและสามารถดำเนินการได้ในอัตราที่เพิ่มขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับปีงบประมาณที่ผ่านมา

➤ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘

แผนพัฒนาสามปี (พ.ศ. ๒๕๕๘ - ๒๕๖๐)

โครงการที่บรรจุในแผน จำนวน ๒๙๒ โครงการ

สามารถดำเนินการได้ จำนวน ๕๒ โครงการ

คิดเป็นร้อยละ ๑๗.๘๑

เทศบาลไม่สามารถดำเนินงานได้ตามวัตถุประสงค์น้อยกว่าร้อยละ ๕๐ ที่เพิ่มขึ้นไปของแผนสามารถดำเนินการได้ในอัตราที่เพิ่มขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับปีงบประมาณที่ผ่านมา

➤ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙

แผนพัฒนาสามปี (พ.ศ. ๒๕๕๙ - ๒๕๖๑)

โครงการที่บรรจุในแผน จำนวน ๓๓๙ โครงการ

สามารถดำเนินการได้ จำนวน ๔๙ โครงการ

คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๔๕

เทศบาลไม่สามารถดำเนินงานได้ตามวัตถุประสงค์น้อยกว่าร้อยละ ๕๐ ขึ้นไปของแผนแต่ไม่สามารถดำเนินการได้ในอัตราที่เพิ่มขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับปีงบประมาณที่ผ่านมา

➤ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๐

แผนพัฒนาสามปี (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๒)

โครงการที่บรรจุในแผน จำนวน ๓๓๒ โครงการ

คาดว่าจะสามารถดำเนินการได้ จำนวน ๘๒ โครงการ

คิดเป็นร้อยละ ๒๔.๗๐

เทศบาลจะดำเนินงานได้ตามวัตถุประสงค์น้อยกว่าร้อยละ ๕๐ ขึ้นไปของแผนและสามารถดำเนินการได้ในอัตราที่เพิ่มขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับปีงบประมาณที่ผ่านมา

(๒) เชิงคุณภาพ

เทศบาลได้ดำเนินการเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพประสิทธิผลสูงสุดต่อประชาชนโดยได้มีการประเมินความพึงพอใจ ซึ่งการประเมินความพึงพอใจทำให้ทราบถึงผลเชิงคุณภาพในการดำเนินงานของเทศบาลในภาพรวม ซึ่งเทศบาลได้ดำเนินการประเมินความพึงพอใจสรุปได้ดังนี้

➤ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗

การประเมินความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อผลการดำเนินงานโครงการ/กิจกรรมของเทศบาล ตำบลร่มเมือง ประโยชน์ที่ประชาชนได้รับจากการดำเนินโครงการ/กิจกรรมภาพรวมตามยุทธศาสตร์และประเด็นการพัฒนา ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗ พบว่าประชาชนมีความพึงพอใจในระดับพอใจมากคิดเป็นร้อยละ ๕๙.๑๔ เมื่อเปรียบเทียบกับปีที่ผ่านมาผลการประเมินความพึงพอใจของประชาชนมากกว่าปีที่ผ่านมาเล็กน้อย ซึ่งประเมินได้ว่าควรจะมีบริหารจัดการดำเนินงานให้ประชาชนเกิดความพึงพอใจมากกว่านี้ ความพึงพอใจน่าจะอยู่ที่ร้อยละ ๘๐

➤ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘

ภาพรวมผู้มาใช้บริการมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ร้อยละ ๘๘.๘๐ โดยด้านเจ้าหน้าที่ผู้ให้บริการ ร้อยละ ๙๑.๒๐ รองลงมาคือ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ร้อยละ ๘๘.๘๐ และด้านขั้นตอนการให้บริการ ร้อยละ ๘๗.๔๐ ตามลำดับ สำหรับผลการพิจารณาเป็นงานปรากฏว่า งานด้านการศึกษา และงานด้านพัฒนาชุมชนและสวัสดิการสังคม ร้อยละ ๙๑.๐๐ รองลงมาคือ งานด้านรายได้หรือภาษี ร้อยละ ๘๗.๘๐ และงานด้านโยธา การขออนุญาตปลูกสิ่งก่อสร้าง ร้อยละ ๘๕.๘๐ ตามลำดับ

➤ **ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙**

ผลการสำรวจความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเทศบาลตำบลร่มเมือง ในภาพรวม อยู่ในระดับ พอใจมาก คิดเป็นร้อยละ ๕๔.๕๔ และมีความพึงพอใจในประเด็นต่างๆ ดังนี้

๑. มีการเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในโครงการ/กิจกรรม อยู่ในระดับ พอใจมาก คิดเป็นร้อยละ ๗๐.๕๕
๒. มีความพึงพอใจในประเด็นมีการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนรับรู้ข้อมูลของโครงการ/กิจกรรม อยู่ในระดับ พอใจมาก คิดเป็นร้อยละ ๕๘.๒๘
๓. มีความพึงพอใจในประเด็นมีการเปิดโอกาสให้ประชาชนแสดงความคิดเห็นในโครงการ/กิจกรรม อยู่ในระดับ พอใจมาก คิดเป็นร้อยละ ๖๘.๕๐
๔. มีความพึงพอใจในประเด็นมีรายงานผลการดำเนินงานของโครงการ/กิจกรรมให้ประชาชนทราบ อยู่ในระดับ พอใจ คิดเป็นร้อยละ ๕๒.๒๐
๕. มีความพึงพอใจในประเด็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนตรวจสอบการดำเนินโครงการ/กิจกรรม อยู่ในระดับ พอใจมาก คิดเป็นร้อยละ ๔๙.๑๐
๖. มีความพึงพอใจในประเด็นการดำเนินงานเป็นไปตามระยะเวลาที่กำหนด อยู่ในระดับ พอใจมาก คิดเป็นร้อยละ ๕๙.๕๕
๗. มีความพึงพอใจในประเด็นผลการดำเนินโครงการ/กิจกรรมนำไปสู่การแก้ไขปัญหาของประชาชนในท้องถิ่น อยู่ในระดับ พอใจมาก คิดเป็นร้อยละ ๕๙.๔๔
๘. มีความพึงพอใจในประเด็นการแก้ไขปัญหา และการตอบสนองความต้องการของประชาชน อยู่ในระดับ พอใจมาก คิดเป็นร้อยละ ๕๙.๔๔
๙. มีความพึงพอใจในประเด็นประโยชน์ที่ประชาชนได้รับจากการดำเนินโครงการ/กิจกรรม อยู่ในระดับ พอใจมาก คิดเป็นร้อยละ ๕๙.๕๔

➤ **ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๐** คาดว่าจะสามารถทำให้ประชาชนเกิดความพึงพอใจมาก ร้อยละ ๗๐ ขึ้นไป

๒. ผลที่ได้รับจากการดำเนินงานในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗ – ๒๕๖๐

๒.๑ ผลที่ได้รับหรือผลที่สำคัญ

ตามที่เทศบาลได้ดำเนินงานต่างๆ ตั้งแต่ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗ – ๒๕๖๐ เพื่อแก้ไขปัญหาให้กับประชาชน และพัฒนาองค์กรให้เกิดความมั่นคงในการพัฒนาเพื่อให้อาชีพของประชาชนดีขึ้น ซึ่งผลจากการดำเนินงานของเทศบาลนั้น ผลที่ได้รับมีดังนี้

๑. ประชาชนมีน้ำประปาใช้ทั่วครัวเรือน
๒. ประชาชนมีไฟฟ้าใช้ทั่วครัวเรือน
๓. ประชาชนมีถนนใช้ในการสัญจรไปมาได้สะดวก
๔. ไม่มีการเกิดอาชญากรรมในพื้นที่
๖. เด็กๆ ได้รับการศึกษาทุกคน
๗. ผู้สูงอายุ ผู้พิการ ผู้ป่วยเอดส์ ได้รับเงินช่วยเหลือเบี้ยยังชีพทุกคน
๑๐. ประชาชนได้รับความช่วยเหลือในเรื่องที่อยู่อาศัยที่มั่นคงแข็งแรง
๑๑. ประชาชนได้รับความช่วยเหลือจากสาธารณสุข
๑๓. ชะยะในชุมชนมีวิธีการจัดการที่ถูกต้อง

๑๔. ประชาชนได้รับความรู้เกี่ยวกับการสาธารณสุข
๑๕. ประชาชนได้รับความรู้เกี่ยวกับการป้องกันภัย
๑๖. ประชาชนได้มีส่วนร่วมในการดำเนินงานต่างๆ ของเทศบาล
๑๗. ประชาชนได้รับการบริการจากงานบริการต่างๆ ของเทศบาลด้วยความสะดวก

สำหรับในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๐ ผลที่คาดว่าจะได้รับเพิ่มขึ้น มีดังนี้

๑. ประชาชนมีถนนที่มีคุณภาพดีขึ้นสำหรับการสัญจรไปมา ในเขตเทศบาล
๒. ประชาชนได้รับการฝึกอบรมอาชีพเพื่อนำไปประกอบอาชีพเพิ่มรายได้ให้กับครัวเรือน
๓. การกำจัดขยะมีประสิทธิภาพมากขึ้น

๒.๒ ผลกระทบ

ในการดำเนินงานของเทศบาลปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗ – ๒๕๖๐ สามารถดำเนินการได้ตามที่ประชาชนต้องการเฉลี่ย ๓ ปี ซึ่งการดำเนินงานนั้นก็สามารถส่งผลกระทบต่อหมู่บ้านในเขตเทศบาลดังนี้

๑. การก่อสร้างถนนเพิ่มขึ้นในเขตเทศบาล ทำให้การระบายน้ำได้เข้าเกิดน้ำท่วมขังในบางจุดทำให้เทศบาลต้องเร่งขุดลอกทางระบายน้ำเพิ่มขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว
๒. การก่อสร้างทางระบายน้ำในหมู่บ้านสามารถระบายน้ำได้ แต่ผลกระทบคือปลายทางที่เป็นพื้นที่การเกษตรได้รับความเสียหาย เพาะปลูกไม่ได้ เป็นแหล่งสะสมเชื้อโรคต่างๆ

๓. สรุปปัญหาอุปสรรคการดำเนินงานที่ผ่านมาและแนวทางการแก้ไข

ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗ – ๒๕๖๐

➤ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗

ปัญหา

- ๑) ประชาชนมีความต้องการซึ่งความต้องการดังกล่าวมีเป็นจำนวนมาก
- ๒) ประชาชนยังไม่เข้าใจขอบเขตอำนาจหน้าที่ของเทศบาลที่จะสามารถดำเนินการได้

อุปสรรค

- ๑) เทศบาลมีงบประมาณไม่เพียงพอต่อการดำเนินงานแก้ไขปัญหาของประชาชน
- ๒) เทศบาลสามารถดำเนินการได้เฉพาะตามอำนาจหน้าที่

แนวทางการแก้ไข

- ๑) การดำเนินงานของเทศบาลควรจะเป็นไปตามแผนพัฒนาสามปี กล่าวคือควรพิจารณาโครงการ/กิจกรรม ที่บรรจุในแผนพัฒนาสามปีมาพิจารณาดำเนินการ
- ๒) ไม่ควรบรรจุโครงการ/กิจกรรม ที่ไม่อยู่ในอำนาจหน้าที่ ในแผนพัฒนาสามปี
- ๓) ควรพิจารณาโครงการ/กิจกรรม ที่สามารถดำเนินการได้ในปีงบประมาณนั้น
- ๔) ควรพิจารณาดำเนินงานโครงการ/กิจกรรมที่ประชาชนได้รับความเดือดร้อนมากที่สุด

➤ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘

ปัญหา

- ๑) เทศบาลไม่สามารถบรรจุโครงการ/กิจกรรมในเทศบัญญัติงบประมาณรายจ่ายได้ครบทุกโครงการ/กิจกรรมและครอบคลุมทุกยุทธศาสตร์การพัฒนา

- ๒) เทศบาลไม่สามารถดำเนินการได้ครบทุกโครงการ/กิจกรรมที่ตั้งไว้ในเทศบัญญัติงบประมาณรายจ่าย

อุปสรรค

๑) เทศบาลตั้งงบประมาณในการดำเนินการตามภารกิจแต่ละด้านบางรายการยังไม่เพียงพอและบางรายการมากเกินไป ทำให้ต้องโอนเพิ่ม โอนลด และตั้งจ่ายรายการใหม่

แนวทางการแก้ไข

๑) การจัดทำแผนพัฒนาสามปีควรพิจารณางบประมาณและคำนึงถึงสถานะการคลังในการพิจารณาโครงการ/กิจกรรม ที่จะบรรจุในแผนพัฒนาสามปี

๒) ควรเร่งรัดให้มีการดำเนินโครงการ/กิจกรรม ที่ตั้งในเทศบัญญัติงบประมาณรายจ่ายให้สามารถดำเนินการได้ในปีงบประมาณนั้น

๓) เทศบาลควรพิจารณาตั้งงบประมาณให้เพียงพอและเหมาะสมกับภารกิจแต่ละด้านที่จะต้องดำเนินการ ซึ่งจะช่วยลดปัญหาในการโอนเพิ่ม โอนลด โอนไปตั้งจ่ายรายการใหม่

➤ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙

ปัญหา

๑) งบประมาณมีจำนวนจำกัด ไม่สามารถกระจายทำโครงการได้ทุกโครงการ

๒) โครงการที่เกินศักยภาพของหมู่บ้านมีจำนวนมาก เทศบาลไม่สามารถบรรจุโครงการ/กิจกรรมในเทศบัญญัติงบประมาณรายจ่ายได้ครบทุกโครงการ/กิจกรรมและครอบคลุมทุกยุทธศาสตร์การพัฒนา

อุปสรรค

๑) อำนาจหน้าที่มีข้อจำกัดทำให้ไม่สามารถดำเนินการได้

๒) เทศบาลตำบลเมืองมิ่งบประมาณไม่เพียงพอต่อการดำเนินงานแก้ไขปัญหาและความต้องการของประชาชนในชุมชนได้ทั้งหมด

๓) เทศบาลตั้งงบประมาณในการดำเนินการตามภารกิจแต่ละด้านบางรายการยังไม่เพียงพอและบางรายการมากเกินไป ทำให้ต้องโอนเพิ่ม โอนลด และตั้งจ่ายรายการใหม่

แนวทางการแก้ไข

๑) การจัดทำแผนพัฒนาสามปีควรพิจารณางบประมาณและคำนึงถึงสถานะการคลังในการพิจารณาโครงการ/กิจกรรม ที่จะบรรจุในแผนพัฒนาสามปี

๒) ควรเร่งรัดให้มีการดำเนินโครงการ/กิจกรรม ที่ตั้งในเทศบัญญัติงบประมาณรายจ่ายให้สามารถดำเนินการได้ในปีงบประมาณนั้น

๓) เทศบาลควรพิจารณาตั้งงบประมาณให้เพียงพอและเหมาะสมกับภารกิจแต่ละด้านที่จะต้องดำเนินการ ซึ่งจะช่วยลดปัญหาในการโอนเพิ่ม โอนลด โอนตั้งจ่ายรายการใหม่

ส่วนที่ ๓

ยุทธศาสตร์องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

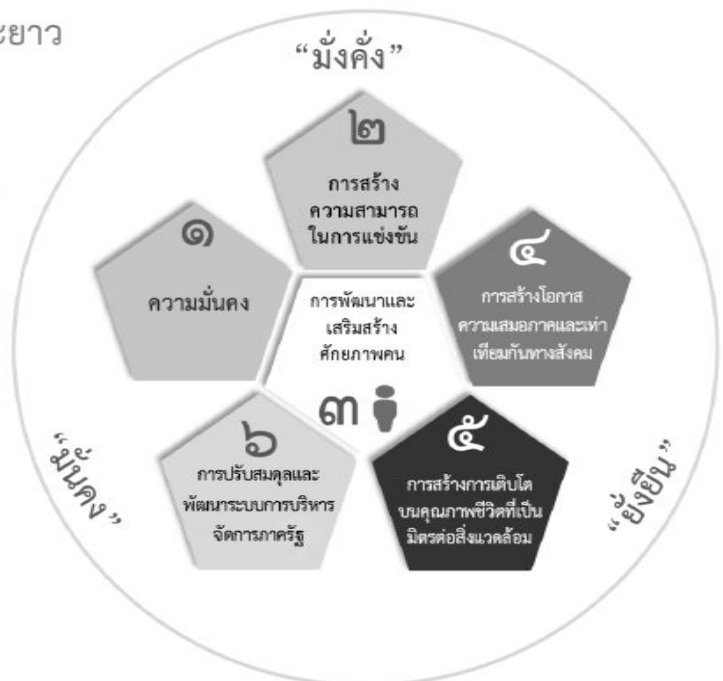
๑. ความสัมพันธ์ระหว่างแผนพัฒนาระดับมหภาค

๑.๑ แผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี

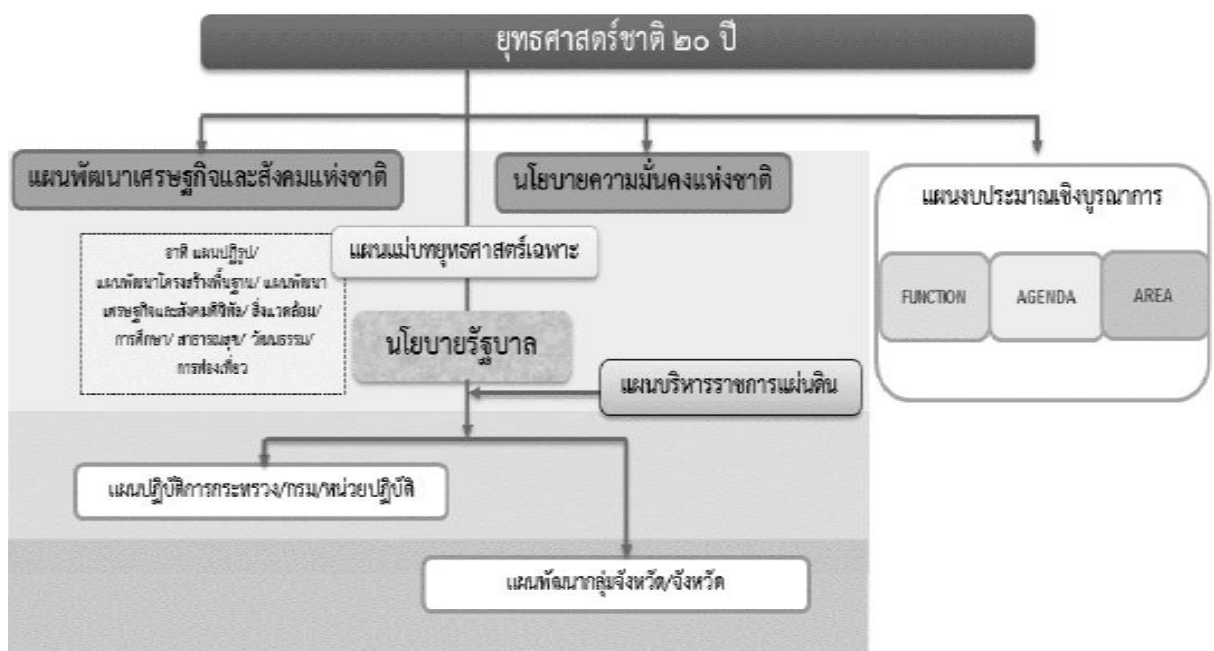
การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีของเทศบาลมีความสัมพันธ์กับแผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี โดยมุ่งเน้นเพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศไปสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน โดยแผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี ของประเทศไทยกำลังอยู่ระหว่างการเสนอร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติต่อที่ประชุมคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ ซึ่งขณะนี้อยู่ระหว่างการดำเนินการปรับปรุงร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติตามมติที่ประชุมคณะกรรมการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติ โดยร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๗๙) สรุปย่อได้ ดังนี้

ยุทธศาสตร์ชาติ : กรอบการพัฒนาระยะยาว

เพื่อให้บรรลุวิสัยทัศน์
 “ประเทศมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว
 ด้วยการพัฒนาตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง”
 นำไปสู่การพัฒนาให้คนไทยมีความสุข
 และตอบสนองต่อการบรรลุ
 ซึ่งผลประโยชน์แห่งชาติ ในการที่จะพัฒนาคุณภาพชีวิต
 สร้างรายได้ระดับสูงเป็นประเทศพัฒนาแล้ว และสร้าง
 ความสุขของคนไทย สังคมมีความมั่นคง เสมอภาคและ
 เป็นธรรม ประเทศสามารถแข่งขันได้ในระบบเศรษฐกิจ

ความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ชาติกับแผนในระดับต่างๆ

๑. ความเป็นมา

คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๘ เห็นชอบให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ มีอำนาจหน้าที่ในการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี เพื่อใช้ในการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน และให้เสนอร่างยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี ให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาให้ความเห็นชอบเพื่อใช้เป็นกรอบในการดำเนินงานในระยะที่ ๒ ของรัฐบาล (ปี ๒๕๕๘ - ๒๕๕๙) และกรอบการปฏิรูปในระยะที่ ๓ (ปี ๒๕๖๐ เป็นต้นไป) คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติได้แต่งตั้งคณะอนุกรรมการ ๒ คณะ ได้แก่ (๑) คณะอนุกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์และกรอบการปฏิรูป เพื่อจัดทำร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี และ (๒) คณะอนุกรรมการจัดทำแผนปฏิบัติการตามแนวทางการปฏิรูปประเทศเพื่อจัดทำร่างแผนปฏิบัติการตามแนวทางการปฏิรูปประเทศ (Roadmap) ภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี

คณะอนุกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์และกรอบการปฏิรูปได้ดำเนินการยกร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี ตามแนวทางที่คณะรัฐมนตรีกำหนด โดยได้มีการนำความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติที่มาจากหลายภาคส่วน ได้แก่ ภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคการเมือง และ นักวิชาการ รวมถึงได้พิจารณานำข้อคิดเห็นจากสภาปฏิรูปแห่งชาติ และความคิดเห็นจากภาคประชาชนมาเป็นข้อมูลในการยกร่างยุทธศาสตร์ชาติด้วย และได้นำเสนอร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี ต่อที่ประชุมคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ ซึ่งขณะนี้อยู่ระหว่างการดำเนินการปรับปรุงร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติตามมติที่ประชุมคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ

ในการดำเนินการขั้นต่อไป คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติจะนำเสนอร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติเพื่อขอความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีและจะได้มีการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชน ก่อนที่จะนำเสนอต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติให้ความเห็นชอบกรอบยุทธศาสตร์ชาติมาใช้เป็นกรอบในการกำหนดทิศทางในการบริหารประเทศภายในเดือนตุลาคม ๒๕๕๙ ซึ่งเป็นช่วงเวลาของการประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (ตุลาคม ๒๕๕๙ - กันยายน ๒๕๖๔) นอกจากนี้หน่วยงานต่างๆ จะได้นำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งเป็นแผนระยะ ๕ ปี มาถ่ายทอดลงสู่แผนปฏิบัติการระดับกระทรวงและแผนพัฒนารายสาขาในระหว่างที่กลไกการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติตามร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่อยู่ระหว่างการดำเนินการ ซึ่งคาดว่าจะดำเนินการแล้วเสร็จภายในเดือนกรกฎาคม ๒๕๖๐

๒. สารสำคัญ

๒.๑ สภาพแวดล้อม

ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา กระแสการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในโลกเป็นไปอย่างรวดเร็วและในหลากหลายมิติทำให้ภูมิทัศน์ของโลกเปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญ โดยก่อให้เกิดโอกาสทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม เทคโนโลยี และการเมืองของประเทศไทยแต่ขณะเดียวกันท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ ก็มีปัจจัยเสี่ยงและภัยคุกคามที่ต้องบริหารจัดการด้วยความยากลำบากมากขึ้น กระแสทุนนิยมและการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์เศรษฐกิจของโลกได้ส่งผลให้โครงสร้างเศรษฐกิจของประเทศไทยซึ่งเดิมมีโครงสร้างเศรษฐกิจในระบบ “เกษตรแบบพึ่งตนเอง” ต้องปรับตัวและเปลี่ยนไปเป็นระบบเศรษฐกิจที่ “พึ่งพาอุตสาหกรรมและการส่งออก” การพัฒนาในภาคเกษตรล่าช้ากว่าฐานการผลิตอื่นๆ ที่อาศัยเทคโนโลยีสมัยใหม่มากขึ้นตามลำดับโดยเฉพาะอย่างยิ่งภายใต้อิทธิพลของกระแสโลกาภิวัตน์และความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีสารสนเทศ จึงมีปัญหาคอขวดหรือความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้ระหว่างภาคการเกษตรกับภาคอุตสาหกรรมและระหว่างสังคมในเมืองและชนบทขยายวงกว้างขึ้น และปัญหาคอขวดหรือความยากจนกระจุกตัวในกลุ่มเกษตรกรรายย่อยและในภาคชนบทรวมทั้งโอกาสในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร องค์ความรู้ แหล่งทุน และบริการทางสังคมที่มีคุณภาพสำหรับประชาชนที่อยู่ในพื้นที่ห่างไกลก็มีแนวโน้มแคบกว่า ในขณะที่การใช้เทคโนโลยีในภาคอุตสาหกรรมและบริการเองก็นับว่ายังอยู่ในกลุ่มประเทศที่ใช้เทคโนโลยีในระดับกลางๆ ซึ่งส่วนใหญ่ไม่สามารถพัฒนาได้เองภายในประเทศ

ต้องนำเข้ามาจากต่างประเทศ โดยรวมประเทศไทยจึงยังใช้วัตถุดิบและแรงงานเข้มข้นในการเป็นจุดแข็งในการแข่งขันและขับเคลื่อนการเจริญเติบโตนอกจากนั้น ในอีกด้านหนึ่งการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์ของโลกและแรงขับเคลื่อนของเทคโนโลยีสมัยใหม่รวมทั้งความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดของสังคมโลกได้ทำให้เกิดภัยคุกคามและความเสี่ยงด้านอื่นๆ ที่ซับซ้อนขึ้น อาทิ การก่อการร้าย โรคระบาด เครือข่ายยาเสพติดข้ามชาติ และการก่อการร้าย อาชญากรรมข้ามชาติในรูปแบบต่างๆ ขณะที่การเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศโลกก็มีความผันผวนรุนแรงขึ้น ซึ่งล้วนแล้วเป็นความเสี่ยงในการดำรงชีวิตของประชาชน การบริหารจัดการทางธุรกิจ และการบริหารราชการแผ่นดินของภาครัฐ

นอกจากนั้นในช่วงต้นศตวรรษที่ ๒๑ กระแสโลกาภิวัตน์ได้ทำให้ภูมิทัศน์ทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของโลกเปลี่ยนแปลงจากเศรษฐกิจสังคมอุตสาหกรรมมุ่งสู่เศรษฐกิจสังคมดิจิทัล ในขณะที่โอกาสทางเศรษฐกิจขยายเพิ่มขึ้น แต่ช่องว่างทางสังคมก็ยิ่งกว้างขึ้นรวมถึงช่องว่างทางดิจิทัล (digital divide) ถ้าหากไม่สามารถลดลงก็จะยิ่งทำให้ความเหลื่อมล้ำทางรายได้และโอกาสทางเศรษฐกิจและสังคมมีความแตกต่างมากขึ้น ประกอบกับในอนาคต ๒๐ ปีข้างหน้าสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกประเทศจะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญในทุกมิติ เงื่อนไขภายนอกที่สำคัญต่อการพัฒนาประเทศไทยในอนาคต ได้แก่ กระแสโลกาภิวัตน์ที่เข้มข้นขึ้นอย่างต่อเนื่องและมีความเสี่ยงและท้าทายต่อการปรับตัวมากขึ้นจากการเคลื่อนย้ายอย่างเสรีและรวดเร็วของผู้คน เงินทุน ข้อมูลข่าวสารองค์ความรู้และเทคโนโลยี และสินค้าและบริการ ขณะเดียวกันการรวมกลุ่มเศรษฐกิจในภูมิภาคนำไปสู่ความเชื่อมโยงทุกระบบในขณะที่ศูนย์รวมอำนาจทางเศรษฐกิจโลกเคลื่อนย้ายมาสู่เอเชียภายใต้สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจโลกซึ่งในช่วงระยะ ๑๐ ปีข้างหน้าจะยังคงได้รับผลกระทบจากปัจจัยสำคัญหลายประการทั้งปัญหาต่อเนื่องจากวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจโลกในช่วงปี ๒๕๕๑ – ๒๕๕๒ และวิกฤติการณ์ในกลุ่มประเทศยูโรโซนที่ทำให้ระดับหนี้สาธารณะในประเทศต่างๆ เพิ่มขึ้นและกลายเป็นความเสี่ยงต่อความยั่งยืนทางการคลัง ขณะที่จะมีผลพวงต่อเนื่องจากการดำเนินมาตรการขยายปริมาณเงินขนาดใหญ่ในสหรัฐฯ ยุโรป และญี่ปุ่น ซึ่งเป็นความเสี่ยงให้เกิดภาวะเงินเฟ้อได้เมื่อเศรษฐกิจฟื้นตัวเต็มที่ รวมทั้งอาจมีความผันผวนของการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ นอกจากนี้การพัฒนาด้านเทคโนโลยีสารสนเทศเข้าสู่จุดอิ่มตัวมากขึ้น ขณะที่การพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ที่จะช่วยให้ประสิทธิภาพการผลิตของโลกเพิ่มขึ้นขนานใหญ่และเป็นวงกว้าง เช่นที่เคยเกิดขึ้นในช่วงการปฏิวัติอุตสาหกรรมยังไม่มีแนวโน้มการก่อตัวที่ชัดเจน แต่ก็มีแนวโน้มของการพัฒนาเทคโนโลยีในรูปแบบใหม่ๆ ที่จะเปิดโอกาสสำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจรูปแบบใหม่ๆ ซึ่งภายใต้เงื่อนไขดังกล่าว เศรษฐกิจโลกในช่วง ๑๐ ปีข้างหน้ามีแนวโน้มที่จะขยายตัวต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๕.๑ ในช่วง ๕ ปีก่อนวิกฤติเศรษฐกิจโลก (๒๕๔๖ – ๒๕๕๐) สถานการณ์ที่ตลาดโลกขยายตัวช้า แต่ประเทศต่างๆ ขยายกำลังการผลิตเพื่อยกระดับศักยภาพการผลิต การแข่งขันในตลาดโลกจะมีความรุนแรงขึ้น ขณะเดียวกันการลดลงของประชากรไทยในระยะ ๑๐ - ๑๕ ปี ข้างหน้านี้ จะทำให้ขนาดของตลาดในประเทศขยายตัวช้าลง เงื่อนไขดังกล่าวเป็นความเสี่ยงสำหรับอนาคตของเศรษฐกิจไทยในระยะยาวหากประเทศไทยไม่เร่งปรับโครงสร้างเพื่อแก้ปัญหาจุดอ่อนและเสริมจุดแข็งให้สัมฤทธิ์ผล

ในด้านความมั่นคงของโลกก็กำลังก้าวเข้าสู่ช่วงเปลี่ยนผ่านที่สำคัญจากการปรับดุลอำนาจของสหรัฐฯ เพื่อพยายามคงบทบาทผู้นำโลกและเพื่อคานอิทธิพลและบทบาทของจีนและรัสเซียที่เพิ่มมากขึ้นในเอเชียและยุโรปนั้น น่าจะมีผลทำให้บรรยากาศด้านความมั่นคงของโลกในช่วงปี ๒๕๖๐ – ปี ๒๕๗๙ มีลักษณะผสมผสานกันทั้งความร่วมมือและความขัดแย้ง โดยขึ้นอยู่กับปัจจัยผลประโยชน์แห่งชาติทั้งในระดับทวีปและพหุภาคีเป็นองค์ประกอบสำคัญในการกำหนดนโยบายของประเทศและกลุ่มประเทศ สำหรับการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยีอย่างรวดเร็วจะเป็นเงื่อนไขสำคัญสำหรับอนาคตของโลกและประเทศไทยเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่เป็นอัจฉริยะจะกระทบการดำรงชีวิตของคนและทำให้เกิดธุรกิจรูปแบบใหม่ รวมทั้งเกิดการเชื่อมต่อและการบรรจบกันของเทคโนโลยีกับอุตสาหกรรม และผลิตภัณฑ์ ซึ่งประเทศไทยจะต้องลงทุน

ด้านทรัพยากรมนุษย์และการวิจัยให้สามารถพัฒนาเทคโนโลยีสมัยใหม่ได้ เงื่อนไขการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมก็จะเป็นเกณฑ์มาตรฐานที่กดดันให้ประเทศไทยต้องปรับเปลี่ยนไปสู่สังคมสีเขียวโดยการพัฒนาและนำเทคโนโลยีสีเขียวมาใช้ก็จะมีส่วนสำคัญ และช่วยแก้ปัญหาการลดลงของทรัพยากรต่างๆ รวมทั้งน้ำมัน ซึ่งแม้ราคาจะลดลงแต่มีผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม จึงต้องผลักดันให้มุ่งสู่การผลิตพลังงานทดแทนในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งพืชพลังงานที่อาจจะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงทางอาหารของโลก

นอกจากนั้น ยังมีข้อจำกัดและความเสี่ยงสำคัญจากการเข้าสู่สังคมสูงวัยของโลกและภาวะภูมิอากาศเปลี่ยนแปลงผันผวนและภาวะโลกร้อน ทั้งนี้โครงสร้างประชากรโลกที่เข้าสู่สังคมสูงวัย แม้จะส่งผลให้เกิดโอกาสทางธุรกิจใหม่ๆ แต่มีความเสี่ยงให้เกิดการแย่งชิงแรงงานและเงินทุน รวมทั้งมีแรงกดดันต่อการใช้จ่ายงบประมาณด้านสวัสดิการและสาธารณสุขเพิ่มขึ้นในหลายๆ ประเทศกลายเป็นความเสี่ยงด้านการคลังที่สำคัญสำหรับ ภาวะโลกร้อนและการเปลี่ยนแปลงสภาวะภูมิอากาศที่ผันผวนก่อให้เกิดภัยธรรมชาติที่ทวีความรุนแรงมากขึ้นนั้น กดดันให้ต้องมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการดำเนินธุรกิจ การดำรงชีวิต การผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้น ในขณะที่ความพยายามในการกระจายความเจริญและการพัฒนาให้มีความทั่วถึงมากขึ้น ประกอบกับจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้นจะส่งผลให้ความเป็นเมืองเติบโตอย่างต่อเนื่อง ตามมาด้วยการมีข้อกำหนดของรูปแบบและกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการใช้พื้นที่ และความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ภายใต้เงื่อนไขการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว การยึดถือหลักการบริหารจัดการที่ดีทั้งในภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน การใช้ระบอบประชาธิปไตย และการปฏิบัติให้เป็นไปตามสิทธิมนุษยชนจะเข้มข้นมากขึ้น

สำหรับสถานการณ์และสภาพแวดล้อมภายในประเทศไทยนั้น ผลของการพัฒนาตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันทำให้ประเทศไทยมีระดับการพัฒนาที่สูงขึ้นตามลำดับ โดยถูกจัดอยู่ในกลุ่มประเทศระดับรายได้ปานกลางมาตั้งแต่ปี ๒๕๓๑ และได้ขยับสูงขึ้นมาอยู่ในกลุ่มบนของกลุ่มประเทศระดับรายได้ปานกลางตั้งแต่ปี ๒๕๕๓ และล่าสุดในปี ๒๕๕๗ รายได้ประชาชาติต่อหัวเพิ่มขึ้นเป็น ๕,๗๓๙.๒ ดอลลาร์ สหรัฐ. ต่อปีฐานการผลิตและบริการหลากหลายขึ้น ฐานการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมใหญ่ขึ้นมาก หลายสาขาการผลิตและบริการสามารถแข่งขันและมีส่วนแบ่งในตลาดโลกสูงขึ้นและสร้างรายได้เงินตราต่างประเทศในระดับสูง อาทิ กลุ่มยานยนต์ อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า อุตสาหกรรมอาหาร สินค้าเกษตร การท่องเที่ยว และบริการด้านสุขภาพ ฐานเศรษฐกิจที่ใหญ่ขึ้นส่งผลให้การจ้างงานเพิ่มขึ้นเป็น ๓๘.๑ ล้านคนจากประชากรวัยแรงงาน ๓๘.๖ ล้านคน อัตราการว่างงานเฉลี่ยไม่ถึงร้อยละ ๑ ปัญหาความยากจนจึงลดลงตามลำดับจากร้อยละ ๒๐.๐ ในปี ๒๕๕๐ เป็นร้อยละ ๑๐.๙ ในปี ๒๕๕๖ คุณภาพชีวิตดีขึ้นในทุกระดับ โอกาสการได้รับการศึกษา บริการสาธารณสุข บริการสาธารณะและโครงสร้างพื้นฐานต่างๆ และการคุ้มครองทางสังคม อื่นๆ รวมถึงการเข้าถึงทรัพยากรต่างๆ มีความครอบคลุมและมีคุณภาพดีขึ้นตามลำดับ ในขณะเดียวกันประเทศไทยก็มีความเป็นสากลมากขึ้น ความร่วมมือระหว่างประเทศไทยกับนานาชาติทั้งในรูปของทวิภาคีและพหุภาคีเพื่อเป็นกลไกและช่องทางในการสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของประเทศก็มีความก้าวหน้าไปมาก รวมทั้งกรอบความร่วมมือที่ช่วยทำให้ประเทศไทยสามารถยกระดับมาตรฐานต่างๆ ไปสู่ระดับสากลก็มีความคืบหน้ามากขึ้น

นอกจากนั้น ประสบการณ์ในช่วงวิกฤตเศรษฐกิจและการเงินในปี ๒๕๔๐ - ๒๕๔๑ ได้ส่งผลให้ภาครัฐและภาคเอกชนปรับตัวในการบริหารความเสี่ยงและสร้างภูมิคุ้มกัน ให้ดีขึ้นตามแนวคิดการบริหารจัดการที่ดีอันได้แก่ การดำเนินการที่มีประสิทธิภาพ โปร่งใส รับผิดชอบและตรวจสอบได้อย่างเป็นระบบดีขึ้น มีการกำกับดูแลวินัยทางการเงินการคลังที่กำหนดกรอบของความยั่งยืนทางการเงินการคลังเป็นแนวปฏิบัติที่ดีขึ้นและฐานะการคลังมีความมั่นคงมากขึ้น และฐานะเงินสำรองระหว่างประเทศอยู่ในระดับสูง มีการปรับปรุงในเรื่องกฎหมายกฎระเบียบต่างๆ ให้มีการดำเนินการอย่างเป็นระบบมากขึ้น มีการสร้างความเป็นธรรมให้กับกลุ่มต่างๆ สามารถคุ้มครองผู้บริโภคและประชาชนจากการถูกเอารัดเอาเปรียบได้ดีขึ้น ช่วยสร้างบรรยากาศของการแข่งขันในตลาดและสนับสนุนให้การดำเนินธุรกิจในประเทศไทยมีความสะดวกคล่องตัวมากขึ้น

แต่ประเทศไทยก็ยังมีจุดอ่อนในเชิงโครงสร้างหลายด้านทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง จุดอ่อนสำคัญของประเทศไทยได้แก่ โครงสร้างประชากรสูงอายุมากขึ้นตามลำดับ แต่คุณภาพคนโดยเฉลี่ยยังต่ำ และการออมไม่เพียงพอ ประเทศขาดแคลนแรงงานทั้งในกลุ่มทักษะฝีมือสูงและกลุ่มทักษะฝีมือระดับล่าง ผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ยยังต่ำ ทั้งระบบเศรษฐกิจมีผลิตภาพการผลิตรวมต่ำ ต้องอาศัยการเพิ่มปริมาณเป็นแรงขับเคลื่อนหลัก ขณะที่โครงสร้างเศรษฐกิจมีส่วนภาคการค้าระหว่างประเทศต่อขนาดของเศรษฐกิจสูงกว่าเศรษฐกิจภายในประเทศมาก จึงมีความอ่อนไหวและผันผวนตามปัจจัยภายนอกเป็นสำคัญ ฐานการผลิตเกษตรและบริการมีผลิตภาพการผลิตต่ำ โดยที่การใช้องค์ความรู้ เทคโนโลยี และนวัตกรรมเพื่อการเพิ่มมูลค่ายังมีน้อย การลงทุนเพื่อการวิจัยและพัฒนาไม่เพียงพอ การวิจัยที่ดำเนินการไปแล้วไม่ถูกนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์เชิงเศรษฐกิจและสังคมได้อย่างคุ้มค่า การพัฒนานวัตกรรมมีน้อย สำหรับการดำเนินงานและการบริหารจัดการภาครัฐก็ยังขาดการบูรณาการจึงสิ้นเปลืองงบประมาณ การดำเนินงานเพื่อพัฒนามักขาดความต่อเนื่อง ประสิทธิภาพต่ำ ขาดความโปร่งใส และขาดความรับผิดชอบ ขณะที่ปัญหาคอร์รัปชันมีเป็นวงกว้าง การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ รวมทั้งการบริหารจัดการน้ำยังไม่เป็นระบบโครงข่ายที่สมบูรณ์และล่าช้า การบังคับใช้กฎหมายยังขาดประสิทธิผล และกฎระเบียบต่างๆ ล้าสมัยไม่ทันกับการเปลี่ยนแปลง คนไทยยังมีปัญหาด้านคุณธรรมจริยธรรม ไม่เคารพสิทธิผู้อื่นและไม่ยึดผลประโยชน์ส่วนรวมเป็นสำคัญขณะที่ความเหลื่อมล้ำและความแตกแยกในสังคมไทยยังเป็นปัญหาที่ท้าทายมาก รวมทั้งปัญหาในด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่เผชิญกับภาวะขยะล้นเมืองและสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรมลงในทุกด้าน

ทั้งนี้ ปัจจัยและเงื่อนไขภายในประเทศที่จะส่งผลกระทบต่ออนาคตการพัฒนาประเทศไทยที่สำคัญ ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรสู่สังคมผู้สูงอายุอย่างสมบูรณ์ ในระยะเวลา ๒๐ ปีต่อจากนี้ไป จะมีนัยยะที่สำคัญยิ่งต่อการพัฒนาประเทศ กำลังคนในวัยเด็กและวัยแรงงานจะลดลง ผู้สูงอายุจะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วและส่งผลกระทบต่อศักยภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ รูปแบบการใช้จ่ายการลงทุนและการออม ตลอดจนค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพ ความมั่นคงทางสังคมและคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ ขณะเดียวกันประเทศไทยก็เผชิญกับข้อจำกัดด้านทรัพยากร ทั้งด้านแรงงานและทรัพยากรธรรมชาติที่มีนัยยะต่อต้นทุนการผลิตและสภาพแวดล้อมความเป็นอยู่ของประชาชนนอกจากนั้นปัญหาความเหลื่อมล้ำในมิติต่างๆ ก็มีนัยต่อการสร้างความสามัคคี สมานฉันท์ในสังคม ข้อจำกัดต่อการยกระดับศักยภาพทุนมนุษย์ ความจำเป็นในการลงทุนเพื่อยกระดับบริการทางสังคมและโครงสร้างพื้นฐานที่มีคุณภาพอย่างทั่วถึง และการปฏิรูปกฎระเบียบและกฎหมายที่ทำให้เกิดความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำ และที่สำคัญเงื่อนไขภายในที่ต้องปรับตัวคือ การแก้ปัญหาความอ่อนแอของการบริหารราชการแผ่นดิน ที่ทำให้จำเป็นต้องเร่งปฏิรูประบบราชการและการเมืองเพื่อให้เกิดการบริหารราชการที่ดี

โครงสร้างที่เป็นจุดอ่อนและการบริหารจัดการที่ขาดประสิทธิภาพและความโปร่งใสดังกล่าว จะส่งผลให้ประเทศไทยยิ่งต้องเผชิญกับแรงกดดันและความเสี่ยงมากขึ้นภายใต้สถานการณ์ที่กระแสโลกาภิวัตน์เข้มข้นขึ้น เป็นโลกไร้พรมแดนอย่างแท้จริง โดยที่การเคลื่อนย้ายของผู้คน สินค้าและบริการ เงินทุน องค์ความรู้ เทคโนโลยี ข้อมูลและข่าวสารต่างๆ เป็นไปอย่างเสรี ส่งผลให้การแข่งขันในตลาดโลกรุนแรงขึ้นโดยที่ประเทศต่างๆ เร่งผลักดันการเพิ่มผลิตภาพและการพัฒนานวัตกรรมเพื่อการแข่งขัน ขณะเดียวกันความเสี่ยงและข้อจำกัดที่เกิดจากสภาพภูมิอากาศผันผวนรุนแรงต่อการดำเนินธุรกิจและการดำเนินชีวิตของผู้คนก็เพิ่มขึ้น กฎเกณฑ์และกฎระเบียบของสังคมโลกจึงมีความเข้มงวดมากขึ้นทั้งในเรื่องการปลดปล่อยมลพิษ สิทธิมนุษยชน และกฎระเบียบทางการเงิน เป็นต้นเงื่อนไขต่างๆ ดังกล่าวจะเป็นแรงกดดันให้ประเทศไทยต้องปรับตัวและมีการบริหารความเสี่ยงอย่างชาญฉลาดมากขึ้น โดยที่การปรับตัวจะต้องหยั่งรากลึกลงไปถึงการเปลี่ยนแปลงในเชิงโครงสร้างเพื่อแก้จุดอ่อนและควบคู่ไปกับการสร้างกลไกเชิงรุกให้จุดแข็งของประเทศเป็นประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ ซึ่งหากไม่สามารถแก้ปัญหาและปฏิรูปให้สัมฤทธิ์ผลได้ในระยะ ๔ - ๕ ปีต่อจากนี้ไป ประเทศไทยจะสูญเสียความสามารถในการแข่งขัน รายได้เฉลี่ยของประชาชนจะไม่สามารถยกระดับให้ดีขึ้น

ได้ คุณภาพคนโดยเฉลี่ยจะยังต่ำ และปัญหาความเหลื่อมล้ำจะรุนแรงขึ้น รวมทั้งทรัพยากรจะร่อยหรอเสื่อมโทรมลงไปอีก และในที่สุดการพัฒนาประเทศจะไม่สามารถยั่งยืนไปได้ในระยะยาว

ทั้งนี้ เจอนไขในปัจจุบันและแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงในอนาคตในทุกมิติจะส่งผลกระทบต่ออนาคตการพัฒนาประเทศไทยอย่างมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งลักษณะในเชิงโครงสร้างทั้งทางเศรษฐกิจและสังคมภายในประเทศทั้งที่เป็นจุดแข็งและเป็นจุดอ่อนที่จะต้องเผชิญและผสมผสานกับปัจจัยภายนอกและก่อให้เกิดทั้งโอกาสและความเสี่ยงในหลากหลายมิติ การที่ประเทศไทยจะสามารถแสวงหาโอกาสจากการพัฒนาของโลกและรับมือกับภัยคุกคามเหล่านี้ได้นั้น จำเป็นจะต้องมีการวิเคราะห์แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงในอนาคตอย่างรอบด้าน ขณะเดียวกันต้องวิเคราะห์ศักยภาพภายในประเทศ เพื่อเตรียมความพร้อมของประเทศต่อการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้น โดยที่ประเทศไทยต้องปฏิรูปและปรับเปลี่ยนอย่างเป็นระบบขนานใหญ่เพื่อให้โครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศเหมาะสมกับภูมิทัศน์ใหม่ของโลกยืดหยุ่นปรับตัวได้เร็ว สามารถรับมือกับความเสี่ยงและภัยคุกคามแบบใหม่ได้ และสามารถอาศัยโอกาสจากการเปลี่ยนแปลงบริบทโลกมาสร้างประโยชน์สุขให้กับคนในชาติได้ ไม่ว่าจะเป็นการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจและสังคม การลงทุนเพื่อพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การปรับเปลี่ยนค่านิยมและวัฒนธรรมการดำรงชีวิตการทำงาน และการเรียนรู้ ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วนในการดำเนินการร่วมกันอย่างเป็นเอกภาพมีการจัดลำดับความสำคัญและแบ่งหน้าที่รับผิดชอบอย่างชัดเจนของผู้ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นปัญหานั้นๆ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวจะต้องกำหนดเป็นยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศในระยะยาว เพื่อกำหนดวิสัยทัศน์และเป้าหมายการพัฒนาประเทศและกรอบการทำงานของภาคส่วนต่างๆ เพื่อให้ขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้

ดังนั้น จึงจำเป็นต้องกำหนดยุทธศาสตร์ที่เหมาะสมเพื่อแก้ไขจุดอ่อนและเสริมจุดแข็งให้เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ เพื่อให้บรรลุซึ่งเป้าหมายการสร้างและรักษาไว้ซึ่งผลประโยชน์แห่งชาติในการที่จะให้ประเทศไทยมีความมั่นคงในทุกด้าน คนในชาติมีคุณภาพชีวิตที่ดีและมั่งคั่ง และประเทศสามารถพัฒนาไปได้อย่างยั่งยืน ทั้งนี้ การวิเคราะห์ให้ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและข้อจำกัดรวมทั้งความเสี่ยงของประเทศ จะนำไปสู่การกำหนดตำแหน่งเชิงยุทธศาสตร์และเป้าหมายของประเทศที่ชัดเจนและได้รับการยอมรับร่วมกันในสังคมไทยที่จะส่งผลให้เกิดการผนึกกำลังและระดมทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพในการขับเคลื่อนการพัฒนาไปในทิศทางที่สอดคล้องกัน การดำเนินการมีบูรณาการและเป็นเอกภาพภายใต้การมองภาพอนาคตของประเทศที่เป็นภาพเดียวกัน

อย่างไรก็ตามในช่วงที่ผ่านมา ประเทศไทยมิได้มีการกำหนดวิสัยทัศน์ประเทศ เป้าหมายและยุทธศาสตร์ของประเทศในระยะยาว การบริหารราชการแผ่นดินของฝ่ายบริหารจึงให้ความสำคัญกับนโยบายพรรคการเมืองหรือนโยบายของรัฐบาลซึ่งเมื่อมีการเปลี่ยนรัฐบาลก็ทำให้การดำเนินนโยบายขาดความต่อเนื่องถือเป็นการสูญเสียโอกาสและสิ้นเปลืองทรัพยากรของประเทศ ดังนั้น เพื่อเป็นการปฏิรูประบบการบริหารราชการแผ่นดินของประเทศไทยให้มีเป้าหมายการพัฒนาในระยะยาว และเพื่อเป็นการกำหนดให้ฝ่ายบริหารมีความรับผิดชอบที่จะต้องขับเคลื่อนประเทศไปสู่เป้าหมายที่เป็นที่ยอมรับร่วมกันและเป็นเอกภาพ ประเทศไทยจำเป็นต้องมี “ยุทธศาสตร์ชาติ” ซึ่งภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเทศไทยต้องปฏิรูปและปรับเปลี่ยนอย่างเป็นระบบขนานใหญ่ เพื่อให้โครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศเหมาะสมกับภูมิทัศน์ใหม่ของโลกยืดหยุ่นปรับตัวได้เร็ว สามารถรับมือกับความเสี่ยงและภัยคุกคามแบบใหม่ได้ และสามารถอาศัยโอกาสจากการเปลี่ยนแปลงบริบทโลกมาสร้างประโยชน์สุขให้กับคนในชาติได้ จะต้องมีการกำหนดวิสัยทัศน์ เป้าหมายของประเทศ และทิศทางในการขับเคลื่อนประเทศให้สอดคล้องกับประเด็นการเปลี่ยนแปลงและความท้าทายต่างๆ ของบริบทโลก และบริบทการพัฒนาภายในประเทศ

การกำหนดให้มี “ยุทธศาสตร์ชาติ” เพื่อเป็นยุทธศาสตร์ในการพัฒนาประเทศในระยะยาว พร้อมกับการปฏิรูปและการพัฒนาระบบและกลไกการบริหารราชการแผ่นดินในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ให้สามารถนำไปสู่การปฏิบัติอย่างจริงจังจะช่วยยกระดับคุณภาพของประเทศไทยในทุกภาคส่วนและนาพาประเทศไทยให้หลุดพ้นหรือบรรเทาความรุนแรงของสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ทั้งปัญหาทางเศรษฐกิจ ปัญหาความเหลื่อมล้ำ ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน และปัญหาความขัดแย้งในสังคม รวมถึงสามารถรับมือกับภัยคุกคามและบริหารจัดการกับความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และสามารถเปลี่ยนผ่านประเทศไทยไปพร้อมๆ กับการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์ใหม่ของโลกได้ซึ่งจะทำให้ประเทศไทยยังคงรักษาบทบาทสำคัญในเวทีโลก สามารถดำรงรักษาความเป็นชาติที่มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม และคนไทยในประเทศมีความอยู่ดีมีสุขอย่างถ้วนหน้ากันสาระสำคัญของยุทธศาสตร์ชาติซึ่งคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติกำลังดำเนินการยกร่างอยู่ในขณะนี้แน่นอนจะประกอบด้วยวิสัยทัศน์และเป้าหมายของชาติที่คนไทยทุกคนต้องการบรรลุร่วมกันรวมทั้งนโยบายแห่งชาติและมาตรการเฉพาะ ซึ่งเป็นแนวทาง ทิศทางและวิธีการที่ทุกองค์กรและคนไทยทุกคนต้องมุ่งดำเนินการไปพร้อมกันอย่างประสานสอดคล้อง เพื่อให้บรรลุซึ่งสิ่งที่คนไทยทุกคนต้องการ คือประเทศไทยมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน ในทุกสาขาของกำลังอำนาจแห่งชาติ อันได้แก่ การเมืองภายในประเทศ การเมืองต่างประเทศ เศรษฐกิจ สังคมจิตวิทยา การทหาร วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการพลังงาน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

๒.๒ วิสัยทัศน์

วิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” หรือเป็นคติพจน์ประจำชาติว่า “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” ทั้งนี้วิสัยทัศน์ดังกล่าวจะต้องสนองตอบต่อผลประโยชน์แห่งชาติ อันได้แก่การมีเอกราช อธิปไตย และบูรณภาพแห่งเขตอำนาจรัฐ การดำรงอยู่อย่างมั่นคง ยั่งยืนของสถาบันหลักของชาติ การดำรงอยู่อย่างมั่นคงของชาติและประชาชนจากภัยคุกคามทุกรูปแบบ การอยู่ร่วมกันในชาติอย่างสันติสุขเป็นปึกแผ่นมีความมั่นคงทางสังคมท่ามกลางพหุสังคมและการมีเกียรติและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ ความเจริญเติบโตของชาติความเป็นธรรมและความอยู่ดีมีสุขของประชาชน ความยั่งยืนของฐานทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม ความมั่นคงทางพลังงานและอาหารความสามารถในการรักษาผลประโยชน์ของชาติภายใต้การเปลี่ยนแปลงของสภาวะแวดล้อมระหว่างประเทศและการอยู่ร่วมกันอย่างสันติประสานสอดคล้องกัน ด้านความมั่นคงในประชาคมอาเซียนและประชาคมโลกอย่างมีเกียรติและศักดิ์ศรีไม่เป็นภาระของโลกและสามารถเกื้อกูลประเทศที่มีศักยภาพทางเศรษฐกิจที่ด้อยกว่า

วิสัยทัศน์ : “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง”

ความมั่นคง

- การมีความมั่นคงปลอดภัย จากภัยและการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในประเทศและภายนอกประเทศในทุกระดับตั้งแต่ระดับประเทศ สังคม ชุมชน ครอบครัว และปัจเจกบุคคล และมีความมั่นคงในทุกมิติ ทั้งมิติเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และการเมือง
- ประเทศมีความมั่นคงในเอกราชและอธิปไตย มีสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ที่เข้มแข็งเป็นศูนย์กลางและเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของประชาชน ระบบการเมืองที่มั่นคงเป็นกลางที่นำไปสู่การบริหารประเทศที่ต่อเนื่องและไม่เปลี่ยนแปลงตามวาทะนิยม
- สังคม มีความพอเพียงและความสามัคคี สามารถมีกำลังเพื่อพัฒนาประเทศ ชุมชน มีความเข้มแข็ง ครอบครัว มีความอบอุ่น
- ประชาชน มีความมั่นคงในชีวิต มีงานและรายได้ที่มั่นคงพอเพียงกับการดำรงชีวิต มีที่อยู่อาศัยและความปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สิน
- ฐานทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม มีความมั่นคงของอาหาร พลังงาน และน้ำ

ความมั่งคั่ง

- ประเทศไทยมีการขยายตัวของเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง ยกระดับเป็นประเทศในกลุ่มประเทศรายได้สูงมีความเหลื่อมล้ำของการพัฒนาลดลง ประชากรได้รับผลประโยชน์จากการพัฒนาอย่างเท่าเทียมกันมากขึ้น
- เศรษฐกิจมีความสามารถในการแข่งขันสูง สามารถสร้างรายได้ทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ สร้างฐานเศรษฐกิจและสังคมแห่งอนาคต และเป็นจุดสำคัญของการเชื่อมโยงในภูมิภาคทั้งการคมนาคมขนส่ง การผลิต การค้า การลงทุน และการทำธุรกิจ มีบทบาทสำคัญในระดับภูมิภาคและระดับโลก เกิดสายสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจและการค้าอย่างมีพลัง
- ความสมบูรณ์ในทุน ที่จะสามารถสร้างการพัฒนาต่อเนื่อง ได้แก่ ทุนมนุษย์ ทุนทางปัญญา ทุนทางการเงิน ทุนที่เป็นเครื่องมือเครื่องจักร ทุนทางสังคม และทุนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ความยั่งยืน

- การพัฒนาที่สามารถสร้างความเจริญ รายได้ และคุณภาพชีวิตของประชาชนให้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจที่ไม่ใช้ทรัพยากรธรรมชาติเป็นพาสี ไม่สร้างมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อมจนเกินความสามารถในการรองรับและเยียวยาของระบบนิเวศน์
- การผลิตและการบริโภคเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และสอดคล้องกับกฎระเบียบของประชาคมโลกซึ่งเป็นที่ยอมรับร่วมกัน ความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีคุณภาพดีขึ้น คนมีความรับผิดชอบต้องสังคม มีความเอื้ออาทร เสียสละเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวม
- มุ่งประโยชน์ส่วนรวมอย่างยั่งยืน ให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของประชาชนทุกภาคส่วน เพื่อการพัฒนาในทุกระดับอย่างสมดุล มีเสถียรภาพ และยั่งยืน
- ประชาชนทุกภาคส่วนในสังคมยึดถือและปฏิบัติตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

อนาคตประเทศไทย ปี ๒๕๗๙ : ร่วมมือกันขับเคลื่อนประเทศให้ก้าวไปสู่.....

เศรษฐกิจและสังคมไทยมีการพัฒนาอย่างมั่นคงและยั่งยืน โดยสถาบันหลักของชาติดำรงอยู่อย่างมั่นคงเป็นจุดยึดเหนี่ยวของสังคม มีความสามัคคีของคนในชาติ มีความสงบและอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขในทุกพื้นที่ และมีระดับรายได้ในกลุ่มประเทศรายได้สูง มีความเป็นธรรมในสังคมและความเหลื่อมล้ำลดลงในทุกมิติ ประเทศไทยมีบทบาทสำคัญในภูมิภาคและโลก

ระบบเศรษฐกิจมีความเป็นชาติดการคำนวณฐานการขยายตัวของการค้าส่งค้าปลีกและเศรษฐกิจดิจิทัลที่เข้มข้นขึ้น มีการเติบโตอย่างมีคุณภาพ กระจายฐานการผลิตและบริการไปในพื้นที่ต่างๆ อย่างทั่วถึง มีเสถียรภาพ แข่งขันบนฐานการพัฒนานวัตกรรม และมีฐานการผลิตบริการ และลงทุนที่เชื่อมโยงในอาเซียน เพื่อให้ประเทศไทยเข้าสู่การมีรายได้สูงภายในปี ๒๕๗๙ และเข้าสู่การเป็นประเทศพัฒนาแล้ว โดย

- ภาคเกษตร เป็นฐานการผลิต bio-bases ที่สำคัญ เป็นฐานการผลิตอาหารที่มั่นคงและปลอดภัย และเป็นฐานการผลิตที่มีประสิทธิภาพการผลิตสูง มีระบบบริหารจัดการที่ดินด้านประมง
- ภาคอุตสาหกรรม ฐานอุตสาหกรรมเดิมมีศักยภาพสูงขึ้น มีอุตสาหกรรมอนาคตที่ได้รับการพัฒนาให้เป็นฐานรายได้ใหม่ โดยมุ่งสู่การเป็นศูนย์กลางการผลิต การค้า และการลงทุนในอนุภูมิภาคและภูมิภาคอาเซียน เช่น ศูนย์การผลิตรถยนต์และชิ้นส่วนและศูนย์ทดสอบและวิจัยพัฒนารถยนต์และชิ้นส่วนของเอเชีย ศูนย์กลางการผลิตพลังงาน/วัสดุชีวภาพของภูมิภาคอาเซียน ศูนย์กลางการผลิตอุตสาหกรรมดิจิทัล เป็นต้น
- ภาคบริการ ธุรกิจบริการเดิมได้รับการพัฒนาระดับคุณภาพและศักยภาพให้สูงขึ้น เช่น การขนส่ง ทั้งทางบก ทางอากาศ และทางทะเล และส่งเสริมธุรกิจบริการอนาคตให้เป็นฐานรายได้ใหม่ โดยมุ่งสู่การเป็นศูนย์กลางการลงทุนและการให้บริการของภูมิภาคอาเซียน เช่น ศูนย์กลางการให้บริการสุขภาพของภูมิภาคอาเซียน เมืองหลวงแห่งการท่องเที่ยวและบริการของอาเซียน ศูนย์บริการทางการเงิน การศึกษานานาชาติ และบริการด้านโลจิสติกส์ เป็นต้น
- วิสาหกิจและการดำเนินธุรกิจ วิสาหกิจขนาดกลาง ขนาดย่อมเข้มแข็ง เป็นฐานการผลิตและบริการที่สำคัญของประเทศ

คนไทยในอนาคต มีศักยภาพในการร่วมกันพัฒนาประเทศ สามารถปรับตัวรองรับบริบทการพัฒนาในอนาคต มีความพร้อมทั้งกาย ใจ สติปัญญา มีทักษะในการวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล มีการเรียนรู้ตลอดชีวิต มีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง มีจิตสำนึกวัฒนธรรมที่ดีงาม รู้คุณค่าความเป็นไทย และมีความรับผิดชอบ เป็นรากฐานที่มั่นคงของชุมชนสังคม รักชาติ และสถาบันพระมหากษัตริย์

สังคมไทยเป็นสังคมที่เป็นธรรม มีความเหลื่อมล้ำน้อย อัตราความยากจนต่ำ มีการกระจายโอกาสการเข้าถึงทรัพยากรการสร้างฐานอาชีพ บริการทางสังคมที่มีคุณภาพ และกระบวนการยุติธรรมอย่างทั่วถึง ไม่คอร์รัปชัน โดยที่ประชาชนทุกช่วงวัยมีคุณภาพชีวิตที่ดี ครอบครัวยุติมีสุข

เศรษฐกิจและสังคมพัฒนาอย่างเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เป็นประเทศที่มีระบบเศรษฐกิจสีเขียว ระดับการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ต่ำ มีพื้นที่สีเขียวเพิ่มขึ้น ประชาชนมีพฤติกรรมการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ระบบการบริหารภาครัฐมีประสิทธิภาพ ทันสมัย รับผิดชอบ โปร่งใส ตรวจสอบได้และประชาชนมีส่วนร่วม กระจายอำนาจและมีการกำหนดภารกิจที่เหมาะสมระหว่างส่วนกลาง ภูมิภาค และท้องถิ่น

๒.๓ ยุทธศาสตร์ชาติ

ในการที่จะบรรลุวิสัยทัศน์และทำให้ประเทศไทยพัฒนาไปสู่อนาคตที่พึงประสงค์นั้น จำเป็นจะต้องมีการวางแผนและกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาในระยะยาว และกำหนดแนวทางการพัฒนาของทุกภาคส่วนให้ขับเคลื่อนไปในทิศทางเดียวกัน ดังนั้น จึงจำเป็นต้องกำหนดยุทธศาสตร์ชาติในระยะยาว เพื่อถ่ายทอดแนวทางการพัฒนาสู่การปฏิบัติในแต่ละช่วงเวลาอย่างต่อเนื่องและมีการบูรณาการ และสร้างความเข้าใจถึงอนาคตของประเทศไทยร่วมกัน และเกิดการรวมพลังของทุกภาคส่วนในสังคมทั้งประชาชน เอกชน ประชาสังคม ในการขับเคลื่อนการพัฒนาเพื่อการสร้างและรักษาไว้ซึ่งผลประโยชน์แห่งชาติและบรรลุวิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืนเป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” หรือคติพจน์ประจำชาติ “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” เพื่อให้ประเทศมีขีดความสามารถในการแข่งขัน มีรายได้สูงอยู่ในกลุ่ม

ประเทศพัฒนาแล้ว คนไทยมีความสุข อยู่ดี กินดี สังคมมีความมั่นคงเสมอภาคและเป็นธรรม ซึ่งยุทธศาสตร์ชาติที่จะใช้เป็นกรอบแนวทางการพัฒนาในระยะ ๒๐ ปีต่อจากนี้ไป จะประกอบด้วย ๖ ยุทธศาสตร์ ได้แก่ (๑) ยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง (๒) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน (๓) ยุทธศาสตร์การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพคน (๔) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างโอกาสความเสมอภาคและเท่าเทียมกันทางสังคม (๕) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และ (๖) ยุทธศาสตร์ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ โดยมีสาระสำคัญของแต่ละยุทธศาสตร์ สรุปได้ ดังนี้

๒.๓.๑ ยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง มีเป้าหมายทั้งในการสร้างเสถียรภาพภายในประเทศและช่วยลดและป้องกันภัยคุกคามจากภายนอก รวมทั้งสร้างความเชื่อมั่นในกลุ่มประเทศอาเซียนและประชาคมโลกที่มีต่อประเทศไทย กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

(๑) การเสริมสร้างความมั่นคงของสถาบันหลักและการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

(๒) การปฏิรูปกลไกการบริหารประเทศและพัฒนาความมั่นคงทางการเมือง ขจัดคอร์รัปชัน สร้างความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม

(๓) การรักษาความมั่นคงภายในและความสงบเรียบร้อยภายใน ตลอดจนการบริหารจัดการความมั่นคงชายแดนและชายฝั่งทะเล

(๔) การพัฒนาระบบ กลไก มาตรการและความร่วมมือระหว่างประเทศทุกระดับ และรักษาคุณภาพความสัมพันธ์กับประเทศมหาอำนาจ เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาความมั่นคงรูปแบบใหม่

(๕) การพัฒนาเสริมสร้างศักยภาพการป้องกันประเทศ การรักษาความสงบเรียบร้อยภายในประเทศสร้างความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านและมิตรประเทศ

(๖) การพัฒนาระบบการเตรียมพร้อมแห่งชาติและระบบบริหารจัดการภัยพิบัติ รักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม

(๗) การปรับกระบวนการทำงานของกลไกที่เกี่ยวข้องจากแนวดิ่งสู่แนวนอนมากขึ้น

๒.๓.๒ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน เพื่อให้ประเทศไทยสามารถพัฒนาไปสู่การเป็นประเทศพัฒนาแล้ว ซึ่งจำเป็นต้องยกระดับผลผลิตทางการผลิตและการใช้นวัตกรรมในการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันและการพัฒนาอย่างยั่งยืนทั้งในสาขาอุตสาหกรรม เกษตรและบริการ การสร้าง ความมั่นคงและปลอดภัยด้านอาหาร การเพิ่มขีดความสามารถทางการค้าและการเป็นผู้ประกอบการ รวมทั้งการพัฒนาฐานเศรษฐกิจแห่งอนาคต ทั้งนี้ภายใต้กรอบการปฏิรูปและพัฒนาปัจจัยเชิงยุทธศาสตร์ทุกด้าน อันได้แก่ โครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรม การพัฒนาทุนมนุษย์ และการบริหารจัดการทั้งในภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

(๑) การพัฒนาสมรรถนะทางเศรษฐกิจ ได้แก่การรักษาเสถียรภาพเศรษฐกิจและสร้างความเชื่อมั่น การส่งเสริมการค้าและการลงทุนที่อยู่บนการแข่งขันที่เป็นธรรมและรับผิดชอบต่อสังคม ตลอดจนการพัฒนาประเทศสู่ความเป็นชาติการค้าเพื่อให้ได้ประโยชน์จากห่วงโซ่มูลค่าในภูมิภาค และเป็นการยกระดับไปสู่ ส่วนบนของห่วงโซ่มูลค่ามากขึ้น

(๒) การพัฒนาภาคการผลิตและบริการ บนฐานของการพัฒนานวัตกรรมและมีความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยมีการใช้ดิจิทัลและการค้าที่เข้มข้นเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มและขยายกิจกรรมการผลิตและบริการ โดยมุ่งสู่ความเป็นเลิศในระดับโลกและในระดับภูมิภาคในอุตสาหกรรมหลายสาขา และในภาคบริการที่หลากหลายตามรูปแบบการดำเนินชีวิตและการดำเนินธุรกิจที่เปลี่ยนไป รวมทั้งเป็นแหล่งอาหารคุณภาพ สะอาด และปลอดภัยของโลก

- ภาคเกษตร โดยเสริมสร้างฐานการผลิตให้เข้มแข็งและยั่งยืน เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคเกษตรส่งเสริมเกษตรกรรายย่อยให้ปรับปรุงการทำการเกษตรยั่งยืนที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและรวมกลุ่มเกษตรกรในการพัฒนาอาชีพที่เข้มแข็ง และการพัฒนาสินค้าเกษตรที่มีศักยภาพและอาหารคุณภาพสะอาด และปลอดภัย

- ภาคอุตสาหกรรม โดยพัฒนาอุตสาหกรรมศักยภาพ ยกกระตักการพัฒนาอุตสาหกรรมปัจจุบันที่มีศักยภาพสูง และพัฒนาอุตสาหกรรมอนาคตที่มีศักยภาพ โดยการใช้ดิจิทัลและการค้ามาเพิ่มมูลค่าและยกระดับห่วงโซ่มูลค่าในระดับสูงขึ้น

- ภาคบริการ โดยขยายฐานการบริการให้มีความหลากหลาย มีความเป็นเลิศและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยการยกระดับบริการที่เป็นฐานรายได้เดิม เช่น การท่องเที่ยว และพัฒนาให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการให้บริการสุขภาพ ธุรกิจบริการด้านการเงินและธุรกิจบริการที่มีศักยภาพอื่นๆ เป็นต้น

(๓) การพัฒนาผู้ประกอบการและเศรษฐกิจชุมชน พัฒนาทักษะผู้ประกอบการ ยกกระตักผลิตภาพแรงงานและพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) สู่สากล และพัฒนาวิสาหกิจชุมชนและสถาบันเกษตรกร

(๔) การพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษและเมืองพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดน และพัฒนาระบบเมืองศูนย์กลางความเจริญ จัดระบบผังเมืองที่มีประสิทธิภาพและมีส่วนร่วม มีการจัดการสิ่งแวดล้อมเมืองและโครงสร้างพื้นฐานทางสังคมและเศรษฐกิจที่สอดคล้องกับศักยภาพ

(๕) การลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ในด้านการขนส่ง ด้านพลังงาน ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารและการวิจัยและพัฒนา

(๖) การเชื่อมโยงกับภูมิภาคและเศรษฐกิจโลกสร้างความเป็นหุ้นส่วนการพัฒนา กับนานาชาติ ส่งเสริมความร่วมมือกับนานาชาติในการสร้างความมั่นคงด้านต่างๆ เพิ่มบทบาทของไทยในองค์กรระหว่างประเทศ รวมถึงสร้างองค์ความรู้ด้านการต่างประเทศ

๒.๓.๓ ยุทธศาสตร์การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพคน เพื่อพัฒนาคนและสังคมไทยให้เป็นรากฐานที่แข็งแกร่งของประเทศมีความพร้อมทางกาย ใจ สติปัญญา มีความเป็นสากล มีทักษะการคิดวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล มีระเบียบวินัย เคารพกฎหมาย มีคุณธรรมจริยธรรม รู้คุณค่าความเป็นไทย มีครอบครัวที่มั่นคง กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

(๑) การพัฒนาศักยภาพคนตลอดช่วงชีวิตให้สนับสนุนการเจริญเติบโตของประเทศ

(๒) การยกระดับคุณภาพการศึกษาและการเรียนรู้ให้มีคุณภาพ เท่าเทียม และทั่วถึง

(๓) การปลูกฝังระเบียบวินัย คุณธรรม จริยธรรมค่านิยมที่พึงประสงค์

(๔) การสร้างเสริมให้คนมีสุขภาพที่ดี

(๕) การสร้างความอยู่ดีมีสุขของครอบครัวไทยเสริมสร้างบทบาทของสถาบันครอบครัวในการบ่มเพาะจิตใจให้เข้มแข็ง

๒.๓.๔ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างโอกาสความเสมอภาคและเท่าเทียมกันทางสังคม เพื่อเร่งกระจายโอกาสการพัฒนาและสร้างความมั่นคงให้ทั่วถึง ลดความเหลื่อมล้ำไปสู่สังคมที่เสมอภาคและเป็นธรรม กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

(๑) การสร้างความมั่นคงและการลดความเหลื่อมล้ำทางด้านเศรษฐกิจและสังคม

(๒) การพัฒนาระบบบริการและระบบบริหารจัดการสุขภาพ

(๓) การสร้างสภาพแวดล้อมและนวัตกรรมที่เอื้อต่อการดำรงชีวิตในสังคมสูงวัย

(๔) การสร้างความเข้มแข็งของสถาบันทางสังคมทุนทางวัฒนธรรมและความเข้มแข็งของชุมชน

(๕) การพัฒนาการสื่อสารมวลชนให้เป็นกลไกในการสนับสนุนการพัฒนา

๒.๓.๕ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อเร่งอนุรักษ์ฟื้นฟูและสร้างความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติ และมีความมั่นคงด้านน้ำ รวมทั้งมีความสามารถในการป้องกันผลกระทบและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติธรรมชาติ และพัฒนามุ่งสู่การเป็นสังคมสีเขียว กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

(๑) การจัดระบบอนุรักษ์ ฟื้นฟูและป้องกันการทำลายทรัพยากรธรรมชาติ

(๒) การวางระบบบริหารจัดการน้ำให้มีประสิทธิภาพทั้ง ๒๕ ลุ่มน้ำ เน้นการปรับระบบการบริหารจัดการอุทกภัยอย่างบูรณาการ

(๓) การพัฒนาและใช้พลังงานที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

(๔) การพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศและเมืองที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

(๕) การร่วมลดปัญหาโลกร้อนและปรับตัวให้พร้อมกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

(๖) การใช้เครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์และนโยบายการคลังเพื่อสิ่งแวดล้อม

๒.๓.๖ ยุทธศาสตร์ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบ การบริหารจัดการภาครัฐ เพื่อให้หน่วยงานภาครัฐมีขนาดที่เหมาะสมกับบทบาทภารกิจ มีสมรรถนะสูง มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลกระจายบทบาทภารกิจไปสู่ท้องถิ่นอย่างเหมาะสม มีธรรมาภิบาลกรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

(๑) การปรับปรุงโครงสร้าง บทบาท ภารกิจของหน่วยงานภาครัฐ ให้มีขนาดที่เหมาะสม

(๒) การวางระบบบริหารราชการแบบบูรณาการ

(๓) การพัฒนาระบบบริหารจัดการกำลังคนและพัฒนาบุคลากรภาครัฐ

(๔) การต่อต้านการทุจริตและประพฤติมิชอบ

(๕) การปรับปรุงกฎหมายและระเบียบต่างๆให้ทันสมัย เป็นธรรมและเป็นสากล

(๖) การพัฒนาระบบการให้บริการประชาชนของหน่วยงานภาครัฐ

(๗) การปรับปรุงการบริหารจัดการรายได้และรายจ่ายของภาครัฐ

๒.๔ กลไกการขับเคลื่อนกระบวนการพัฒนา

ยุทธศาสตร์ชาติจะเป็นแผนแม่บทหลักในการพัฒนาประเทศเพื่อให้ส่วนราชการและหน่วยงานต่างๆ ใช้เป็นแนวทางในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศในด้านต่างๆ อาทิ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนเฉพาะด้านต่างๆ เช่น ด้านความมั่นคง เศรษฐกิจ การศึกษา ศิลปวัฒนธรรม ฯลฯ แผนปฏิบัติการในระดับกระทรวงและในระดับพื้นที่ ให้ความสำคัญสอดคล้องกันตามห้วงเวลานอกจากนี้ยุทธศาสตร์ชาติจะใช้เป็นกรอบในการจัดสรรงบประมาณและทรัพยากรอื่นๆ ของประเทศ เพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาอย่างมีเอกภาพให้บรรลุเป้าหมาย โดยจะต้องอาศัยการประสานความร่วมมือจากหลายภาคส่วน ภายใต้ระบบประชาธิปไตย คือ ความร่วมมือของภาครัฐภาคเอกชน ภาคประชาชนและประชาสังคม ทั้งนี้ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย จะได้มีการกำหนดเกี่ยวกับบทบาทของยุทธศาสตร์ชาติและแนวทางในการนำยุทธศาสตร์ชาติไปสู่การปฏิบัติ เพื่อที่ส่วนราชการและหน่วยงานต่างๆ จะสามารถขับเคลื่อนการพัฒนาได้อย่างต่อเนื่องและบูรณาการ

๒.๕ ปัจจัยความสำเร็จของยุทธศาสตร์ชาติ

๒.๕.๑ สาระของยุทธศาสตร์ชาติ กำหนดวิสัยทัศน์ระยะยาวที่ชัดเจน มีการกำหนดเป้าหมายและภาพในอนาคตของประเทศที่ชัดเจนและเป็นที่ยอมรับ และยอมรับเป็นเจ้าของร่วมกันสามารถถ่ายทอดเป้าหมายของยุทธศาสตร์ชาติ สู่เป้าหมายเฉพาะด้านต่างๆ ตามระยะเวลาเป็นช่วงๆ ของหน่วยงานปฏิบัติได้ และมีการกำหนดตัวชี้วัดที่สามารถวัดผลสัมฤทธิ์ได้

๒.๕.๒ ระบบและกฎหมาย มีกฎหมายรองรับ มีกลไกเชื่อมโยงกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและแผนในระดับต่างๆ เพื่อให้ส่วนราชการนายยุทธศาสตร์ชาติไปปฏิบัติ รวมทั้งกรอบกฎหมายด้านการจัดสรรงบประมาณ ให้สามารถระดมทรัพยากรเพื่อผลักดันขับเคลื่อนการดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติอย่างมีบูรณาการ และกรอบกฎหมายที่จะกำหนดให้การดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติมีความต่อเนื่อง รวมทั้งมีระบบการติดตามและประเมินผลอย่างเป็นระบบในทุกระดับ

๒.๕.๓ กลไกสู่การปฏิบัติ มีกลไกที่สอดคล้อง/สอดคล้องตั้งแต่ระดับการจัดทำยุทธศาสตร์ การนำไปสู่การปฏิบัติ และการติดตามประเมินผล รวมทั้งมีกลไกในการกำกับดูแล บริหารจัดการและการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพและหน่วยงานปฏิบัติจะต้องมีความเข้าใจ สามารถกำหนดแผนงานโครงการให้สอดคล้องกับเป้าหมายที่กำหนดไว้ในยุทธศาสตร์ชาติ

๑.๒ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒

การจัดทำแผนพัฒนาสี่ปีของเทศบาลมีความสัมพันธ์และสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์พัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยแผนยุทธศาสตร์การพัฒนายจะต้องสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติแต่ทั้งนี้ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕ - ๒๕๕๙) ได้สิ้นสุดลงและการจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ อยู่ระหว่างการดำเนินการและยังไม่ประกาศใช้ แต่ได้กำหนดทิศทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ เอาไว้แล้ว

ดังนั้น เพื่อให้การจัดทำแผนพัฒนาสี่ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๔) ของเทศบาลตำบลร่มเมือง มีความสอดคล้องกับทิศทางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ เทศบาล จึงได้นำทิศทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติดังกล่าวมาประกอบในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีให้เหมาะสมกับสถานการณ์ของเทศบาล ซึ่งทิศทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ มีรายละเอียดดังนี้

๑. กรอบแนวคิดและหลักการ

ในช่วงของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) ประเทศไทยจะยังคงประสบภาวะแวดล้อมและบริบทของการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่อาจก่อให้เกิดความเสี่ยงทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ อาทิ กระแสการเปิดเศรษฐกิจเสรี ความท้าทายของเทคโนโลยีใหม่ๆ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ การเกิดภัยธรรมชาติที่รุนแรง ประกอบกับสถานการณ์ด้านต่างๆ ทั้งเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประเทศในปัจจุบันที่ยังคงประสบปัญหาในหลายด้าน เช่น ปัญหาผลิตภาพการผลิตความสามารถในการแข่งขัน คุณภาพการศึกษา ความเหลื่อมล้ำทางสังคม เป็นต้น ทำให้การพัฒนาในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ จึงจำเป็นต้องยึดกรอบแนวคิดและหลักการในการวางแผนที่สำคัญ ดังนี้

- (๑) การน้อมนำและประยุกต์ใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
- (๒) คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาอย่างมีส่วนร่วม
- (๓) การสนับสนุนและส่งเสริมแนวคิดการปฏิรูปประเทศ และ
- (๔) การพัฒนาสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

๒. สถานะของประเทศ

๒.๑ ด้านเศรษฐกิจ

๒.๑.๑ ๓ ปีแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ เริ่มแสดงให้เห็นถึงข้อจำกัดในการขยายตัวทางเศรษฐกิจ แม้ว่าเศรษฐกิจของไทยในระยะที่ผ่านมา (ยกเว้นช่วงวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ ปี ๒๕๔๐-๒๕๔๑) จะขยายตัวได้ดีเฉลี่ยประมาณร้อยละ ๕ ต่อปี จนทำให้รายได้ประชาชาติต่อหัว (GNP Per Capita) ในปี ๒๕๕๗ มาอยู่ที่ประมาณ ๑๙๖,๒๔๐ บาท หรือประมาณ ๖,๐๔๑ ดอลลาร์ สหรัฐ ต่อคนต่อปี ซึ่งทำให้ประเทศไทยได้

ขยับฐานะขึ้นมาเป็นประเทศรายได้ปานกลางชั้นสูง (Upper Middle Income Country) แต่ในระยะ ๘ ปีที่ผ่านมาการขยายตัวทางเศรษฐกิจชะลอตัวลงและมีความผันผวน โดยขยายตัวเฉลี่ยเพียงร้อยละ ๓.๒ ชะลอจากร้อยละ ๕.๗ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙ ซึ่งต่ำกว่าศักยภาพของระบบเศรษฐกิจและต่ำกว่าระดับที่จะทำให้ประเทศไทยหลุดจากกับดักประเทศรายได้ปานกลางในระยะเวลาอันควร โดยสาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งมาจากการชะลอตัวของการลงทุนโดยรวมอย่างต่อเนื่อง ดังจะเห็นได้จาก สัดส่วนการลงทุนรวมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (Gross Domestic Product : GDP) ลดจากร้อยละ ๔๑.๓ ในช่วงปี ๒๕๓๔ - ๒๕๓๙ เป็นร้อยละ ๒๕.๕ ในช่วงปี ๒๕๔๓ - ๒๕๔๗ นอกจากนี้ เมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ ในภูมิภาค จะพบว่าอัตราการขยายตัวของการลงทุนของไทยโดยเฉลี่ยในช่วงปี ๒๕๔๓ - ๒๕๔๗ อยู่ที่ประมาณร้อยละ ๔.๙ ต่ำกว่าสิงคโปร์และมาเลเซียซึ่งมีระดับการพัฒนาที่สูงกว่าไทย

๒.๒.๒ การปรับโครงสร้างการผลิตสู่ประเทศรายได้ปานกลางชั้นสูง แต่ความสามารถในการแข่งขันเริ่มลดลง โครงสร้างการผลิตของไทยได้เปลี่ยนผ่านจากภาคเกษตรไปสู่ภาคอุตสาหกรรมและบริการมากขึ้น (สัดส่วนของภาคเกษตร อุตสาหกรรม และบริการในปี ๒๕๕๓ ที่ระดับร้อยละ ๙.๙ ๒๔.๔ และ ๖๕.๗ เป็นร้อยละ ๗.๒ ๒๘.๕ และ ๖๔.๓ ในปี ๒๕๕๗ ตามลำดับ) โดยภาคอุตสาหกรรมได้มีการสังสรรค์ความรู้และเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่อง ทำให้มีการพัฒนาจากอุตสาหกรรมขั้นปฐมภายใต้การบริหารจัดการของเงินทุนต่างชาติมาเป็นอุตสาหกรรมพื้นฐาน (Supporting Industry) และอุตสาหกรรมที่มีเทคโนโลยีสูงขึ้นภายใต้เครือข่ายของบริษัทแม่ในต่างชาติและของนักลงทุนไทยที่มีสัดส่วนสูงขึ้น จนประเทศไทยกลายเป็นประเทศรายได้ปานกลางชั้นสูง ขณะเดียวกันก็มีการเคลื่อนย้ายแรงงานจากภาคเกษตรไปยังภาคอุตสาหกรรมและบริการที่มีประสิทธิภาพการผลิตสูงกว่า ทำให้ผลิตภาพแรงงานในระยะที่ผ่านมายังเพิ่มในระดับที่น่าพอใจแต่การชะลอตัวของกำลังแรงงานและการเพิ่มผลิตภาพการผลิตของกำลังแรงงานเป็นไปอย่างล่าช้า ประกอบกับผลิตภาพการผลิตของปัจจัยการผลิตรวม (Total Factor Productivity : TFP) ที่ลดลงทำให้ความสามารถในการแข่งขันระหว่างประเทศในระยะหลังลดลงซึ่งสะท้อนมาที่ปริมาณการส่งออกรวมขยายตัวช้าลงจากร้อยละ ๙.๗ ต่อปีในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙ (พ.ศ. ๒๕๔๕-๒๕๔๙) เป็นเฉลี่ยร้อยละ ๑.๑ ในช่วง ๓ ปีของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๙)

๒.๑.๓ ผลิตภาพการผลิตของปัจจัยการผลิตรวม (TFP) ยังคงอยู่ในระดับต่ำทำให้ขาดพลังในการขับเคลื่อนการขยายตัวทางเศรษฐกิจให้หลุดพ้นจากการเป็นประเทศรายได้ปานกลาง ซึ่งต้องอาศัยการผลิตที่มีเทคโนโลยีและนวัตกรรมการผลิตที่เป็นของตนเองมากขึ้น แม้ว่าการขยายตัวของผลิตภาพการผลิตรวมในช่วงก่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๐ จะอยู่ในระดับที่น่าพอใจก็ตาม แต่มีแนวโน้มลดลงในระยะ ๘ ปี ที่ผ่านมาและยังมีความล่าช้าเมื่อเทียบกับประเทศที่เริ่มพัฒนาประเทศในช่วงเวลาเดียวกันและสามารถยกระดับการพัฒนาประเทศเข้าสู่การเป็นประเทศรายได้สูงในช่วงก่อนหน้านี้ ทั้งนี้การขยายตัวของผลิตภาพการผลิตรวม ลดจากร้อยละ ๓.๓๒ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙ เป็นร้อยละ ๒.๐๕ ในช่วงครึ่งแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ ทำให้ประเทศไทยจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมการผลิตเพิ่มการลงทุนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของระบบเศรษฐกิจ และเพิ่มแรงขับเคลื่อนจากผลิตภาพการผลิตของปัจจัยแรงงาน

๒.๑.๔ การลดลงของความแข็งแกร่งด้านเสถียรภาพทางเศรษฐกิจจะเป็นอุปสรรคต่อการแก้ไขปัญหาเชิงโครงสร้าง การรองรับเงื่อนไขในระบบเศรษฐกิจโลก และการดำเนินนโยบายและการบริหารจัดการเศรษฐกิจในอนาคต แม้ว่าเศรษฐกิจไทยจะประสบปัญหาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจรุนแรงถึงสองครั้งในปี ๒๕๒๔ และ ๒๕๔๐ แต่การให้ความสำคัญกับการรักษาวินัยทางการเงินและการคลังทำให้เสถียรภาพของเศรษฐกิจไทยอยู่ในเกณฑ์ที่แข็งแกร่ง โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับประเทศที่มีระดับการพัฒนาในระดับใกล้เคียงกัน อย่างไรก็ตาม เสถียรภาพทางเศรษฐกิจซึ่งเป็นจุดแข็งของเศรษฐกิจไทยและเอื้ออำนวยต่อการขยายตัวทาง

เศรษฐกิจมาอย่างต่อเนื่องเริ่มมีสัญญาณที่จะเป็นข้อจำกัดต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจในระยะยาวมากขึ้น โดยเฉพาะหนี้สาธารณะซึ่งเพิ่มขึ้นจากเฉลี่ยร้อยละ ๓๗.๙ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๐ เป็นร้อยละ ๔๒.๒ ในช่วง ๓ ปีแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ ซึ่งชี้ให้เห็นว่าแม้จะอยู่ภายใต้กรอบวินัยทางการคลังแต่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากผลของการดำเนินมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจระยะสั้นในระยะที่ผ่านมาและจะเป็นข้อจำกัดต่อการใช้มาตรการทางการคลังในการกระตุ้นเศรษฐกิจและการพัฒนาศักยภาพการขยายตัวทางเศรษฐกิจในระยะต่อไป

๒.๑.๕ อันดับความสามารถในการแข่งขันโดยรวมยังปรับตัวดีขึ้นไม่มากนัก เนื่องจากต่างประเทศมีพลังการขับเคลื่อนมากกว่าไทย และประเทศไทยอยู่ในสถานการณ์การแข่งขันที่อยู่ตรงกลางระหว่างประเทศที่มีความได้เปรียบด้านต้นทุนแรงงานและการผลิต และประเทศที่มีความก้าวหน้าและสามารถในการแข่งขันทางนวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ โดยในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ WEF (World Economic Forum) ได้จัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยเป็นอันดับที่ ๓๑ จาก ๑๔๔ ประเทศ และในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ IMD (International Institute for Management Development) ได้จัดอันดับไว้ที่ ๓๐ จาก ๖๑ ประเทศชั้นนำ ในขณะที่ผลการวิจัยประเทศที่มีความสะดวกในการเข้าไปประกอบธุรกิจประจำปี ๒๕๕๘ หรือ Ease of Doing Business ๒๐๑๕ ซึ่งดำเนินการโดยธนาคารโลกนั้นประเทศไทยได้รับการจัดให้อยู่ในอันดับที่ ๒๖ จาก ๑๘๙ ประเทศทั่วโลก

๒.๑.๖ สถานการณ์การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมของประเทศได้รับการยกระดับดีขึ้นจากการฉีกกำลังของหน่วยงานด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม และเชื่อมโยงให้เกิดความมั่นใจของภาคธุรกิจเอกชน แต่ยังคงอยู่ในระดับต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มประเทศที่มีรายได้สูง โดยในปี ๒๕๕๗ อันดับความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์อยู่ที่ ๔๗ และด้านเทคโนโลยีที่ ๔๔ จาก ๖๑ ประเทศที่จัดอันดับโดย IMD ลดลงเมื่อเทียบกับอันดับที่ ๓๗ และ ๔๓ ตามลำดับในปี ๒๕๕๑ และตลอดช่วงระยะเวลา ๑๔ ปีที่ผ่านมา (๒๕๔๓-๒๕๕๖) ค่าเฉลี่ยการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนาต่อ GDP ยังคงอยู่ในระดับร้อยละ ๐.๑๗ ต่อ GDP โดยในปี ๒๕๕๖ (ข้อมูลล่าสุด) ประเทศไทยมีการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนาเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๐.๔๘ ต่อ GDP โดยเป็นการลงทุนวิจัยและพัฒนาจากภาครัฐประมาณร้อยละ ๕๓ และจากภาคเอกชนประมาณร้อยละ ๔๗ ขณะที่ประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย มีค่าใช้จ่ายเพื่อการวิจัยและพัฒนาอยู่ที่ร้อยละ ๔.๐๓, ๓.๓๕, ๒.๗๙, และ ๒.๒๗ ต่อ GDP ในปี ๒๕๕๕ ตามลำดับ

ขณะเดียวกันบุคลากรด้านการวิจัยและพัฒนาของประเทศยังมีจำนวนไม่เพียงพอต่อการส่งเสริมการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมในระดับก้าวหน้า โดยในปี ๒๕๕๖ บุคลากรด้านการวิจัยและพัฒนาจำนวน ๑๑ คนต่อประชากร ๑๐,๐๐๐ คน ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศพัฒนาแล้ว ส่วนใหญ่จะอยู่ที่ระดับ ๒๐-๓๐ คนต่อประชากร ๑๐,๐๐๐ คน

๒.๑.๗ สถานการณ์ด้านโครงสร้างพื้นฐานยังคงมีปัญหาในหลายๆ ด้าน ประกอบด้วยรูปแบบการขนส่งยังไม่สามารถปรับเปลี่ยนจากทางถนนเป็นทางน้ำและทางเรือได้ตามเป้าหมายและยังขาดการพัฒนาคุณภาพการให้บริการ การบริหารจัดการกิจการประปายังขาดเอกภาพ การให้บริการน้ำประปายังกระจุกในเขตนครหลวงและเขตเมืองหลักในภูมิภาค และมีแหล่งน้ำดิบไม่เพียงพอ การให้บริการ ICT ยังไม่ทั่วถึงกระจุกตัวอยู่ในเมือง และมีราคาค่อนข้างสูง ประสิทธิภาพการใช้พลังงานของประเทศไทยมีแนวโน้มลดลงเล็กน้อยและยังคงเผชิญกับความเสี่ยงด้านความมั่นคงทั้งในระยะสั้นและระยะยาว นอกจากนี้ การส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีและการพัฒนานวัตกรรมด้านพลังงานและ ICT อยู่ในระดับต่ำและมีข้อจำกัด ยังไม่สามารถพัฒนาต่อยอดในเชิงพาณิชย์ได้อย่างเป็นรูปธรรมนอกจากนี้ ด้านบุคลากรและการบริหารจัดการ รวมทั้งกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการด้านโครงสร้างพื้นฐานยังขาดประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา การทำธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ การรักษาความปลอดภัย และข้อจำกัดต่อการทำธุรกิจใหม่และการ

ประกอบกิจการในต่างประเทศ ตลอดจนบุคลากรด้านโลจิสติกส์ยังขาดความรู้และทักษะเฉพาะด้านที่ตรงต่อความต้องการของอุตสาหกรรม เช่น ความรู้ด้านภาษา ความรู้ด้านเทคโนโลยี และความรู้ในการดำเนินธุรกิจต่างประเทศ เป็นต้น

๒.๒ ด้านสังคม

๒.๒.๑ โครงสร้างประชากรเปลี่ยนแปลงเข้าสู่การเป็นสังคมสูงวัย แต่ยังคงมีปัญหาทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพของประชากรในทุกช่วงวัย เนื่องจากปัจจัยหลักๆ ได้แก่

(๑) ประชากรวัยเด็กของไทยมีจำนวนลดลงอย่างรวดเร็ว มีพัฒนาการไม่สมวัยและการตั้งครรภ์ในกลุ่มวัยรุ่นที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น อัตราการเจริญพันธุ์รวมลดลงจาก ๖.๓ คน ในช่วงปี ๒๕๐๗-๒๕๐๘ เป็น ๑.๖๒ คน ในช่วงปี ๒๕๔๘-๒๕๕๔ และคาดว่าในปี ๒๕๖๓ จะลดลงเหลือเพียง ๑.๓ คน

(๒) กำลังแรงงานมีแนวโน้มลดลง และแรงงานกว่าร้อยละ ๓๐ เป็นประชากรกลุ่มเจนเอเรชั่น Y (Gen Y)* ขณะที่ผลิตภาพแรงงานยังเพิ่มขึ้นช้า ซึ่งจะเป็นข้อจำกัดต่อการพัฒนาในระยะต่อไป กำลังแรงงานของไทยมีจำนวน ๓๘.๙ ล้านคนในช่วงปี ๒๕๕๕-๒๕๕๗ และเริ่มลดลงร้อยละ ๐.๑ ในปี ๒๕๕๖ และร้อยละ ๐.๒ ในปี ๒๕๕๗ ขณะที่ผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ ๒.๒ ต่อปีในช่วง ๑๐ ปีที่ผ่านมา (ปี ๒๕๔๘-๒๕๕๗) แต่ยังต่ำกว่าประเทศเพื่อนบ้าน เช่น มาเลเซีย ๑ เท่าตัว และสิงคโปร์ ๕ เท่าตัว และกำลังแรงงานกว่าร้อยละ ๖๕.๑ มีการศึกษาระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า นอกจากนี้ กำลังแรงงานกลุ่มเจนเอเรชั่นวาย ซึ่งมีจำนวนร้อยละ ๒๗ ของประชากรในปี ๒๕๕๓ มีลักษณะความเป็นปัจเจกสูง ไม่ให้ความสำคัญกับการมีครอบครัว ส่งผลต่อรูปแบบการประกอบอาชีพและอัตราการเจริญพันธุ์รวมของประเทศในอนาคต

(๓) กลุ่มผู้สูงอายุวัยกลางและวัยปลายมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น สะท้อนถึงภาระค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพที่เพิ่มมากขึ้น ขณะที่ผู้สูงอายุจำนวนมากยังมีรายได้ไม่เพียงพอในการยังชีพ ผู้สูงอายุมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจาก ๑๐.๓ ล้านคน (ร้อยละ ๑๖.๒) ในปี ๒๕๕๔ เป็น ๒๐.๕ ล้านคน (ร้อยละ ๓๒.๑) ในปี ๒๕๖๓ การเพิ่มขึ้นของผู้สูงอายุวัยกลางและวัยปลายจะส่งผลต่อภาระค่าใช้จ่ายในการดูแลที่เพิ่มสูงขึ้น แม้ผู้สูงอายุมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานเพิ่มขึ้น แต่มีรายได้ไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย เนื่องจากมีการออมน้อย และแหล่งรายได้หลักร้อยละ ๗๘.๕ ของรายได้ทั้งหมดมาจากการเกื้อหนุนของบุตร

๒.๒.๒ ครัวเรือนไทยโดยเฉลี่ยมีขนาดลดลงและรูปแบบของครอบครัวเปลี่ยนแปลงมีหลากหลายรูปแบบมากขึ้น อัตราการเจริญพันธุ์ที่ลดลงส่งผลให้ขนาดครัวเรือนโดยเฉลี่ยลดลงจาก ๓.๖ คน ในปี ๒๕๔๓ เหลือ ๓ คน ในปี ๒๕๕๖ โดยครัวเรือนเดี่ยว ครัวเรือน ๑ รุ่น และครัวเรือนแหว่งกลางมีการขยายตัวมากที่สุดในช่วงปี ๒๕๔๓-๒๕๕๖ ส่งผลให้ความสัมพันธ์ทางสังคมและครอบครัวเปลี่ยนแปลงไปทำให้ครอบครัวเสี่ยงต่อการล่มสลาย

๒.๒.๓ คนไทยยังมีปัญหาเชิงคุณภาพทั้งด้านสุขภาพ การเรียนรู้ และคุณธรรมจริยธรรม โดยคนไทยมีอายุคาดเฉลี่ยสูงขึ้น อายุคาดเฉลี่ยเมื่อแรกเกิดของคนไทย ปี ๒๕๕๗ เพศชาย ๗๑.๓ ปี เพศหญิง ๗๘.๒ ปี แต่เสียชีวิตก่อนวัยอันควรจากโรคและการบาดเจ็บ เนื่องจากโรคไม่ติดต่อและอุบัติเหตุ อย่างไรก็ตาม คนไทยได้รับโอกาสทางการศึกษาสูงขึ้น จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรวัยแรงงานอายุ ๑๕.๕๙ ปี เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยช่วงปี ๒๕๕๑-๒๕๕๖ มีการศึกษาเฉลี่ย ๘.๙ ปี ขณะที่คุณภาพการศึกษาอยู่ในระดับต่ำ สะท้อนได้จากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นพื้นฐาน (O-NET) ในปี ๒๕๕๖ มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ ๕๐ นอกจากนี้ คนไทยส่วนใหญ่มีปัญหาด้านคุณธรรมจริยธรรม โดยผลการวิจัยและการสำรวจต่างๆ พบว่าปัญหาสำคัญที่สุด คือ ความซื่อสัตย์สุจริต และการทุจริตคอร์รัปชัน โดยเห็นว่าต้องส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมในสังคมไทยเร่งด่วน

๒.๒.๔ สถานการณ์ความยากจนมีแนวโน้มลดลง แต่ยังคงมีความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ สัดส่วนคนจนลดลงอย่างต่อเนื่องจากร้อยละ ๔๒ ในปี ๒๕๔๓ เหลือร้อยละ ๑๐.๙ ในปี ๒๕๕๖ แต่ความ

ยากจนยังกระจุกตัวหนาแน่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือ ขณะที่ความเหลื่อมล้ำด้านรายได้มีแนวโน้มดีขึ้นเล็กน้อย ค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini Coefficient) ด้านรายได้ลดลงจาก ๐.๔๘๔ ในปี ๒๕๕๔ เหลือ ๐.๔๖๕ ในปี ๒๕๕๖ อย่างไรก็ตามความแตกต่างของรายได้ระหว่างกลุ่มคนรวยที่สุดกับกลุ่มคนจนที่สุดแตกต่างกันถึง ๓๔.๙ เท่า ในปี ๒๕๕๖ โดยกลุ่มคนรวยที่สุดร้อยละ ๑๐ ถือครองรายได้สูงถึงร้อยละ ๓๖.๘ ของรายได้ทั้งหมด ขณะที่กลุ่มคนจนที่สุดร้อยละ ๑๐ ถือครองรายได้เพียงร้อยละ ๑.๑ สาเหตุพื้นฐานที่สำคัญจากโครงสร้างเศรษฐกิจที่ไม่สมดุล ส่งผลให้การกระจายประโยชน์ของการพัฒนาไปยังกลุ่มคนต่างๆ ในสังคมไม่ทั่วถึง* ประชากรที่เกิดช่วงปี ๒๕๕๕-๒๕๕๖

๒.๒.๕ ความเหลื่อมล้ำระหว่างกลุ่มคนยังคงเป็นปัญหาสำคัญของสังคมไทย อันเนื่องมาจาก

(๑) ความเหลื่อมล้ำด้านสินทรัพย์ทั้งด้านการเงินและการถือครองที่ดินยังคงกระจุกตัวอยู่ในกลุ่มคนเพียงส่วนน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการถือครองที่ดินโดยกลุ่มผู้ถือครองที่ดินร้อยละ ๒๐ มีการถือครองที่ดินมากที่สุด มีสัดส่วนการถือครองที่ดินสูงกว่ากลุ่มผู้ถือครองที่ดินร้อยละ ๒๐ ที่มีการถือครองที่ดินน้อยที่สุด ๓๒๕.๗ เท่า เนื่องจากปัญหากรรมสิทธิ์ที่ดิน และการขาดประสิทธิภาพในการบริหารจัดการที่ดินว่างเปล่าของภาครัฐ

(๒) เด็กยากจนยังเข้าไม่ถึงการศึกษาขั้นพื้นฐาน ขณะที่โอกาสในการเข้าถึงการศึกษาในระดับปริญญาตรียังมีความแตกต่างกันตามฐานะของกลุ่มประชากร ระหว่างเขตเมือง-ชนบทและระหว่างภูมิภาค มีปัจจัยหลักมาจากปัญหาเรื่องค่าครองชีพและการเดินทางไปศึกษา โดยกลุ่มประชากรร้อยละ ๑๐ ที่มีฐานะความเป็นอยู่ดีที่สุด มีโอกาสเข้าถึงการศึกษาระดับปริญญาตรีมากกว่ากลุ่มประชากรร้อยละ ๑๐ ที่มีฐานะความเป็นอยู่ด้อยที่สุดประมาณ ๑๙.๑ เท่า นักศึกษาในเขตเมืองมีโอกาสสูงกว่านักศึกษาในเขตชนบทประมาณ ๒.๒ เท่า

(๓) คุณภาพการให้บริการสาธารณสุขยังคงมีความเหลื่อมล้ำกันระหว่างภูมิภาค โดยเฉพาะการกระจายทรัพยากรทางการแพทย์และสาธารณสุข อาทิ จากการสำรวจทรัพยากรสาธารณสุขในปี ๒๕๕๖ พบว่า อัตราส่วนแพทย์ต่อประชากรระหว่างกรุงเทพฯ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือต่างกันถึง ๓.๖ เท่า

(๔) ความเหลื่อมล้ำการเข้าถึงการคุ้มครองทางสังคมของแรงงาน แรงงานอิสระเข้าถึงการคุ้มครองมากขึ้น จากการเข้าถึงการประกันตนตามมาตรา ๕๐ ที่เพิ่มขึ้นจาก ๑.๒๙ ล้านคน ในปี ๒๕๕๕ เป็น ๒.๔๗๑ ล้านคน ในปี ๒๕๕๗ ทำให้แรงงานในระบบมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๔๒.๔ ในปี ๒๕๕๗ อย่างไรก็ตาม แรงงานในระบบได้รับค่าจ้างเฉลี่ยสูงกว่าแรงงานนอกระบบประมาณ ๒.๑ เท่า ในปี ๒๕๕๖

(๕) ความเหลื่อมล้ำด้านกระบวนการยุติธรรม เนื่องจากประชาชนไม่เข้าใจกฎหมาย เข้าไม่ถึงกระบวนการยุติธรรม และหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมขาดการบูรณาการในการทำงาน นอกจากนี้ ผู้มีรายได้น้อยมักไม่ได้รับความเป็นธรรม ไม่สามารถต่อสู้คดีจากการที่ไม่สามารถรับภาระค่าใช้จ่ายในกระบวนการยุติธรรมและต้องใช้เวลายาวนาน

๒.๒.๖ คนไทยมีความมั่นคงทางสังคมมากขึ้น จากการที่คนไทยกว่าร้อยละ ๙๙.๙ ได้รับความคุ้มครองทางด้านสุขภาพ โดยอยู่ภายใต้ระบบประกันสุขภาพถ้วนหน้าร้อยละ ๗๓.๘ ระบบประกันสังคมร้อยละ ๑๖.๗ และระบบสวัสดิการรักษายาบาลข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจร้อยละ ๗.๑ ขณะที่ กลุ่มผู้ด้อยโอกาสมียุทธศาสตร์หลักประกันทางรายได้มั่นคงขึ้นและมีความครอบคลุมมากขึ้น โดยในปี ๒๕๕๘ ผู้สูงอายุได้รับการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพเพิ่มขึ้นเป็นแบบขั้นบันไดตามช่วงอายุ ๘.๓ ล้านคน จากผู้สูงอายุทั่วประเทศ ๑๐.๔ ล้านคน ส่วนผู้พิการได้รับเบี้ยยังชีพเพิ่มขึ้นเป็น ๘๐๐ บาท ครอบคลุมผู้พิการร้อยละ ๘๙.๕ และรัฐให้เงินอุดหนุนแก่เด็กด้อยโอกาสที่อยู่ในครอบครัวยากจนให้ได้รับการเลี้ยงดูที่มีคุณภาพภายใต้โครงการอุดหนุนเพื่อการเลี้ยงดูเด็กแรกเกิดอย่างใดก็ตาม สวัสดิการด้านที่อยู่อาศัยยังไม่ครอบคลุมกลุ่มผู้มีรายได้น้อยและผู้ยากไร้ แม้ว่ารัฐจัดสวัสดิการด้านที่อยู่อาศัยภายใต้โครงการต่างๆ แต่ปัจจุบันกลุ่มผู้มีรายได้น้อยและรายได้ปานกลางยังไม่มีกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัยถึง

๔.๕๔๔,๙๒๖ ครัวเรือน อย่างไรก็ตาม รัฐเริ่มให้ความสำคัญกับการพัฒนาที่อยู่อาศัยแก่ผู้สูงอายุโดยเฉพาะผู้ที่มีรายได้น้อยและผู้ยากไร้

๒.๒.๗ วัฒนธรรมอันดีงามของไทยเริ่มเสื่อมถอยและสังคมไทยมีแนวโน้มเป็นสังคมพหุวัฒนธรรมมากขึ้น อาทิ การให้คุณค่ากับความสนุกสนาน และความสะดวกสบาย ละเลยเรื่องวินัย มีความเห็นแก่ตัว ไม่รู้จักเสียสละไม่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และขาดความรับผิดชอบ นอกจากนี้ยังมีแนวโน้มการเป็นสังคมพหุวัฒนธรรม โดยเฉพาะการเข้ามาของแรงงานต่างชาติดังกล่าวทำให้เกิดการนำเอาวัฒนธรรมต้นทางผสมผสานกับวัฒนธรรมท้องถิ่น

๒.๒.๘ ความเข้มแข็งของชุมชนมีแนวโน้มที่ดีขึ้น ชุมชนสามารถแก้ปัญหาและสนองตอบความต้องการของชุมชนด้วยตนเองได้ดีขึ้น โดยมีกระบวนการจัดทำแผนชุมชนที่ครอบคลุมทุกพื้นที่ และบูรณาการเป็นแผนตำบลเพื่อเชื่อมโยงกับแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แผนพัฒนาอำเภอ และแผนพัฒนาจังหวัดเพื่อให้ได้รับการสนับสนุนทั้งในด้านองค์ความรู้และงบประมาณในกิจกรรมที่เกินความสามารถของชุมชน มีการรวมกลุ่มทำกิจกรรมทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อมและเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายเพิ่มขึ้นจาก ๑๔๒,๖๓๒ แห่งในปี ๒๕๕๕ เป็น ๑๕๒,๓๗๗ แห่ง ในปี ๒๕๕๖ ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มธุรกิจชุมชนและอาชีพ ร้อยละ ๓๒.๕๑ ขององค์กรทั้งหมด และองค์กรการเงิน ร้อยละ ๒๖.๗๗

๒.๒.๙ ความไม่ยอมรับในความคิดเห็นที่แตกต่างกันส่งผลให้เกิดความขัดแย้งในสังคม ในช่วงระยะเวลากว่า ๑๐ ปีที่ผ่านมา ความขัดแย้งในเชิงความคิดเห็นทางการเมืองของกลุ่มต่างๆ ที่มีความรุนแรงมากขึ้น นำไปสู่ความสูญเสียต่อชีวิต ทรัพย์สิน และส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของประชาชนทั้งทางตรงและทางอ้อม

๒.๓ ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๒.๓.๑ ทรัพยากรธรรมชาติส่วนใหญ่ถูกนำไปใช้ในการพัฒนาจำนวนมาก ก่อให้เกิดความเสื่อมโทรมอย่างต่อเนื่องและเกิดปัญหาความขัดแย้งในการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติมากขึ้น

(๑) **พื้นที่ป่าไม้ลดลง** เนื่องจากจำนวนประชากรที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้ความต้องการใช้ที่ดินเพื่อการผลิตทางการเกษตร การอยู่อาศัย และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย พื้นที่ป่าไม้จึงถูกบุกรุกทำลายมากขึ้น โดยพื้นที่ป่าไม้ลดลงจาก ๑๗๑.๐๒ ล้านไร่ หรือร้อยละ ๕๓.๓๓ ของพื้นที่ทั้งหมดของประเทศในปี ๒๕๐๔ เป็น ๑๐๒ ล้านไร่ หรือคิดเป็นร้อยละ ๓๑.๖ ในปี ๒๕๕๖

(๒) **ทรัพยากรดินเสื่อมโทรม** ทำให้ความหลากหลายทางชีวภาพถูกคุกคามทรัพยากรดินและที่ดินมีปัญหาความเสื่อมโทรมของดินจากการใช้ประโยชน์ที่ไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการ ดินเกษตรกรรมเสื่อมคุณภาพ การชะล้างพังทลายของดิน นอกจากนี้ ยังมีปัญหาพื้นที่สูงชันหรือพื้นที่ภูเขา ซึ่งมีข้อจำกัดในการนำไปใช้ประโยชน์ การใช้ทรัพยากรที่ดินของประเทศยังไม่มีประสิทธิภาพและขาดการบูรณาการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การบริหารจัดการที่ดินมีปัญหาความไม่เป็นธรรมและการกระจายสิทธิการถือครองที่ดิน ความหลากหลายทางชีวภาพกำลังตกอยู่ภายใต้ภาวะถูกคุกคาม โดยมีสาเหตุมาจากการสูญเสียระบบนิเวศป่าไม้อย่างต่อเนื่องเป็นเวลานาน

(๓) **ป่าชายเลนและระบบนิเวศชายฝั่งถูกทำลาย** และมีการเปลี่ยนสภาพไปใช้ประโยชน์อื่นๆ จำนวนมาก เช่น การเพาะเลี้ยงชายฝั่ง โดยเฉพาะการทำนาุ้ง การขยายตัวของเมืองและอุตสาหกรรม ทำให้พื้นที่ป่าชายเลนลดลงจากปี ๒๕๐๔ ที่มีพื้นที่ป่าชายเลนกว่า ๒.๓ ล้านไร่ เหลือเพียง ๑.๕ ล้านไร่ ในปี ๒๕๕๒ คิดเป็นการลดลงร้อยละ ๓๔.๘ ทำให้รัฐเริ่มมีนโยบายปกป้องป่าชายเลนอย่างจริงจัง โดยไม่อนุญาตการต่อสัมปทานบัตรทั้งหมดตั้งแต่ปี ๒๕๓๔ และห้ามการใช้ประโยชน์อื่นๆ อย่างไรก็ตาม ในระหว่างปี ๒๕๔๙-๒๕๕๔ พบว่า ป่าชายเลนมีสภาพดีขึ้น ในปี ๒๕๕๔ ผลผลิตประมงทะเลมีปริมาณเพียง ๑.๖๑ ล้านตัน ลดลงจากปี

๒๕๔๙ ที่มีปริมาณ ๒.๔๒ ล้านตัน ในขณะที่พื้นที่เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำชายฝั่งของประเทศไทยยังคงขยายตัวอย่างต่อเนื่องจากปริมาณความต้องการสัตว์น้ำที่เพิ่มมากขึ้น

(๔) การผลิตพลังงานในประเทศไม่เพียงพอกับความต้องการ แต่ประสิทธิภาพการใช้พลังงานดีขึ้น ความต้องการใช้พลังงานของประเทศเพิ่มขึ้นตลอด ๓๐ ปีที่ผ่านมาแต่การผลิตพลังงานเชิงพาณิชย์เพื่อการบริโภคภายในประเทศไม่เพียงพอกับความต้องการ ทำให้ต้องนำเข้าจากต่างประเทศเพิ่มขึ้นโดยในปี ๒๕๕๕ ต้องนำเข้าเพิ่มขึ้นร้อยละ ๖ อยู่ในระดับ ๑.๐๘ ล้านบาร์เรลเทียบเท่าน้ำมันดิบต่อวัน คิดเป็นร้อยละ ๕๔ ของความต้องการใช้ในปี ๒๕๕๕ และคิดเป็นร้อยละ ๑๒.๕ ของ GDP โดยน้ำมันดิบมีการนำเข้าสูงที่สุดคิดเป็นร้อยละ ๗๖ ของการนำเข้าพลังงานทั้งหมด ขณะที่การใช้พลังงานเชิงพาณิชย์ขึ้นต้นในปี ๒๕๕๕ เพิ่มขึ้นร้อยละ ๖.๘ อยู่ในระดับ ๑.๙๘๑ พันบาร์เรลเทียบเท่าน้ำมันดิบต่อวัน ทั้งนี้ ประสิทธิภาพการใช้พลังงานของประเทศไทยมีแนวโน้มดีขึ้น โดยมีอัตราการเพิ่มขึ้นของการใช้พลังงานต่ำกว่าอัตราขยายตัวของ GDP โดยในปี ๒๕๕๕ การเพิ่มขึ้นของ GDP ร้อยละ ๑ ขณะที่มีการใช้พลังงานเพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ ๐.๖

(๕) ทรัพยากรน้ำยังมีส่วนที่ไม่สามารถจัดสรรได้ตามความต้องการ ประเทศไทยประกอบด้วย ๒๕ กลุ่มน้ำหลัก น้ำท่าตามธรรมชาติมีปริมาณรวม ๒๘๕,๒๒๗ ล้านลูกบาศก์เมตร ขณะที่การพัฒนาแหล่งเก็บกักน้ำในประเทศมีความจุคิดเป็นร้อยละ ๒๘ ของปริมาณน้ำท่าธรรมชาติ มีแอ่งน้ำบาดาลทั้งหมด ๒๗ แอ่งน้ำบาดาล มีปริมาณการกักเก็บในชั้นน้ำบาดาลรวมประมาณ ๑.๑๓ ล้านล้านลูกบาศก์เมตร มีศักยภาพที่จะพัฒนาขึ้นมาใช้ได้ โดยไม่กระทบต่อปริมาณน้ำบาดาลที่มีอยู่ได้รวมปีละ ๖๘,๒๐๐ ล้านลูกบาศก์เมตร อย่างไรก็ตาม การพัฒนาน้ำบาดาลขึ้นมาใช้ มีข้อจำกัดในเรื่องของความคุ้มทุนเนื่องจากมีค่าใช้จ่ายในการสูบน้ำ และการดำเนินการสำรวจสูง ขณะที่ภาพรวมความต้องการใช้น้ำในประเทศ ในปี ๒๕๕๗ มีจำนวนประมาณ ๑๕๑,๗๕๐ ล้านลูกบาศก์เมตร โดยที่ศักยภาพของการเข้าถึงแหล่งน้ำของภาคส่วนต่างๆ มีจำนวน ๑๐๒,๑๔๐ ล้านลูกบาศก์เมตร และยังไม่สามารถจัดสรรน้ำตามความต้องการได้อีกประมาณ ๔๙,๖๑๐ ล้านลูกบาศก์เมตร

๒.๓.๒ ปัญหาสิ่งแวดล้อมเพิ่มสูงขึ้นตามการขยายตัวของเศรษฐกิจและชุมชนเมือง

(๑) ปัญหาขยะมูลฝอยยังไม่ได้มีการแก้ไขอย่างมีประสิทธิภาพ แนวโน้มอัตราการเกิดขยะมูลฝอยเฉลี่ยต่อคนต่อวันเพิ่มสูงขึ้นจาก ๑.๐๔ กิโลกรัม/คน/วัน ในปี ๒๕๕๓ เป็น ๑.๑๑ กิโลกรัม/คน/วัน ในปี ๒๕๕๗ สถานที่กำจัดขยะแบบถูกต้องตามหลักวิชาการมีเพียงร้อยละ ๑๙ และมีการนำมูลฝอยกลับไปใช้ประโยชน์เพียงร้อยละ ๑๘ ทำให้มีปริมาณขยะสะสมตกค้างเพิ่มสูงขึ้นถึง ๑๙.๙ ล้านตัน ในปี ๒๕๕๖ ของเสียอันตราย ในปี ๒๕๕๗ มีประมาณ ๒.๖๙ ล้านตัน โดยขยะอิเล็กทรอนิกส์มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๐ ต่อปี เนื่องจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่มีการปรับเปลี่ยนอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้ในอนาคตอาจต้องประสบปัญหาการกำจัดซากของเสียเหล่านี้ หากภาครัฐไม่มีมาตรการหรือมีกฎหมายควบคุมการรีไซเคิลขยะอย่างครบวงจร ขณะที่การจัดการของเสียอันตรายจากภาคอุตสาหกรรมสามารถจัดการได้ประมาณร้อยละ ๗๐ โดยภาคอุตสาหกรรมมีการนำของเสียอันตรายกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่มากขึ้น แต่ยังพบการลักลอบทิ้งกากอุตสาหกรรมในหลายพื้นที่อย่างต่อเนื่อง เนื่องจากต้นทุนในการกำจัดสูง

(๒) มลพิษทางอากาศยังเกินมาตรฐานหลายแห่ง แต่มีแนวโน้มดีขึ้น ในปี ๒๕๕๗ พบสารมลพิษทางอากาศเกินค่ามาตรฐานในหลายพื้นที่ของประเทศ และที่เป็นปัญหาสำคัญได้แก่ฝุ่นละออง ก๊าซโอโซน และสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) โดยมีพื้นที่วิกฤติในเขตพื้นที่มาบตาพุด จังหวัดระยอง ที่ยังคงประสบปัญหาสารอินทรีย์ระเหยง่าย ในขณะที่พื้นที่อื่น เช่น กรุงเทพฯ ปทุมธานี เชียงใหม่ ขอนแก่น พบสารเบนซินเกินค่ามาตรฐาน แต่ส่วนใหญ่มีปริมาณลดลงจากปีที่ผ่านมา ซึ่งได้รับผลดีจากการปรับปรุงมาตรฐานน้ำมันเชื้อเพลิงเมื่อต้นปี ๒๕๕๗ ทั้งนี้ ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร การที่ปัญหาฝุ่นละอองและเบนซินมีปริมาณลดลง ส่วนหนึ่งเป็นผลจากการปรับปรุงมาตรฐานน้ำมันเชื้อเพลิงจาก EURO ๓ เป็น EURO ๔ ตั้งแต่ปี ๒๕๕๕ และการปรับปรุงระบบขนส่งสาธารณะและทางจักรยาน การเข้มงวดกับการตรวจจับรถควันดำ อย่างไรก็ตาม ปัญหามลพิษทางอากาศในพื้นที่

ที่มาจากสาเหตุหลักคือปริมาณรถยนต์จำนวนมากสำหรับมลพิษจากหมอกควัน ในพื้นที่ภาคเหนือตอนบน พบว่าสถานการณ์ดีขึ้นเป็นลำดับ โดยความร่วมมือและการทำงานระหว่างภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) และประชาชนดีขึ้น

(๓) **คุณภาพน้ำที่อยู่ในเกณฑ์ดีมีแนวโน้มลดลง** สถานการณ์คุณภาพน้ำในช่วง ๑๐ ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. ๒๕๔๘-๒๕๕๗) มีแนวโน้มเสื่อมโทรมลง โดยแหล่งน้ำที่อยู่ในเกณฑ์ดีมีแนวโน้มลดลงส่วนแหล่งน้ำที่อยู่ในเกณฑ์พอใช้และเสื่อมโทรมมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น สาเหตุสำคัญมาจากการชะหน้าดินที่มีปฏิกิริยาค้างจากการเกษตรและการปศุสัตว์ และการระบายน้ำเสียจากชุมชน ระบบบำบัดน้ำเสียรวมของชุมชน มีจำนวนไม่เพียงพอต่อการบำบัดน้ำเสียที่เพิ่มขึ้นตามการขยายตัวและการเจริญเติบโตของชุมชน โดยปัจจุบัน มีปริมาณน้ำเสียจากชุมชน ๑๐.๓ ล้านลูกบาศก์เมตรต่อวัน ขณะที่ระบบบำบัดน้ำเสียรองรับน้ำเสียที่เกิดขึ้นได้เพียงร้อยละ ๓๑

(๔) **ประเทศไทยปล่อยก๊าซเรือนกระจกเพิ่มขึ้น แต่อัตราการเติบโตลดลงปริมาณการปล่อย** ก๊าซเรือนกระจกจากสาขาพลังงานมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ตามปริมาณความต้องการใช้พลังงานที่เพิ่มขึ้น ตามการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศ จากรายงานแห่งชาติฉบับที่ ๒ การจัดทำบัญชีก๊าซเรือนกระจกของประเทศไทย ระบุว่าประเทศไทยมีการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ในปี ๒๕๓๓ ปริมาณ ๒๒๙.๐๘ ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า และเพิ่มเป็น ๒๖๕.๙ ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า ในปี ๒๕๔๗ โดยปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นร้อยละ ๓.๓ ต่อปี อย่างไรก็ตาม อัตราการเติบโตลดลงในช่วง ๕ ปีที่ผ่านมา ทั้งนี้เนื่องจากมาตรการการลดก๊าซเรือนกระจกต่างๆ ที่มีการดำเนินงานเพิ่มมากขึ้นในประเทศ ประกอบกับการกักเก็บก๊าซเรือนกระจกในภาคป่าไม้และการใช้ประโยชน์ที่ดินมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น ร้อยละ ๑.๑ จึงส่งผลให้ภาคดังกล่าวเป็นภาคที่มีความสำคัญมากในการเพิ่มการดูดกลับและช่วยลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยรวมของประเทศ

๒.๓.๓ ภัยพิบัติทางธรรมชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งอุทกภัยเกิดขึ้นบ่อยครั้งและมีความรุนแรงมากขึ้น ส่งผลกระทบต่อภาคการผลิตและวิถีการดำรงชีวิตของคนไทย ทั้งอุทกภัย ภัยแล้ง วาตภัย และดินถล่ม สร้างความเสียหายนับเป็นมูลค่ากว่าหมื่นล้านบาท อันเป็นผลกระทบมาจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ภัยพิบัติทางธรรมชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งอุทกภัยมีแนวโน้มและความถี่มากขึ้น ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อภาคการผลิตและวิถีการดำรงชีวิตของคนไทยเป็นประจำทุกปีในมิติของจำนวนประชากรเสี่ยงภัยจะพบว่าภัยแล้งเป็นภัยธรรมชาติที่ส่งผลกระทบต่อประชากรเป็นจำนวนมากกว่าภัยประเภทอื่นๆ ในขณะที่น้ำท่วมเป็นภัยธรรมชาติที่ส่งผลกระทบต่อประเทศไทยถูกจัดอยู่ในลำดับประเทศที่มีความเสี่ยงต้นๆ ของโลก

๒.๔ ด้านการบริหารจัดการและการปรับปรุงประสิทธิภาพกลไกการพัฒนา

๒.๔.๑ ด้านธรรมาภิบาล

(๑) **ประเทศไทยจะต้องให้ความสำคัญกับเรื่องธรรมาภิบาลอย่างเร่งด่วน**จากการประเมินผ่านดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย ซึ่งว่า สังคมไทยในภาพรวมมีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันอยู่ในระดับปานกลางในปี ๒๕๕๖ แต่ต้องค้ำประกันด้านสังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาลอยู่ในระดับที่ต้องเร่งแก้ไข สถานการณ์ดังกล่าว ถือเป็นความจำเป็นของประเทศไทยที่จะต้องให้ความสำคัญกับเรื่องธรรมาภิบาลอย่างเร่งด่วน เนื่องจากสถานการณ์วิกฤตคุณธรรม จริยธรรมและธรรมาภิบาลของสังคมไทยหลักธรรมาภิบาลตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการสร้างระบบบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดี พ.ศ. ๒๕๕๒ มีอย่างน้อย ๖ ประการคือ (๑) หลักนิติธรรม (๒) หลักคุณธรรม (๓) หลักความโปร่งใส (๔) หลักความมีส่วนร่วม (๕) หลักความรับผิดชอบ (๖) หลักความคุ้มค่า ขณะนี้ ได้มีการสะสมตัวและลุกลามสู่ทุกภาคส่วน ได้แก่ ภาคการเมืองทั้งระดับชาติและระดับท้องถิ่นที่มีการซื้อสิทธิ์ ขायเสียง มีการทุจริตเพื่อให้ได้รับการเลือกตั้ง มีผลประโยชน์ส่วนตนทับซ้อนกับผลประโยชน์รัฐหน่วยงานภาครัฐ มีระบบการบริหารงานที่ไม่เป็นธรรมาภิบาล มีการใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบ หาผลประโยชน์ให้ตนเองและพวกพ้อง ภาคธุรกิจบางส่วนมีการร่วมมือกับ

นักการเมืองและข้าราชการ กระทำการทุจริตเพื่อให้ได้งานจากภาครัฐ ปิดงานอย่างรวดเร็ว ผูกขาดทางธุรกิจ หลีกเลียงภาษี ขาดความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค ภาคประชาชนมีแนวโน้มยอมรับการทุจริตต่างๆ ที่ตนเองได้รับประโยชน์มากขึ้น สถาบันทางศาสนาบางส่วนประพฤติผิดคุณธรรมและจริยธรรมเสียเอง มีปัญหาการบริหารจัดการทรัพย์สินของส่วนรวม ขาดความโปร่งใส ปลอมยักให้คนบางกลุ่มใช้ศาสนาเป็นเครื่องมือแสวงหาประโยชน์ สื่อมวลชนหลายสำนักวางตัวไม่เป็นกลาง ไม่แสดงบทบาทในการต่อต้านการทุจริตหรือปกปิดข้อเท็จจริง รับผลประโยชน์จากกลุ่มนายทุนและนักธุรกิจการเมืองจนไม่สามารถรักษากฎจริยธรรมหรือจรรยาบรรณของวิชาชีพได้

(๒) ภาคเอกชนมีการประเมินหลักบรรษัทภิบาล ตั้งแต่ปี ๒๕๔๔ โดยสมาคมส่งเสริม

สถาบันกรรมการบริษัทไทย (Thai Institute of Directors : IOD) ได้สำรวจการกำกับดูแลกิจการของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง พบว่า บริษัทจดทะเบียนที่มีธรรมาภิบาลมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ ๗๒% ในปี ๒๕๕๗ ถือว่าอยู่ในระดับดีเมื่อเทียบกับปี ๒๕๔๕ ที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ ๕๒% และมีคะแนนเฉลี่ยลดลงเมื่อเทียบกับปี ๒๕๕๔ ที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ ๗๗% แสดงให้เห็นว่า บริษัทจดทะเบียนไทยให้ความสำคัญในการพัฒนาการกำกับดูแลกิจการที่ดีเพื่อโอกาสในการเติบโตอย่างยั่งยืนและสร้างความเชื่อมั่นแก่ผู้ลงทุนทั้งในประเทศและต่างประเทศสู่การยอมรับในระดับสากล

๒.๔.๒ ด้านการบริหารจัดการภาครัฐและการกระจายอำนาจ

(๑) การบริหารจัดการภาครัฐมีการปรับปรุงตามยุคสมัย พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ได้จัดระเบียบการบริหารราชการแผ่นดินแบ่งออกเป็น ๓ ส่วนได้แก่ บริหารราชการส่วนกลาง บริหารราชการส่วนภูมิภาค และบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่ใช้หลักการกระจายอำนาจที่ส่วนกลางได้มอบอำนาจระดับหนึ่งให้ประชาชนในท้องถิ่นไปดำเนินการปกครองตนเองอย่างอิสระโดยที่ไม่ขัดต่อกฎหมายของประเทศ ทั้งสามส่วนนี้อยู่ในการควบคุมและบริหารงานของคณะรัฐมนตรี ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบบริหารราชการแผ่นดิน รวมไปถึงการกำหนดนโยบายเพื่อให้ข้าราชการนำไปปฏิบัติ ทั้งนี้การปฏิรูประบบราชการที่เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในโครงสร้างของหน่วยราชการเกิดขึ้นจากพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ มีการกำหนดส่วนราชการไว้เป็น ๒๐ กระทรวง และส่วนราชการไม่สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวง หรือทบวง

(๒) การกระจายอำนาจเกิดผลสำเร็จหลายด้านแต่ยังมีปัญหาที่ต้องแก้ไขการกระจายอำนาจให้แก่ อบต. ในระยะที่ผ่านมาได้ดำเนินการตามแนวทางของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๔๐ และ ๒๕๕๐ และตามแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นฉบับที่ ๑ และฉบับที่ ๒ นอกจากนั้น มีการใช้งบประมาณเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการถ่ายโอนภารกิจ หน้าที่และเพิ่มรายได้ในการดำเนินงานของ อบต. โดยในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๓ สัดส่วนของรายได้ของท้องถิ่นต่อรายได้รัฐบาลคิดเป็นร้อยละ ๑๓.๓๑ เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๒๕.๑๗ ในปีงบประมาณ ๒๕๕๐ และร้อยละ ๒๘.๒๑ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๕ มีการถ่ายโอนภารกิจไปแล้วตามแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่ อบต. ฉบับที่ ๑ จำนวน ๑๘๕ ภารกิจ จากภารกิจที่จะต้องถ่ายโอน ๒๔๕ ภารกิจและถ่ายโอนภารกิจตามแผนปฏิบัติการฯ ฉบับที่ ๒ จำนวน ๗๕ งาน/กิจกรรม จาก ๑๑๔ งาน/กิจกรรม และถ่ายโอนบุคลากรจากส่วนกลางให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำนวน ๙,๘๕๐ คน แบ่งเป็นข้าราชการ ๑,๓๗๘ คน บุคลากรทางการศึกษา ๕,๒๙๕ คน ข้าราชการกระทรวงสาธารณสุขซึ่งประจำอยู่ที่สถานีนามัย จำนวน ๗๙ คน และลูกจ้างประจำ ๓,๐๙๘ คน อย่างไรก็ตามยังมีปัญหาที่ต้องการการแก้ไข เช่น การทับซ้อนของอำนาจหน้าที่และเขตพื้นที่ระหว่างองค์การบริหารส่วนจังหวัดและเทศบาลหรือองค์การบริหารส่วนตำบล ทำให้การจัดบริการสาธารณะให้กับประชาชนยังขาดความสมดุล ปัญหา

การซื้อเสียง ทำให้การเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขาดความชอบธรรม และปัญหาการขาดแคลนรายได้ของ อบต. ซึ่งรายได้ที่ท้องถิ่นจัดเก็บเองในภาพรวมมีสัดส่วนเพียงร้อยละ ๙.๙๐ ของรายได้รัฐบาลในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๙ และเพิ่มเป็นร้อยละ ๑๐.๖๕ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ ท้องถิ่นจำเป็นต้องพึ่งพาเงินอุดหนุนจากรัฐบาล คิดเป็นร้อยละ ๓๘.๕๒ และร้อยละ ๓๙.๔๖ ตามลำดับ ส่งผลให้ อบต. ในพื้นที่ที่มีกิจกรรมทางเศรษฐกิจหนาแน่น เช่น การเป็นแหล่งที่ตั้งของอุตสาหกรรม การค้า การบริการ การเป็นพื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ แหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับโลก การจัดบริการสาธารณะรองรับการเติบโตของเมืองและการเพิ่มขึ้นของประชากรแฝงและแรงงานต่างด้าวได้อย่างมีขอบเขตจำกัด

๒.๔.๓ ด้านการทุจริตคอร์รัปชัน

ไทยกำลังประสบปัญหาการทุจริตเชิงนโยบายและผลประโยชน์ทับซ้อนเป็นอย่างมาก พัฒนาการของการทุจริตคอร์รัปชันในสังคมไทยเปลี่ยนแปลงจากในอดีตที่มีรูปแบบการทุจริตจัดซื้อจัดจ้าง รับสินบน ซึ่งสามารถตรวจสอบหาหลักฐานจับผิดมาลงโทษได้ เนื่องจากมีความซับซ้อนไม่มากเท่ากับการทุจริตคอร์รัปชันในปัจจุบันที่ประเทศไทยมีความเสียหายจากการทุจริตคอร์รัปชันขนาดใหญ่ที่สูงเป็นแสนล้านบาท อันเนื่องจากการทุจริตเชิงนโยบายและผลประโยชน์ทับซ้อนซึ่งเป็นรูปแบบใหม่ที่เกิดมากขึ้นในช่วงที่รัฐเข้ามามีบทบาทในการพัฒนาเศรษฐกิจและการหาประโยชน์จากธุรกิจในโลกสมัยใหม่ มีความซับซ้อนเพิ่มขึ้นและในปัจจุบันประเทศไทยประสบปัญหาการทุจริตเชิงนโยบายและผลประโยชน์ทับซ้อนเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นองค์กรภาครัฐหรือภาคเอกชน และมาตรการต่างๆ ที่ออกมา รวมทั้งกฎหมายเกี่ยวกับการทุจริตและการตรวจสอบจากองค์กรต่างๆ ยังไม่สามารถที่จะเข้าไปแก้ไขปัญหาลงได้ ดังปรากฏตามดัชนีภาพลักษณ์คอร์รัปชัน (Corruption Perception Index : CPI) พ.ศ. ๒๕๕๗ ขององค์กรเพื่อความโปร่งใสนานาชาติ พบว่าประเทศไทยได้ ๓๘ คะแนนจากคะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน อยู่อันดับที่ ๘๕ จากการจัดอันดับทั้งหมด ๑๗๕ ประเทศทั่วโลก จะเห็นได้ว่าประเทศไทยมีคะแนนดีขึ้นเล็กน้อยเทียบกับปี ๒๕๕๖ ที่ได้ ๓๕ คะแนน อยู่อันดับ ๑๐๒ โดยเมื่อเทียบกับประเทศในกลุ่มอาเซียนพบว่า ประเทศไทยมีคะแนนเท่ากับประเทศฟิลิปปินส์ ส่วนประเทศสิงคโปร์สูงถึง ๘๔ คะแนน และมาเลเซียได้ ๕๒ คะแนน (คะแนนมากหมายถึงมีคอร์รัปชันน้อย)

๓. บริบทการเปลี่ยนแปลงและภาพอนาคตประเทศไทย

๓.๑ บริบทภายใน

๓.๑.๑ ภาพเศรษฐกิจไทยในกรณีฐาน

ภายใต้สมมติฐาน (๑) แนวโน้มการขยายตัวของเศรษฐกิจโลกเฉลี่ยร้อยละ ๓.๘ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ และร้อยละ ๔.๒ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ (๒) การลงทุนภาครัฐขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๔ (๓) ราคาน้ำมันเฉลี่ย ๗๐-๙๐ ดอลลาร์ สรอ. ต่อบาร์เรลในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ และเฉลี่ย ๘๐-๑๐๐ ดอลลาร์ สรอ. ต่อบาร์เรลในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ (๔) ผลผลิตภาพการผลิตรวมขยายตัวร้อยละ ๒.๑ โดยผลิตภาพการผลิตภาคเกษตรหดตัวต่อเนื่องเฉลี่ยร้อยละ ๐.๘ ภาคอุตสาหกรรมขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๒.๐ และภาคบริการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓.๐ (๕) การลงทุนภาคเอกชนขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๕ และ (๖) กำลังแรงงานลดลงเฉลี่ยร้อยละ ๐.๒ และร้อยละ ๐.๗ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ และ ๑๓ ตามลำดับภายใต้สมมติฐานเหล่านี้ เศรษฐกิจไทยในช่วง ๑๐ ปีข้างหน้ามีแนวโน้มที่จะขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓.๓-๔.๓ โดยมีค่ากลางของการประมาณการร้อยละ ๓.๘ ซึ่งทำให้เศรษฐกิจไทยจะสามารถขยายฐานะขึ้นเป็นประเทศ รายได้สูงในช่วงปี ๒๕๗๑ (ในกรณีเศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๔.๓ - ๒๕๗๔) (ในกรณีเศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓.๓) การขยายตัวในกรณีฐานดังกล่าวทำให้เศรษฐกิจไทยมีความเสี่ยงที่จะตกอยู่ภายใต้กับดักประเทศรายได้ปานกลางอย่างถาวรมากขึ้น เมื่อคำนึงถึงเงื่อนไขในระยะยาว โดยเฉพาะ (๑) การลดลงของกำลังแรงงานที่จะหดตัวเร่งขึ้นเป็นเฉลี่ยร้อยละ ๑.๐ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๔ ซึ่งจะเป็นปัจจัยถ่วงต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจมากขึ้น (๒) ชัดความสามารถด้านการคิดค้นเทคโนโลยีและนวัตกรรมซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นในการยกระดับฐานะ

ประเทศเข้าสู่การเป็นประเทศรายได้สูงจะลดลงตามการเพิ่มขึ้นของสัดส่วนของประชากรผู้สูงอายุ (๓) จำนวนประชากรรวมจะเริ่มลดลงในปี ๒๕๗๐ ซึ่งส่งผลให้อุปสงค์และการผลิตเพื่อตอบสนองความต้องการในประเทศขยายตัวช้าลง (๔) การเพิ่มขึ้นของขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศต่างๆ ที่การปรับตัวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุช้ากว่าไทย (๕) ภาระการใช้จ่ายเพื่อดูแลผู้สูงอายุเพิ่มขึ้นทำให้การจัดสรรงบประมาณเพื่อการพัฒนาประเทศเพื่อยกระดับฐานะการพัฒนาประเทศมีข้อจำกัดมากขึ้น (๖) เกณฑ์รายได้ขั้นต่ำสำหรับการเป็นประเทศรายได้ขั้นสูงปรับตัวเพิ่มขึ้นเฉลี่ยประมาณ ๑๐๐-๒๐๐ ดอลลาร์ สหรัฐ ต่อคนต่อปีตามการเพิ่มขึ้นของรายได้และมาตรฐานการครองชีพของประเทศสำคัญๆ เงื่อนไขดังกล่าวทำให้ประเทศไทยมีความเสี่ยงที่จะไม่สามารถหารายได้ที่เพียงพอในการที่จะทำให้คนไทยได้รับการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ มีความภาคภูมิใจ มีเกียรติและศักดิ์ศรีในประชาคมภูมิภาคและในเวทีโลก

๓.๑.๒ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ

การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุของประเทศไทยส่งผลให้อัตราการพึ่งพิงของประชากรวัยแรงงานต้องแบกรับการดูแลผู้สูงอายุเพิ่มสูงขึ้น โดยในปี ๒๕๕๓ มีประชากรวัยแรงงาน ๕ คนที่มีศักยภาพแบกรับผู้สูงอายุ ๑ คน และคาดการณ์ว่าในปี ๒๕๘๓ จะเหลือประชากรวัยแรงงานเพียง ๑.๗ คนแบกรับผู้สูงอายุ ๑ คน การขาดแคลนกำลังแรงงานทำให้ต้องนำเข้าแรงงานไร้ทักษะจากประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งส่งผลกระทบต่อตลาดแรงงานไทยในด้านการยกระดับรายได้และทักษะฝีมือแรงงานจะช้าลง ผลผลิตภาพแรงงานไทยอาจเพิ่มขึ้นช้า ปัญหาการค้ำมนุษย์ และการขาดการคุ้มครองทางสังคมขั้นพื้นฐานที่จำเป็น ซึ่งจะเป็นปัญหาต่อเนื่องที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของคนไทย อาทิ อาชญากรรม โรคระบาด และภาระทางคลังของระบบบริการทางสังคม อย่างไรก็ตาม นับเป็นโอกาสในการพัฒนาสินค้าและบริการ ธุรกิจบริการที่เหมาะสมกับกลุ่มผู้สูงอายุที่เพิ่มขึ้นเป็นตัวเลขเบื้องต้น สศช. จะคำนวณใหม่อีกครั้งเมื่อการปรับปรุงฐานข้อมูลในแบบจำลองเสร็จสมบูรณ์เกณฑ์ขั้นต่ำในปี ๒๕๔๖ ซึ่งอยู่ที่ ๑๒,๗๔๕ ดอลลาร์ สหรัฐ ต่อคนต่อปี

๓.๑.๓ ความเหลื่อมล้ำ

ความเหลื่อมล้ำเป็นปัญหาสำคัญในสังคมไทยทั้งความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ โอกาสการเข้าถึงบริการภาครัฐและการเข้าถึงทรัพยากรธรรมชาติ นำไปสู่ความขัดแย้งในสังคม และเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศที่ลดทอนความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและความมั่นคงทางสังคม จากการกระจายรายได้และผลประโยชน์ของการพัฒนาไปยังกลุ่มคนต่างๆ ในสังคม บางพื้นที่และบางสาขาการผลิตไม่ทั่วถึงเป็นธรรมผลประโยชน์ส่วนใหญ่ตกอยู่ในกลุ่มที่มีโอกาสและรายได้สูง ทำให้สัดส่วนรายได้ระหว่างกลุ่มคนรวยร้อยละ ๑๐ ของประชากรกับกลุ่มคนจนร้อยละ ๑๐ ของประชากร มีความแตกต่างกันถึง ๓๔.๙ เท่าในปี ๒๕๔๖ นอกจากนี้ความเหลื่อมล้ำยังส่งผลให้เกิดปัญหาต่างๆ อาทิ ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน คนยากจนขาดโอกาสการเข้าถึงบริการการศึกษาและสาธารณสุขที่มีคุณภาพอย่างเท่าเทียม การแย่งชิงทรัพยากร การรับรู้ข้อมูลข่าวสารปัญหาอาชญากรรมและยาเสพติด

๓.๑.๔ ความเป็นเมือง

การเปลี่ยนแปลงพื้นที่ชนบทไปสู่ความเป็นเมืองมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเพื่อลดความแออัดของเมืองหลวงและเมืองหลัก อันเป็นการกระจายความเจริญสู่พื้นที่อื่นๆ จึงจำเป็นที่จะต้องมีการลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน การจัดการบริการสาธารณะเพื่อรองรับการเติบโตของเมือง การใช้ประโยชน์ของทรัพยากรท้องถิ่นทั้งปัจจัยการผลิตและแรงงานไปสู่ภาคการค้า บริการ และอุตสาหกรรม ตลอดจนการแสวงหาเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่จะช่วยลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะส่งผลต่อการลดลงและความเสื่อมโทรมของทรัพยากรท้องถิ่น การลดลงของแรงงานในภาคเกษตร รวมทั้งปัญหาการบริหารจัดการขยะทั้งขยะชุมชนและอุตสาหกรรม ทั้งนี้ การเพิ่มขึ้นของประชากรและแรงงานในพื้นที่อาจส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงของวิถีชีวิตและวัฒนธรรมท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม การผลิตและกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่มีขนาดใหญ่ขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการคนในเมืองที่มากขึ้น จะส่งผลให้เกิด

การประหยัดจากขนาด การขนส่งมีต้นทุนต่ำลง และการลงทุนในระบบสาธารณูปโภคจะมีความคุ้มค่ามากขึ้น นอกจากนี้ ความต้องการแรงงานที่มากขึ้นจะมีส่วนเอื้อหรือทำให้จำเป็นต้องมีการจัดตั้งสถาบันการศึกษาในพื้นที่ เพื่อตอบสนองความต้องการของสถานประกอบการที่มีจำนวนมาก

๓.๑.๕ การบริหารจัดการภาครัฐ

(๑) ร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ วางกรอบด้านการบริหารจัดการภาครัฐ เอื้อต่อการพัฒนาธรรมาภิบาลภาครัฐ ร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ มีมาตราสำคัญ ที่จะช่วยสนับสนุนให้การบริหารจัดการและการปรับปรุงประสิทธิภาพกลไกการพัฒนา อาทิ มาตรา ๖๙ หน่วยงานของรัฐ องค์การเอกชนหรือองค์กรใดที่ดำเนินกิจกรรมโดยใช้เงินแผ่นดิน มีหน้าที่ต้องเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินการดังกล่าวต่อสาธารณะเพื่อให้พลเมืองได้ติดตามและตรวจสอบ มาตรา ๘๒ รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ และต้องจัดระบบงานราชการและงานของรัฐอย่างอื่น ให้เป็นไปตามหลักธรรมาภิบาล พัฒนาและสร้างโอกาสเพื่อลดความเหลื่อมล้ำและสร้างความเป็นธรรมอย่างยั่งยืน กระจายอำนาจและจัดการกิจ อำนาจหน้าที่ และขอบเขตความรับผิดชอบที่ชัดเจนระหว่างราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น รวมทั้งมีกลไกป้องกันและขจัดการทุจริตและประพฤติมิชอบที่มีประสิทธิภาพทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน ฯลฯ มาตรา ๘๙ รัฐต้องดำเนินนโยบายการเงิน การคลัง และงบประมาณภาครัฐ โดยยึดหลักการรักษาวินัยและความยั่งยืนทางการคลัง และการใช้จ่ายเงินแผ่นดิน อย่างคุ้มค่า จัดให้มีระบบการเงินการคลังเพื่อสังคม มีระบบภาษีอากรที่มีความเป็นธรรมมีประสิทธิภาพ เกิดประโยชน์สูงสุดต่อประชาชน และสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม

(๒) ภาคประชาสังคมให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการของภาครัฐสถาบันทางสังคม อาทิ มูลนิธิ สถาบันการศึกษา หน่วยงานวิจัยต่างๆ นำเสนอผลการติดตาม วิเคราะห์ สังเคราะห์ เรื่องที่เกี่ยวกับการบริหารจัดการประเทศและการปรับปรุงประสิทธิภาพกลไกการพัฒนาทั้งประเด็นธรรมาภิบาล การทุจริตคอร์รัปชันทั้งการคอร์รัปชันขนาดใหญ่และคอร์รัปชันภาครัฐเรือน การบริหารจัดการภาครัฐและการกระจายอำนาจ เพื่อรายงานข้อค้นพบและข้อเสนอแนะสู่สาธารณะ เป็นแรงกดดันให้ผู้มีอำนาจภาครัฐหันมาพิจารณา ทบทวน แนวนโยบาย มาตรการ และกลไกการทำงานต่างๆ ให้เหมาะสมมากขึ้น

๓.๒ บริบทภายนอก

๓.๒.๑ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุของโลก

องค์การสหประชาชาติประเมินสถานการณ์ว่าในช่วงปี ๒๕๔๔-๒๖๔๓ (ค.ศ. ๒๐๐๑-๒๑๐๐) จะเป็นศตวรรษแห่งผู้สูงอายุ หมายถึงการมีประชากรอายุ ๖๐ ปีขึ้นไปมากกว่าร้อยละ ๑๐ ของประชากรรวมทั่วโลก โดยประเทศที่พัฒนาแล้วจะใช้ระยะเวลาที่ค่อนข้างยาวนานในการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุเช่น ญี่ปุ่น อเมริกา ยุโรป ขณะที่กลุ่มประเทศกำลังพัฒนาจะมีระยะเวลาเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรดังกล่าวค่อนข้างสั้นกว่า สะท้อนถึงระยะเวลาในการเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับสังคมผู้สูงอายุที่สั้นกว่าประเทศพัฒนาแล้วค่อนข้างมาก โดยการเป็นสังคมผู้สูงอายุจะส่งผลให้มีการขาดแคลนแรงงานในประเทศ และมีการเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าวมากขึ้น นอกจากนี้ มีความต้องการสินค้าและบริการที่เหมาะสมกับผู้สูงอายุมากขึ้น นับเป็นโอกาสอย่างมากสำหรับประเทศไทยที่จะพัฒนาด้านธุรกิจและลงทุนด้านการค้าและบริการ ด้านการท่องเที่ยว ที่พักอาศัย การให้บริการสุขภาพในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งเป็นโอกาสของแรงงานไทยในการไปทำงานในประเทศที่พัฒนาแล้ว

๓.๒.๒ การปรับเปลี่ยนด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่รวดเร็ว

การปรับเปลี่ยนที่รวดเร็วด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในรูปแบบการผลิตและการค้าที่มีการใช้เทคโนโลยีมาช่วยในการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต การพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์กลายมาเป็นรูปแบบการค้าที่มีบทบาทมากขึ้น มีการยกระดับกระบวนการผลิตแบบอัตโนมัติไปสู่การใช้เทคโนโลยีที่ผสมผสานระหว่าง Information Technology กับ Operational Technology หรือที่เรียกว่า Internet of

Things (เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตที่เชื่อมอุปกรณ์และ เครื่องมือต่างๆ เช่น โทรศัพท์มือถือรถยนต์ ตู้เย็น โทรทัศน์ และอื่นๆ เข้าไว้ด้วยกัน) เพื่อผลิตสินค้าตามความต้องการของผู้บริโภคมากยิ่งขึ้น โดยหากภาคการผลิตที่ปรับตัวตามการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีไม่ทัน ขาดการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนา และนวัตกรรม จะทำให้ความสามารถในการแข่งขันลดลง

๓.๒.๓ ความเชื่อมโยงกับเศรษฐกิจในระดับภูมิภาคและระดับโลกที่สูงขึ้น

(๑) แนวโน้มการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเพื่อนบ้านมีการพัฒนาระบบเศรษฐกิจและเขตเศรษฐกิจพิเศษภายในประเทศ ซึ่งจะมีผลต่อทิศทางการวางแผนพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐานของประเทศไทย ตลอดจนการปรับเปลี่ยนกฎ ระเบียบ กติกา ด้านการค้าการลงทุนที่มุ่งเน้นให้ความสำคัญกับเรื่องความโปร่งใส และสิ่งแวดล้อมมากขึ้น

(๒) การเปิดเสรีภายใต้ข้อตกลงประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี ๒๕๕๘ จะนำมาซึ่งโอกาสที่สำคัญๆ หลายประการต่อการยกระดับศักยภาพการขยายตัวของเศรษฐกิจไทย ได้แก่ ๑) การลดข้อจำกัดในด้านอุปสงค์ในประเทศ ๒) โอกาสในการใช้ปัจจัยการผลิตและแรงงานสำหรับการพัฒนาภาคเกษตรและอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานและวัตถุดิบเข้มข้นในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและพัฒนาตนเองไปสู่ระดับการผลิตที่สูงขึ้นทั้งการผลิตในประเทศและการใช้ฐานการผลิตในประเทศเพื่อนบ้านและ ๓) โอกาสในการใช้ความได้เปรียบด้านสถานที่ตั้งและด้านโครงสร้างพื้นฐานและโลจิสติกส์ในการขับเคลื่อน

เศรษฐกิจให้เป็นศูนย์กลางทางการบริการและการผลิตภาคอุตสาหกรรมอนาคตในอนุภูมิภาคและในภูมิภาค

(๓) การเปิดเสรีทางการค้ากับประเทศที่พัฒนาแล้ว จะมีการนำประเด็นด้านมาตรฐานของการค้าและบริการมาเป็นข้อกีดกันทางการค้าซึ่งผู้ประกอบการภายในประเทศโดยเฉพาะวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต้องปรับตัวเพื่อพัฒนาผลิตภาพการผลิตและรูปแบบธุรกิจ พัฒนามาตรฐานของอุตสาหกรรม ตลอดจนพัฒนาสินค้าที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและมีความรับผิดชอบต่อสังคม/ชุมชนมากขึ้นโดยแรงเหวี่ยงจากกระแสการเปิดเสรีทางการค้าจะก่อให้เกิดการเคลื่อนย้ายเงินทุน แนวโน้มราคาสินค้าเกษตรและสินค้าขั้นปฐมแรงกดดันจากการเพิ่มขึ้นของขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศต่างๆ ในอนุภูมิภาคโดยเฉพาะในการผลิตสินค้าเกษตร สินค้ากึ่งทุนและเทคโนโลยีเข้มข้น รวมทั้งแนวโน้มนโยบายและมาตรการการพัฒนาของภาครัฐที่ยังไม่ทั่วถึง ยังมีแนวโน้มที่จะตอกย้ำปัญหาความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้ให้มีความรุนแรงมากขึ้นและเป็นอุปสรรคต่อการสร้างการเติบโตของเศรษฐกิจแบบทั่วถึง (Inclusive Growth) ซึ่งเป็นปัจจัยที่จำเป็นต่อการขยายตัวของเศรษฐกิจที่ต่อเนื่องและยั่งยืน

(๔) ตลาดเงิน ตลาดทุน และเศรษฐกิจโลกยังมีความเสี่ยงที่จะผันผวนตลอดช่วงแผนฯ ๑๒ เนื่องจาก ๑) ผลกระทบจากการปรับทิศทางนโยบายการเงินในสหรัฐอเมริกาในช่วงต้นแผนพัฒนาฯ และแนวโน้มการปรับทิศทางนโยบายการเงินในยุโรปในช่วงกลางถึงปลายแผนพัฒนาฯ และ ๒) ปัญหาการสั่งสมหนี้สาธารณะในประเทศสำคัญๆ ในช่วงหลังวิกฤติเศรษฐกิจโลกที่มีความเสี่ยงจะพัฒนาไปสู่วิกฤติและสร้างผลกระทบต่อเสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจและการเงินโลกหากมาตรการปฏิรูปในประเทศสำคัญๆ ของโลกไม่ประสบความสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรม

(๕) ความเคลื่อนไหวของกระแสวัฒนธรรมโลก ความก้าวหน้าในการติดต่อสื่อสาร การขยายตัวของเครือข่ายทางสังคมออนไลน์ ส่งผลให้มีทั้งโอกาสและความเสี่ยง ต่อวิถีชีวิตทัศนคติ และความเชื่อในสังคม ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล กระบวนการเรียนรู้ และพฤติกรรมการณ์การบริโภคของคนในประเทศ

๓.๒.๔ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

(๑) การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Change) จะส่งผลกระทบซ้ำเติมต่อสถานการณ์ความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้มีความรุนแรงมากขึ้นอุณหภูมิของ

โลกเพิ่มขึ้น ทำให้เกิดความแห้งแล้งเป็นระยะเวลายาวนาน เกิดฝนขาดช่วง และมีฤดูกาลเปลี่ยนไป ส่งผลกระทบต่อความอุดมสมบูรณ์ของดิน ป่าไม้เกิดความเสื่อมโทรม แหล่งน้ำขาดแคลน ผลผลิตทางการเกษตรลดลง เกิดโรคระบาดในพืชและสัตว์ และอาจเกิดผลกระทบต่อสุขภาพของมนุษย์กรณีที่เกิดโรคระบาดใหม่ เกิดความเสี่ยงต่อการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ เช่น ระบบนิเวศป่าไม้ ระบบนิเวศชายฝั่ง พื้นที่ชุ่มน้ำ เกิดการกัดเซาะชายฝั่ง และการสูญเสียแนวปะการัง การสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพดังกล่าวข้างต้น จะส่งผลต่อความมั่นคงด้านอาหาร สุขภาพ พลังงาน และลดทอนขีดความสามารถในการพึ่งพาตนเองของชุมชน

(๒) การเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศยังส่งผลให้ภัยพิบัติทางธรรมชาติมีแนวโน้มเกิดบ่อยครั้งขึ้นและมีความรุนแรงมากขึ้น ทั้งอุทกภัย ภัยแล้ง แผ่นดินไหวและดินโคลนถล่ม ส่งผลกระทบต่อการผลิต การพัฒนาอุตสาหกรรม และการพัฒนาเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ รวมทั้งวิถีการดำรงชีวิตของประชาชน นอกจากนี้ ข้อตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศจะทวีความเข้มข้นและเป็นแรงกดดันให้ประเทศไทยต้องเตรียมพร้อมรับภาระในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกภายใต้กระแสการแข่งขันทางการค้า

๓.๒.๕ วาระการพัฒนาของโลกภายหลัง ค.ศ. ๒๐๑๕ (Post ๒๐๑๕ Agenda)

ประเด็นสำคัญของวาระการพัฒนาโลกภายหลัง ค.ศ. ๒๐๑๕ คือ การจัดทำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในกรอบสหประชาชาติ (Sustainable Development Goals-SDGs) ในช่วงเวลา ๑๕ ปี โดยสหประชาชาติให้การรับรองแล้วเมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๗ ประกอบด้วยเป้าประสงค์ (Goal) จำนวน ๑๗ ข้อ และเป้าหมาย (Target) จำนวน ๑๖๙ ข้อ ซึ่งจะส่งผลกระทบกับการวางแผนทางการพัฒนาประเทศในอนาคต ที่ต้องเน้นจัดความยากจนให้หมดไป ประชาชนมีสุขภาพที่ดี มีระบบการศึกษา มีความเท่าเทียมกันทางเพศ ส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจแบบยั่งยืน มีระบบโครงสร้างพื้นฐานที่รองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ยั่งยืน ลดความไม่เท่าเทียมกันทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ มีรูปแบบการผลิตและการบริโภคแบบยั่งยืน เตรียมความพร้อมในการรับมือการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ สงวนรักษาทรัพยากรธรรมชาติและ ความหลากหลายทางชีวภาพ มีการจัดการทรัพยากรทางทะเลอย่างยั่งยืน ส่งเสริมให้สังคมมีความสุข มีความยุติธรรมและส่งเสริมความเป็นหุ้นส่วนเพื่อการพัฒนาในระดับโลกร่วมกัน

๔. กรอบวิสัยทัศน์และเป้าหมาย

๔.๑ กรอบวิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒

จากสถานะของประเทศและบริบทการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่ประเทศกำลังประสบอยู่ ทำให้การกำหนดวิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ยังคงมีความต่อเนื่องจากวิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ และกรอบหลักการของการวางแผนที่น้อมนำและประยุกต์ใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ยึดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาอย่างมีส่วนร่วม การพัฒนาที่ยืดหลักสมดุล ยั่งยืน โดยวิสัยทัศน์ของการพัฒนาในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ต้องให้ความสำคัญกับการกำหนดทิศทางการพัฒนาที่มุ่งสู่การเปลี่ยนผ่านประเทศไทยจากประเทศที่มีรายได้ปานกลางไปสู่ประเทศที่มีรายได้สูง มีความมั่นคง และยั่งยืน สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข และนำไปสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ระยะยาว “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” ของประเทศ

๔.๒ การกำหนดตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ของประเทศ (Country Strategic Positioning)

เป็นการกำหนดตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ของประเทศที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติที่ สศช. ได้จัดทำขึ้น

ประเทศไทยเป็นประเทศรายได้สูงที่มีการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม เป็นศูนย์กลางด้านการขนส่ง โลจิสติกส์ของภูมิภาคสู่ความเป็นชาติการค้าและบริการ (Trading and Service Nation) เป็นแหล่งผลิตสินค้าเกษตรอินทรีย์และเกษตรปลอดภัย แหล่งอุตสาหกรรมสร้างสรรค์และนวัตกรรมสูงที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

๔.๓ เป้าหมาย

๔.๓.๑ การหลุดพ้นจากกับดักประเทศรายได้ปานกลางสู่รายได้สูง

- (๑) เศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๕.๐
- (๒) ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อหัว (GDP Per Capita) และรายได้ประชาชาติต่อหัว (GNP Per Capita) ณ สิ้นแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ในปี ๒๕๔๖ เพิ่มขึ้นเป็น ๓๑๗,๐๕๑ บาท (๙,๓๒๕ ดอลลาร์ สรอ.) และ ๓๐๑,๑๙๙ บาท (๘,๘๕๙ ดอลลาร์ สรอ.) ต่อคนต่อปี
- (๓) ผลผลิตภาพการผลิตเพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๒.๕ ต่อปี
- (๔) การลงทุนรวมขยายตัวไม่ต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๘.๐ (การขยายตัวของการลงทุนภาครัฐไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๑๐.๐ และการลงทุนของภาคเอกชนขยายตัวไม่ต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๗.๕ ในขณะที่ปริมาณการส่งออกขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๔.๐ ต่อปี)

๔.๓.๒ การพัฒนาศักยภาพคนให้สนับสนุนการเจริญเติบโตของประเทศและการสร้างสังคมสูงวัยอย่างมีคุณภาพ

- (๑) ประชาชนทุกช่วงวัยมีความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจและสังคม (Socio-Economic Security) และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น
- (๒) การศึกษาและการเรียนรู้ได้รับการพัฒนาคุณภาพ
- (๓) สถาบันทางสังคมมีความเข้มแข็งเป็นฐานรากที่เอื้อต่อการพัฒนาคน

๔.๓.๓ การลดความเหลื่อมล้ำในสังคม

- (๑) การกระจายรายได้มีความเท่าเทียมกันมากขึ้น
- (๒) บริการทางสังคมมีคุณภาพและมีการกระจายอย่างทั่วถึง

๔.๓.๔ การสร้างการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

- (๑) รักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากร สร้างสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนและเป็นธรรม
- (๒) ขับเคลื่อนประเทศสู่เศรษฐกิจและสังคมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
- (๓) เพิ่มขีดความสามารถในการรับมือภัยพิบัติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
- (๔) เพิ่มประสิทธิภาพและเสริมสร้างธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- (๕) มีการบริหารจัดการน้ำให้สมดุลระหว่างการอุปสงค์และอุปทานของน้ำ

๔.๓.๕ การบริหารราชการแผ่นดินที่มีประสิทธิภาพ

- (๑) การบริหารงานภาครัฐที่โปร่งใส เป็นธรรม มีประสิทธิภาพ และมีส่วนร่วม
- (๒) ขจัดการทุจริตคอร์รัปชัน
- (๓) มีการกระจายอำนาจที่เหมาะสม

๕. แนวทางการพัฒนา

๕.๑ การยกระดับศักยภาพการแข่งขันและการหลุดพ้นกับดักรายได้ปานกลางสู่รายได้สูง

๕.๑.๑ การส่งเสริมด้านการวิจัยและพัฒนา

พัฒนาสถานะแวดล้อมของการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม ทั้งด้านการลงทุนในการวิจัยและพัฒนา ด้านบุคลากรวิจัย ด้านโครงสร้างพื้นฐาน และด้านการบริหารจัดการ รวมทั้งสนับสนุนและผลักดันให้ผู้ประกอบการมีบทบาทหลักด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม ตลอดจนผลักดันงานวิจัยและพัฒนาให้ใช้ประโยชน์อย่างแท้จริงทั้งเชิงพาณิชย์และสาธารณะโดยให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา

๕.๑.๒ การพัฒนาผลิตภาพแรงงาน

สร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในการพัฒนากำลังคนและแรงงานให้มีทักษะความรู้และสมรรถนะที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดและรองรับการเปิดเสรีของประชาคมอาเซียน โดยยกระดับและพัฒนาสมรรถนะแรงงานไทยด้วยเทคโนโลยี เร่งรัดให้แรงงานทั้งระบบมีการเรียนรู้ขั้นพื้นฐานเพื่อสามารถแข่งขันในตลาดแรงงานได้ สนับสนุนให้แรงงานและปัจจัยการผลิตมีความยืดหยุ่นในการเคลื่อนย้ายระหว่างสาขาการผลิตและระหว่างพื้นที่การผลิต เพื่อให้แรงงานสามารถเคลื่อนย้ายไปสู่สาขาการผลิตที่มีผลิตภาพการผลิตสูงสุด และสนับสนุนให้ผู้ประกอบการในภาคอุตสาหกรรมและบริการจัดทำกรอบคุณวุฒิวิชาชีพ และมาตรฐานฝีมือแรงงานให้เป็นมาตรฐานที่เชื่อมโยงกันเพื่อยกระดับทักษะของแรงงานไทย

๕.๑.๓ การส่งเสริมผู้ประกอบการที่เข้มแข็งและพาณิชย์ดิจิทัล

พัฒนาขีดความสามารถของผู้ประกอบการให้มีความยืดหยุ่น สามารถปรับตัวและดำเนินธุรกิจท่ามกลางการดำเนินนโยบายและมาตรการการกีดกันทางการค้าในรูปแบบต่างๆ เพิ่มสัดส่วนความเป็นเจ้าของของคนไทยและสนับสนุนให้มีการขยายตลาดที่มีแบรนด์สินค้าและช่องทางการตลาดที่เป็นของตนเองมากขึ้น ตลอดจนพัฒนาต่อยอดอุตสาหกรรมและบริการเพื่อเข้าสู่การเป็นศูนย์กลางการผลิต บริการและอุตสาหกรรมดิจิทัล

๕.๑.๔ การลงทุนโครงสร้างพื้นฐานเร่งลงทุนและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการคมนาคมขนส่งเพื่อเชื่อมโยงพื้นที่

เศรษฐกิจในประเทศและต่างประเทศ ทั้งการพัฒนาและปรับปรุงโครงข่ายรถไฟให้เป็นโครงข่ายหลักในการเดินทางและขนส่งของประเทศ พัฒนาโครงข่ายระบบขนส่งสาธารณะและโครงข่ายทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง ขยายขีดความสามารถของท่าอากาศยานหลักของประเทศ พัฒนาท่าเรือที่มีศักยภาพให้เป็นท่าเรืออิเล็กทรอนิกส์เต็มรูปแบบ รวมทั้งพัฒนาและปรับปรุงระบบโทรคมนาคมของประเทศ ตลอดจนสนับสนุนการพัฒนาด้านอุตสาหกรรมที่เกิดจากลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐาน เช่น อุตสาหกรรมซ่อมบำรุงและผลิตชิ้นส่วนอากาศยาน และอุตสาหกรรมระบบราง เป็นต้น เพื่อสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจให้กับประเทศในการเป็นฐานการผลิตในภูมิภาคอาเซียน

๕.๑.๕ การปรับโครงสร้างการผลิต

ปรับโครงสร้างการผลิตภาคเกษตร โดยการปรับเปลี่ยนจากการผลิตสินค้าเกษตรขั้นปฐมเป็นสินค้าเกษตรแปรรูปที่มีมูลค่าสูงมีคุณภาพและมาตรฐานสากล สามารถสร้างความเชื่อมโยงทางด้านวัตถุดิบกับประเทศเพื่อนบ้านและลดระดับการผลิตสินค้าขั้นปฐมที่สูญเสียขีดความสามารถในการแข่งขัน ลงสู่ระดับที่จำเป็นสำหรับการสร้างความมั่นคงทางด้านอาหารและพลังงาน จัดระบบการผลิตให้สอดคล้องกับศักยภาพพื้นที่และความต้องการของตลาดตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำทั้งด้านกายภาพและเศรษฐกิจ รวมทั้งส่งเสริมการรวมกลุ่มทางการเกษตรจากกิจการเจ้าของคนเดียวเป็นการประกอบการในลักษณะสหกรณ์ ห้างหุ้นส่วน และบริษัท เพื่อให้เกิดการประหยัดจากขนาด พิจารณาพันธุ์พืชที่เหมาะสมกับศักยภาพของพื้นที่และแหล่งน้ำ ใช้เทคโนโลยีการผลิตในระดับที่เหมาะสม ใช้กลไกตลาดในการป้องกันความเสี่ยง ตลอดจนส่งเสริมและเร่งขยายผลแนวคิดการทำเกษตรตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และระบบเกษตรกรรมยั่งยืนปรับโครงสร้างการผลิตภาคบริการโดยเร่งพัฒนา ระบบคมนาคมขนส่งให้เกิดความเชื่อมโยงกันเป็นโครงข่ายทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ เร่งพัฒนาท่าเทียบเรือขนาดใหญ่เพื่อรองรับการเติบโตของการท่องเที่ยวทางทะเล ปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวให้ครอบคลุมและทันสมัยทั้งการควบคุมกิจกรรมต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวและส่งเสริมการท่องเที่ยวและกำหนดและจัดทำกฎหมายเพื่อยกระดับมาตรฐานการท่องเที่ยวของไทยสู่สากลและรองรับการพัฒนาการท่องเที่ยวให้สามารถแข่งขันได้ในระดับนานาชาติ รวมทั้งส่งเสริมการพัฒนาเชิงพื้นที่ในลักษณะกลุ่มคลัสเตอร์ท่องเที่ยว โดยสนับสนุนการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวของพื้นที่ที่มีความเชื่อมโยงทั้งทางกายภาพ วิถีชีวิต/วัฒนธรรมท้องถิ่นและกิจกรรมการท่องเที่ยว ตลอดจนส่งเสริมการสร้างเชื่อมโยงด้าน

การท่องเที่ยวในภูมิภาคอาเซียน ทั้งประเทศที่มีพรมแดนติดกันและประเทศที่มีโครงข่ายคมนาคมขนส่งเชื่อมโยงกันเพื่อให้เกิดการพัฒนาแบบองค์รวมทั้งระบบพัฒนาต่อยอดอุตสาหกรรมอนาคตเพื่อเป็นแหล่งการถ่ายทอดเทคโนโลยี เชื่อมโยงการผลิตกับอุตสาหกรรมที่เป็นฐานรายได้ประเทศ และเป็นกลไกการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทยให้เข้าสู่การเป็นศูนย์กลางการผลิตและบริการทั้งในระดับอนุภูมิภาคและในภูมิภาคอาเซียนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่สนับสนุนการขยายตัวด้านการค้าการลงทุน เช่น โลจิสติกส์ และพลังงาน รวมทั้งปัจจัยสนับสนุนการลงทุนอื่นๆ เช่น ลดอุปสรรคการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ เป็นต้น ส่งเสริมการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาประยุกต์ใช้ทั้งภาคการผลิต การตลาด การบริหารจัดการการเงิน และโลจิสติกส์ เชื่อมโยงเศรษฐกิจดิจิทัล ในการอำนวยความสะดวกทางการค้าการลงทุนด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ และสนับสนุนการลงทุนเพื่อสร้างเศรษฐกิจและสังคมแห่งปัญญาและการเรียนรู้ มุ่งเน้นการพัฒนาธุรกิจเชิงสร้างสรรค์ การลงทุนที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม การประหยัดพลังงานและการใช้พลังงานทดแทน การลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนาเชิงพาณิชย์ การจัดตั้งสำนักงานใหญ่ข้ามประเทศ บริษัทการค้าระหว่างประเทศ รวมทั้งการให้ความสำคัญเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคมและการตอบแทนสู่สังคมขององค์กร และกิจการเพื่อสังคม

๕.๒ การพัฒนาศักยภาพคนตามช่วงวัยและการปฏิรูประบบเพื่อสร้างสังคมสูงวัยอย่างมีคุณภาพ

๕.๒.๑ การพัฒนาศักยภาพคนในทุกช่วงวัยให้สนับสนุนการเจริญเติบโตของประเทศ

โดยช่วงวัยเด็กตั้งแต่แรกเกิดให้มีพัฒนาการที่สมวัยในทุกด้าน วัยเรียน วัยรุ่นให้มีทักษะการเรียนรู้ ทักษะชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นภายใต้บริบทสังคมที่เป็นพหุวัฒนธรรม วัยแรงงานให้มีการพัฒนาศักยภาพและประสิทธิภาพฝีมือแรงงานเพื่อสร้างผลิตภาพเพิ่มให้กับประเทศ วัยผู้สูงอายุให้มีการทำงานที่เหมาะสมตามศักยภาพและประสบการณ์ มีรายได้ในการดำรงชีวิต มีการสร้างเสริมและฟื้นฟูสุขภาพเพื่อป้องกันหรือชะลอความทุพพลภาพและโรคเรื้อรังต่างๆ ที่จะก่อให้เกิดภาระแก่ปัจเจกบุคคล ครอบครัว และระบบบริการสุขภาพ

๕.๒.๒ การยกระดับคุณภาพการศึกษาและการเรียนรู้ให้มีคุณภาพ เท่าเทียมและทั่วถึง โดย

(๑) ปฏิรูประบบบริหารจัดการทางการศึกษา โดยปรับระบบบริหารจัดการการศึกษาใหม่เพื่อสร้างความรับผิดชอบต่อผลลัพธ์ (Accountability)

(๒) ปฏิรูประบบการคลังด้านการศึกษา เพื่อเพิ่มคุณภาพและประสิทธิภาพการจัดการศึกษาโดยการจัดสรรงบประมาณตรงสู่ผู้เรียน ส่งเสริมการมีส่วนร่วมจากภาคเอกชนในการจัดการศึกษา

(๓) พัฒนาคุณภาพครูทั้งระบบ ตั้งแต่กระบวนการผลิต สรรหา และการคัดเลือกให้ได้คนดีคนเก่ง รวมทั้งระบบการประเมินและรับรองคุณภาพที่เน้นผลลัพธ์จากตัวผู้เรียน และ

(๔) ปฏิรูประบบการเรียนรู้ โดยมุ่งจัดการเรียนรู้เพื่อสร้างสมรรถนะกำลังคนทั้งระบบการศึกษา ตั้งแต่ระดับปฐมศึกษาจนถึงการเรียนรู้ตลอดชีวิต พัฒนาสื่อเพื่อการเรียนรู้ ปรับหลักสูตรและผลิตกำลังคนให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงและความต้องการของตลาด การวิจัยและการใช้เทคโนโลยีและสื่อเพื่อการเรียนรู้

๕.๒.๓ การพัฒนาด้านสุขภาพ โดยส่งเสริมการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมทาง

การแพทย์เพื่อรองรับการเป็นสังคมผู้สูงอายุทั้งในด้านผลิตภัณฑ์สุขภาพและที่อยู่อาศัยสำหรับผู้สูงอายุยกระดับการบริหารจัดการระบบสุขภาพเพื่อลดความเหลื่อมล้ำและสร้างความยั่งยืนในระยะยาว โดยพัฒนาระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการบริหารทรัพยากรด้านสาธารณสุข บูรณาการระบบหลักประกันสุขภาพภาครัฐให้เกิดความเป็นเอกภาพในการบริหารจัดการและการใช้ทรัพยากร และส่งเสริมการอภิบาลระบบสุขภาพในรูปแบบเครือข่ายที่มีการใช้ทรัพยากรร่วมกัน พัฒนาศักยภาพของประเทศไทยสู่การเป็นศูนย์กลางสุขภาพนานาชาติทั้งในด้านศูนย์กลางบริการสุขภาพ (Medical Service Hub) ศูนย์กลางบริการเพื่อส่งเสริมสุขภาพ (Wellness Hub) ศูนย์กลางยาและผลิตภัณฑ์เพื่อสุขภาพ (Product Hub) และศูนย์กลางบริการวิชาการและงานวิจัย (Academic Hub) เพื่อนำรายได้กลับมาใช้ยกระดับคุณภาพบริการสาธารณสุขภายในประเทศรวมทั้ง

ส่งเสริมการให้ความสำคัญกับมิติสุขภาพในทุกนโยบายสาธารณะ (Health in All Policies) เพื่อให้การขับเคลื่อนนโยบายของทุกภาคส่วนตระหนักถึงผลกระทบของนโยบายสาธารณะที่มีต่อสุขภาพของประชาชน

๕.๒.๔ การสร้างสภาพแวดล้อมและนวัตกรรมที่เอื้อต่อการดำรงชีพในสังคมสูงวัย โดยการปรับปรุงสภาพแวดล้อมและความจำเป็นทางกายภาพให้เหมาะกับวัย และการพัฒนาระบบการดูแลสุขภาพใน รูปแบบที่หลากหลายทั้งในด้านการจัดบริการสุขภาพและสวัสดิการสังคมอย่างบูรณาการ โดยการมีส่วนร่วมของ ทุกภาคส่วนอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งพัฒนาชุมชนที่มีศักยภาพและความพร้อมให้เป็นต้นแบบของการดูแลสุขภาพ เพื่อขยายผลไปสู่ชุมชนอื่น ตลอดจนการพัฒนาวัตกรรมการใช้ชีวิตประจำวันสำหรับผู้สูงอายุ

๕.๓ การลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม

๕.๓.๑ การยกระดับรายได้และสร้างโอกาสในการประกอบอาชีพ มุ่งเน้นการเพิ่มผลิตภาพ แรงงาน โดยสนับสนุนให้แรงงานมีโอกาสเข้าถึงการเรียนรู้และพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานอย่างมีมาตรฐาน ปรับ โครงสร้างค่าจ้างแรงงานให้ชัดเจนและสะท้อนทักษะฝีมือแรงงานอย่างแท้จริง เร่งผลักดันให้การใช้ระบบ มาตรฐานคุณวุฒิวิชาชีพและมาตรฐานฝีมือแรงงานในทางปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม นอกจากนี้ เพิ่มผลิตภาพ ทางการผลิตของเกษตรกรรายย่อย โดยสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาและการผลิตทางการเกษตรที่สอดคล้องกับ พื้นที่ สร้างหลักประกันรายได้แทนการอุดหนุนด้านราคาสินค้าเกษตร ลดต้นทุนทางการเกษตรโดยสนับสนุน ปัจจัยการผลิต

๕.๓.๒ การจัดการบริการทางสังคมให้ทุกคนตามสิทธิขั้นพื้นฐาน และเน้นการสร้างภูมิคุ้มกัน ระดับปัจเจก โดย (๑) พัฒนาระบบบริการสาธารณสุขให้มีคุณภาพและมีช่องทางการเข้าถึงอย่างหลากหลาย โดยเฉพาะระบบบริการสาธารณสุขและการศึกษาขั้นพื้นฐาน สวัสดิการสังคม และกระบวนการยุติธรรม (๒) สนับสนุนการจัดหาที่อยู่อาศัยของผู้มีรายได้น้อยและการเข้าถึงระบบสาธารณสุขภาค กำหนดเป็นนโยบายที่อยู่ อาศัยแห่งชาติและเมืองน่าอยู่ พัฒนาโครงการที่อยู่อาศัยแก้ปัญหาชุมชนแออัดในเมืองโดยดำเนินการร่วมกับภาค ธุรกิจเอกชน และ (๓) การจัดรูปแบบสวัสดิการพื้นฐานที่จำเป็นและเหมาะสมตามกลุ่มเป้าหมาย (Customized Welfare) ที่คำนึงถึงฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่แตกต่างกัน โดยมีแนวทางการรับภาระค่าใช้จ่ายร่วมกัน (Cost Sharing)

๕.๓.๓ การสร้างความเสมอภาคในการเข้าถึงทรัพยากร โดยปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตร สนับสนุนให้เกษตรกรรายย่อยที่ไร้ที่ดินทำกินและยากจนได้มีที่ดินเป็นของตนเองหรือมีสิทธิทำกินในที่ดินปฏิรูป ระบบการบริหารจัดการน้ำอย่างเป็นระบบและเข้าถึงพื้นที่เป้าหมายได้อย่างแท้จริงด้วยการผลักดัน พรบ. ทรัพยากรน้ำ พ.ศ. และบูรณาการแผนงานและงบประมาณร่วมกันของหน่วยงาน และสร้างกระบวนการมีส่วนร่วม รวมทั้งปรับโครงสร้างภาษีที่เป็นธรรม เช่น ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ภาษีมรดก และภาษีสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

๕.๓.๔ การเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างเสมอภาค การคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐาน และการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างเท่าเทียมโดยการเสริมศักยภาพและความเข้มแข็งด้านกฎหมายให้แก่ประชาชน รวมทั้งการปรับปรุงและบังคับใช้กฎหมายเพื่อลดปัญหาความเหลื่อมล้ำ เช่น กฎหมายป่าชุมชนกฎหมายภาษี มรดก กฎหมายที่ดิน เป็นต้น

๕.๔ การรองรับการเชื่อมโยงภูมิภาคและความเป็นเมือง

๕.๔.๑ การลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกของเมือง เตรียมความพร้อมรองรับความเป็นเมือง ทั้งด้านการบริหารจัดการด้านผังเมืองด้านสาธารณสุขภาค สาธารณูปการ ระบบคมนาคมขนส่ง ระบบบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม ระบบการศึกษาและระบบสาธารณสุขที่ได้มาตรฐาน มีคุณภาพ

และเพียงพอต่อความต้องการของคนในเมือง รวมทั้งเสริมสร้างความสามารถในการบริหารจัดการเมืองตามระดับการพัฒนา

๕.๔.๒ การพัฒนาด้านการขนส่งและโลจิสติกส์เชื่อมโยงกับเพื่อนบ้าน ส่งเสริมและเร่งรัดการพัฒนากระบวนการบริหารจัดการโลจิสติกส์ของประเทศเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของประเทศทั้งด้านการค้า การลงทุน และการบริการ โดยคำนึงถึงการเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Green Logistics) สนับสนุนให้เกิดความร่วมมือในห่วงโซ่อุปทาน และปรับปรุงกฎหมาย กฎระเบียบ รวมทั้งปรับลดกระบวนการด้านอำนวยความสะดวกทางการค้า ขนส่ง และโลจิสติกส์ให้มีความสะดวกและมีประสิทธิภาพต่อภาคธุรกิจอย่างแท้จริง

๕.๔.๓ การส่งเสริมการลงทุน การค้าชายแดน และการจัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ ให้ความสำคัญกับนโยบายส่งเสริมการลงทุนและการค้าชายแดนเพื่อดึงดูดให้นักลงทุนในภูมิภาคเข้ามาลงทุนในไทย และประเทศเพื่อนบ้าน รวมทั้งส่งเสริมการจัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษในพื้นที่ชายแดนโดยให้ความสำคัญกับการลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน การส่งเสริมการลงทุนและสิทธิประโยชน์ การบริหารจัดการแรงงานต่างด้าว และการให้บริการจุดเดียวเบ็ดเสร็จ เพื่อช่วยอำนวยความสะดวกด้านการค้าชายแดนและการผ่านแดนระหว่างไทยกับประเทศในภูมิภาคมากขึ้น

๕.๕ การสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

๕.๕.๑ การรักษาทุนทางธรรมชาติเพื่อการเติบโตสีเขียว ใช้ประโยชน์จากทุนธรรมชาติ โดยคำนึงถึงขีดจำกัดและศักยภาพในการฟื้นตัว ปกป้องรักษาทรัพยากรป่าไม้ โดยสนธิกำลังของทุกภาคส่วนนำระบบสารสนเทศมาใช้ในการบริหารจัดการ บังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นธรรม เพิ่มพื้นที่ป่าไม้โดยส่งเสริมการปลูกไม้มีค่าทางเศรษฐกิจระยะยาว อนุรักษ์และใช้ประโยชน์ความหลากหลายทางชีวภาพอย่างยั่งยืนและแบ่งปันผลประโยชน์อย่างเป็นธรรม รวมทั้งผลักดันแนวทางการประเมินมูลค่าของระบบนิเวศและการสร้างรายได้จากการอนุรักษ์ จัดสรรที่ดินให้แก่ผู้ยากไร้ กระจายการถือครองที่ดิน จัดทำฐานข้อมูลที่ดินเพื่อการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบ การจัดเก็บภาษีที่ดินในอัตราก้าวหน้า กำหนดเพดานการถือครองที่ดินที่เหมาะสม และกำหนดมาตรการป้องกันการถือครองที่ดินของคนต่างชาติ บริหารจัดการน้ำเพื่อให้เกิดความยั่งยืน บูรณาการระหว่างหน่วยงานอย่างเป็นระบบ สร้างศูนย์ข้อมูลทรัพยากรน้ำ จัดตั้งองค์กรบริหารจัดการน้ำในระดับพื้นที่ เช่น คณะกรรมการลุ่มน้ำ และองค์กรผู้นำ คุ่มครองทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง ลดความขัดแย้งเชิงนโยบายระหว่างการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การท่องเที่ยว การประมง และวิถีชีวิตของชุมชนบริหารจัดการแร่โดยกำหนดปริมาณที่เหมาะสมในการนำแร่มาใช้ประโยชน์ คำนึงถึงความจำเป็นและมูลค่าในอนาคต บังคับใช้มาตรการควบคุมผลกระทบจากการทำเหมืองแร่ที่ก่อมลพิษต่อสภาพแวดล้อมและสุขภาพอนามัยของประชาชน

๕.๕.๒ การส่งเสริมการบริโภคที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม สร้างระบบหมุนเวียนวัสดุที่ใช้แล้วที่มีประสิทธิภาพ ขับเคลื่อนสู่ Zero Waste Society ผ่านมาตรการต่างๆ เช่น การปฏิรูประบบภาษีและค่าธรรมเนียมเพื่อสิ่งแวดล้อม การศึกษาเพื่อสิ่งแวดล้อม มาตรฐานและฉลากสินค้า เป็นต้น

๕.๕.๓ การส่งเสริมการผลิต การลงทุน และการสร้างงานสีเขียว เพื่อยกระดับประเทศสู่เศรษฐกิจและสังคมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม พัฒนากลัสเตอร์อุตสาหกรรมสีเขียว ส่งเสริมผู้ประกอบการให้สามารถปรับระบบห่วงโซ่อุปทานหรือห่วงโซ่คุณค่าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (Green Supply Chain/Green Value Chain) ส่งเสริมการทำการเกษตรกรรมยั่งยืน รวมทั้งส่งเสริมภาคบริการที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อย เพื่อให้ประเทศไทยมีศักยภาพให้มีความก้าวหน้ามากขึ้นในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ

๕.๕.๔ การจัดการมลพิษและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ด้วยการเร่งรัดการควบคุมมลพิษทั้งทางอากาศ ขยะ น้ำเสีย และของเสียอันตราย ที่เกิดจากการผลิตและบริโภค เพื่อสร้างคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดีให้กับประชาชน เร่งรัดแก้ไขปัญหาการจัดการขยะเป็นลำดับแรก โดยส่งเสริมให้เกิดกลไกการคัดแยกขยะเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ให้มากที่สุดเร่งกำจัดขยะมูลฝอยตกค้างสะสมในสถานที่กำจัดในพื้นที่วิกฤต สร้างรูปแบบการ

จัดการขยะมูลฝอยและของเสียอันตรายที่เหมาะสม เน้นการแปรรูปเป็นพลังงาน สร้างวินัยของคนในชาติมุ่งสู่การจัดการที่ยั่งยืน โดยให้ความรู้แก่ประชาชน และการบังคับใช้กฎหมาย

๕.๕.๕ การพัฒนาความร่วมมือด้านสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศ ผลักดันการจัดทำแผนแม่บทการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของอาเซียน หาแนวทางการร่วมมือกับอาเซียนและอนุภูมิภาคกลุ่มน้ำโขงในประเด็นการขนส่งข้ามพรมแดน การเคลื่อนย้ายแรงงาน การบริหารจัดการพลังงาน และการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ

๕.๕.๖ การเพิ่มขีดความสามารถในการปรับตัวเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและการบริหารจัดการเพื่อลดความเสี่ยงด้านภัยพิบัติ เพิ่มขีดความสามารถในการรับมือและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เพิ่มศักยภาพในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกให้กับทุกภาคส่วน ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมเพื่อลดผลกระทบและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ พัฒนาระบบฐานข้อมูลและระบบการเตือนภัย ตลอดจนส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติทางธรรมชาติ ให้ความสำคัญกับการป้องกันน้ำท่วม วางแผนป้องกันเมืองและพื้นที่ชายฝั่ง พัฒนาเมืองที่สามารถปรับตัวและยืดหยุ่นต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพ ภูมิอากาศ (Climate Resilience City) การให้บริการของระบบนิเวศ ส่งเสริมการลงทุนของภาคเอกชนในการรับมือภัยพิบัติโดยสร้างแนวป้องกันตามธรรมชาติ และการจัดทำแผนธุรกิจต่อเนื่อง รวมทั้งการพัฒนาระบบการจัดการภัยพิบัติให้มีประสิทธิภาพพร้อมรองรับแนวโน้มการเกิดภัยพิบัติที่รุนแรงในอนาคต

๕.๖ การบริหารราชการแผ่นดินที่มีประสิทธิภาพ

๕.๖.๑ การสร้างความโปร่งใสในทุกขั้นตอนของการปฏิบัติราชการ โดยให้มีช่องทางให้ทุกภาคส่วนสามารถเข้าถึง เข้าตรวจสอบข้อมูลของภาคราชการและร้องเรียนได้ เช่น ข้อมูลการประกวดราคาจัดซื้อ จัดจ้างโครงการของทางราชการ ข้อมูลการประมูลโครงการ ผู้ชนะการประมูลและราคาปิดประมูลข้อมูลความก้าวหน้าตามกระบวนการยุติธรรม เช่น คดีที่ไม่ดำเนินการตามหลักธรรมาภิบาล คดีทุจริตคอร์รัปชันและคดีที่ประชาชนให้ความสนใจในแต่ละยุคสมัย ฯลฯ

๕.๖.๒ การพัฒนาบุคลากรภาครัฐให้มีความเป็นมืออาชีพและเพียงพอต่อการขับเคลื่อนภารกิจภาครัฐร่วมกับภาคเอกชนและภาคประชาสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป เพื่อให้ระบบราชการเล็กกะทัดรัดแต่มีความคล่องตัวและมีประสิทธิภาพสูง

๕.๖.๓ การสร้างรูปแบบการพัฒนา อปท. ให้เหมาะสม สามารถรับมือการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งเป็นแกนหลักในการประสานเครือข่ายและเชื่อมโยงภาคส่วนต่างๆ ในระดับพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๕.๖.๔ การสร้างระบบตรวจสอบ ติดตามและประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ สร้างผลงานที่มีคุณภาพ รวดเร็วและน่าเชื่อถือ สามารถเป็นเครื่องมือให้กับคณะรัฐมนตรีประกอบการตัดสินใจในเชิงนโยบายได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการติดตาม ประเมินผลโครงการใหญ่ๆ ที่มีการใช้จ่ายงบประมาณเป็นจำนวนมาก และเป็นโครงการที่มีผลกระทบในวงกว้าง

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ ประกอบด้วย ๑๐ ยุทธศาสตร์

๑. การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
๒. การเสริมความเป็นธรรมลดความเหลื่อมล้ำในสังคม
๓. การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
๔. การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
๕. ด้านความมั่นคง
๖. การเพิ่มประสิทธิภาพและธรรมาภิบาลในภาครัฐ

๗. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์
๘. ด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัยและนวัตกรรม
๙. การพัฒนาภาค เมือง และพื้นที่เศรษฐกิจ
๑๐. การต่างประเทศ ประเทศเพื่อนบ้านและภูมิภาค

๑.๓ แผนพัฒนาภาค/แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด/แผนพัฒนาจังหวัด

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย (ชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช พัทลุง)

จากแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย พ.ศ.๒๕๕๗-๒๕๖๐ ฉบับทบทวน

วิสัยทัศน์ (Vision)

“ศูนย์กลางการสร้างสรรคเศรษฐกิจการเกษตร และการท่องเที่ยวระดับนานาชาติ บนฐานรากของชุมชนที่เข้มแข็ง”

เป้าประสงค์รวม (Objectives)

๑. พืชเศรษฐกิจยางพาราและปาล์มน้ำมันมีศักยภาพในการแข่งขันและสร้างมูลค่าเพิ่มแก่ระบบเศรษฐกิจ
๒. การท่องเที่ยวได้รับการพัฒนาบนฐานทรัพยากรที่หลากหลายให้มีชื่อเสียงในระดับนานาชาติ
๓. ไม้ผลและสินค้าการประมงปลอดภัยต่อการบริโภคและมีศักยภาพในการส่งออก
๔. การคมนาคมขนส่งและระบบโลจิสติกส์ของกลุ่มจังหวัดสามารถรองรับการค้า การลงทุน การท่องเที่ยว การเกษตรและการพัฒนาคุณภาพชีวิต

ประเด็นยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๑ การบริหารจัดการเพื่อเพิ่มมูลค่าพืชเศรษฐกิจยางพาราและปาล์มน้ำมัน
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาการท่องเที่ยวนานาชาติบนฐานทรัพยากรและเอกลักษณ์ของพื้นที่

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๓ พัฒนาไม้ผลและการประมงให้ปลอดภัยและมีศักยภาพในการส่งออก

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๔ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางการคมนาคม และระบบโลจิสติกส์ให้รองรับการค้า การลงทุน การท่องเที่ยว การเกษตรและการพัฒนาคุณภาพชีวิต

ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด

วิสัยทัศน์

“เมืองคุณภาพ สิ่งแวดล้อมดี ชุมชนเข้มแข็ง เติบโตและมั่นคง
จากฐานการเกษตร วัฒนธรรม ภูมิปัญญา และการท่องเที่ยวอนุรักษ์ที่ยั่งยืน”

พันธกิจ

การบริหารเชิงพื้นที่และการพัฒนาจังหวัดพัทลุง มุ่งสู่เมืองเกษตรยั่งยืน การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์โดดเด่น และคนมีคุณภาพชีวิตที่ดี โดยน้อมนำ “ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง” มาปรับใช้ในทุกกระบวนการและทุกภาคส่วน ทั้งนี้ ได้กำหนดพันธกิจพัฒนาจังหวัด ดังนี้

๑. พัฒนาคนให้มีคุณภาพ สุขภาพดี มีความรู้และปัญญา พร้อมคุณธรรม ครอบครัวยุบอุ่น ชุมชนเข้มแข็ง พึ่งพาตนเองได้อย่างยั่งยืน
๒. เสริมสร้างและจัดการให้เกิดความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติ และดูแลรักษา คุณภาพสิ่งแวดล้อม การใช้ประโยชน์อย่างรู้คุณค่า
๓. พัฒนาชุมชนให้มีความเข้มแข็งด้วยหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง มีความสามารถในการพึ่งตนเองได้สูง ปรับตัวได้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง
๔. พัฒนาการเกษตรให้มีความมั่นคงและยั่งยืน เป็นรายได้หลักทางเศรษฐกิจของจังหวัด และความมั่นคงทางอาหารในอนาคต
๕. ส่งเสริมและพัฒนากิจการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ให้มีคุณภาพมาตรฐานทางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์แบบครบวงจร

ประเด็นยุทธศาสตร์ (Strategic Issue)

ประเด็นยุทธศาสตร์	กลยุทธ์
๑. การเพิ่มขีดความสามารถภาคเกษตร อุตสาหกรรมต่อเนื่องจากการเกษตรและผลิตภัณฑ์ชุมชน และท้องถิ่น	๑ สร้างสรรค์นวัตกรรม องค์ความรู้ เทคโนโลยีการเกษตร ๒ พัฒนาศักยภาพ องค์การการเกษตร สถาบันเกษตรกร บุคลากรด้านการเกษตรสู่ความเป็นเลิศ สร้างเกษตรกรรุ่นใหม่ให้รัก และมุ่งมั่นในการประกอบอาชีพการเกษตร ๓ เสริมสร้างคุณภาพชีวิตเกษตรกร สวัสดิการ และความภาคภูมิใจในอาชีพเกษตรกร ๔ เสริมสร้างความเข้มแข็งของผลิตภัณฑ์การเกษตร เศรษฐกิจการเกษตรที่แข่งขันได้ ๕ พัฒนาระบบการผลิตทางการเกษตร ที่มีคุณภาพ มาตรฐาน ปรับเปลี่ยนวิธีการผลิตผลการผลิตทางการเกษตรสู่วิถีชีวภาพ ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ๖ เสริมสร้างประสิทธิภาพการจัดการการเกษตรเพื่อความมั่นคงด้านอาหาร ที่ยั่งยืนด้วยหลักการเกษตรแบบพึ่งตนเอง ๗ ปรับระบบการบริหารจัดการปัจจัยการผลิต ปัจจัยพื้นฐานทางการเกษตร ทรัพยากร ดิน น้ำ ปุ๋ย จัดสำนึกการใช้และอนุรักษ์ทรัพยากรการเกษตรอย่างเหมาะสมและยั่งยืน ๘ ส่งเสริมการพัฒนาระบบตลาดกลาง และระบบโลจิสติกส์สินค้าเกษตรเชื่อมโยงต่างประเทศ กลุ่มจังหวัด ที่เติบโตจาก จังหวัด ระดับอำเภอ ระดับตำบลและระดับหมู่บ้าน (ปลายน้ำ) ๙ สร้างผู้ประกอบการใหม่ทางการเกษตร และผู้ประกอบการจากเกษตรอุตสาหกรรม และอุตสาหกรรมเกษตร ที่เข้มแข็ง ๑๐ พัฒนาศักยภาพการแปรรูปผลผลิตทางการเกษตรที่มีศักยภาพ ด้วยนวัตกรรม สร้างสรรค์ ให้มีคุณภาพมาตรฐานสากลเพื่อการส่งออก (ปลายน้ำ)
๒. การพัฒนาสู่อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์แบบเพิ่มคุณค่าครบวงจรที่ยั่งยืน	๑ พัฒนามาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐาน ๒ พัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวที่โดดเด่น ๓ พัฒนาผลิตภัณฑ์สินค้า บริการ สร้างรายได้จากการท่องเที่ยว ๔ พัฒนาระบบการบริหารจัดการคุณภาพบุคลากรและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐาน ๕ พัฒนาระบบ Logistic และสิ่งอำนวยความสะดวกรองรับการท่องเที่ยว
๓. การพัฒนาคุณภาพ	๑ สร้างเมืองลุ่มสู่เมืองวัฒนธรรม คุณธรรม ที่เข้มแข็ง เพื่อให้เกิดคุณค่าต่อสังคมและ

สังคมคุณธรรม สู่เมืองแห่งปัญญาและสันติสุขที่ยั่งยืน	ประเทศไทย ๒ ส่งเสริมการเรียนรู้การเปลี่ยนแปลงของโลกในทุกกลุ่มวัย ที่เข้าถึงในชุมชน ยกย่องความคิด เปลี่ยนวิถีที่ปรับตัวได้ทันความเปลี่ยนแปลง และคงความดีงามของจังหวัดไว้ได้ ๓ เสริมสร้างขีดความสามารถในทักษะสากล แก่ประชาชนในการเรียนรู้ และการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง ๔ สร้างเสริมเมืองให้เป็นแหล่งที่อยู่อาศัย ที่น่าอยู่ของภาคใต้ ๕ พัฒนาคุณภาพการศึกษา เน้นการยกระดับขีดความสามารถครู การจัดการการเรียนรู้ และการให้ชุมชนผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน ๖ สร้างและพัฒนาคุณภาพมาตรฐานในการจัดการระบบสุขภาพ แก่สถานบริการสุขภาพรองรับปัญหาการเจ็บป่วย และตายของประชาชน ๗ สร้างภูมิคุ้มกันสังคม โดยใช้หลักการพัฒนาแบบเข้าถึง เน้นการบูรณาการร่วมที่สามารถดูแลได้จนถึงระดับบุคคลในกลุ่มเสี่ยงด้วยกลไกของชุมชน ๘ ยกย่องคุณภาพชีวิตประชาชน ด้วยฐานความเป็นอยู่ที่เรียบง่าย พึ่งตนเอง บนฐานปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ๙ เสริมสร้างขีดความสามารถในการนำทุนทางวัฒนธรรม ทุนทางสังคม มาสร้างคุณค่ามูลค่าทางเศรษฐกิจ ด้วยการพัฒนาขีดความสามารถแก่ชุมชน ที่สามารถสร้างสรรค์คุณค่าได้
๔. การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	๑ สร้างพลเมืองรักษาระบบนิเวศส่งเสริมให้เยาวชนมีจิตสำนึกในการดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ๒ สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี โดยสถาบันการศึกษาในพื้นที่ สร้างเครือข่ายในพื้นที่ในการนำองค์ความรู้ เทคโนโลยี ภูมิปัญญาท้องถิ่นมาช่วยในการแก้ไขปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมและพลังงานอย่างยั่งยืน ๓ ส่งเสริมสนับสนุนเครือข่ายชุมชนในการเพิ่มพื้นที่สีเขียวในจังหวัดพัทลุง เพื่อป้องกันผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศ ๔ ส่งเสริมให้ภาคประชาสังคมมีส่วนร่วมการใช้เทคโนโลยีในการสื่อสารเพื่อเฝ้าระวังรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ๕ ส่งเสริมสนับสนุนและพัฒนาพลังงานทางเลือกใช้เองตามศักยภาพของพื้นที่ ๖ การกำหนดโซน Zoning การใช้ประโยชน์ให้เหมาะสมกับพื้นที่ เพื่อไม่ให้กระทบธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ๗ ส่งเสริมการใช้ต้นทุนทางทรัพยากรธรรมชาติวิถีชุมชนในการส่งเสริมให้เกิดนวัตกรรมและเทคโนโลยีที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
๕. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และการบริหารจัดการบ้านเมือง รองรับการพัฒนาเมืองสู่อนาคต	๑ พัฒนาคุณภาพ ขีดความสามารถของบุคลากรภาครัฐ และการพัฒนาการบริหารจัดการ และการบริการรองรับการเติบโตของเมืองสู่อนาคต ๒ เสริมสร้างขีดความสามารถของหน่วยงานราชการในการพัฒนาเมือง เปิดสู่อนาคต ๓ ปรับปรุงเส้นทางคมนาคม และการโลจิสติกส์ของจังหวัดให้มีมาตรฐานปลอดภัย ทั้งในพื้นที่หลัก และพื้นที่รองในชุมชน ๔ พัฒนาการคมนาคมขนส่งเชื่อมโยงการพัฒนากับฝั่งอ่าวไทย อันดามัน ภาคใต้

	ตอนล่าง และประชาคมอาเซียน ๕ พัฒนาการบริหารของหน่วยงานภาครัฐให้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง ด้วยมาตรการเชิงนโยบายของประเทศและพื้นที่แบบบูรณาการ
--	---

ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดพัทลุง

วิสัยทัศน์

“จังหวัดพัทลุง เป็นเมืองศูนย์กลางเกษตร การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และวัฒนธรรมโดดเด่น สังคมเข้มแข็ง คนมีคุณภาพชีวิตที่ดี”

พันธกิจ

๑. พัฒนาศักยภาพการผลิตและการแปรรูปผลผลิตทางการเกษตรที่มีคุณภาพ และสร้างมูลค่าผลิตภัณฑ์ชุมชนและท้องถิ่น เพื่อสร้างงาน สร้างอาชีพ และสร้างรายได้ให้แก่ชุมชนในท้องถิ่น
๒. พัฒนาและสนับสนุนการพัฒนาขีดความสามารถทางการเกษตรที่เป็นผลผลิตทางการเกษตรหลักของจังหวัดพัทลุง
๓. พัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานมีความสะดวกปลอดภัยและทั่วถึง เพื่อเชื่อมโยงไปสู่ภาคการเกษตรอุตสาหกรรมและการท่องเที่ยว
๔. พัฒนาการท่องเที่ยวที่โดดเด่น โดยเฉพาะการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์และการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ที่เน้นความเป็นอัตลักษณ์ของจังหวัดพัทลุง และสนับสนุนการประชาสัมพันธ์เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวที่มุ่งนำเสนอการท่องเที่ยวที่มุ่งนำเสนอการท่องเที่ยวที่มีความหลากหลาย
๕. ส่งเสริมขีดความสามารถของบุคลากรภาครัฐ เอกชน เพื่อเตรียมความพร้อมของชุมชนในการรองรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์และเชิงวัฒนธรรม และรองรับการท่องเที่ยวของประชาคมในภูมิภาคอาเซียน
๖. ส่งเสริมการเรียนรู้ของเยาวชน ประชาชนทั่วไปในชุมชน เพื่อสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ในด้านสุขภาพ ความเข้มแข็งของชุมชน การบูรณาการของทุกภาคส่วน เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน และเป็นพลังสำคัญในการพัฒนาชุมชนในท้องถิ่นอย่างยั่งยืน
๗. พัฒนาระบบบริการสุขภาพ สนับสนุนกิจกรรมด้านสาธารณสุข การป้องกัน ให้มีประสิทธิภาพ และได้มาตรฐาน
๘. ส่งเสริมการบูรณาการระบบการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ให้มีความเข้มแข็งและให้เด็กเยาวชนได้มีความรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง และใช้โอกาสในการเปลี่ยนแปลงให้เกิดประโยชน์
๙. สนับสนุนด้านการศึกษาทั้งในระบบและนอกระบบ การศึกษาตามอัธยาศัย ให้สอดคล้องกับการปฏิรูปการศึกษา
๑๐. ส่งเสริมการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน
๑๑. อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมจารีตประเพณีภูมิปัญญาท้องถิ่นและประเพณีวัฒนธรรมทางศาสนาให้คงอยู่สืบไป
๑๒. บริหารจัดการองค์กรให้ได้มาตรฐานตามหลักธรรมาภิบาล และสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในจังหวัดพัทลุง
๑๓. การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
๑๔. การรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

๑๕. การพัฒนาศักยภาพและส่งเสริมสวัสดิการเด็ก เยาวชน คนพิการ ผู้สูงอายุ และผู้ด้อยโอกาส

จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนา

๑. เพื่อให้จังหวัดพัทลุง เป็นเมืองศูนย์กลางของการเกษตรในภูมิภาค ประชาชนในท้องถิ่นมีอาชีพ มีรายได้จากภาคเกษตรและการแปรรูปผลผลิตทางเกษตรที่มีมูลค่า เชื่อมโยงถึงการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในพื้นที่

๒. เพื่อให้จังหวัดพัทลุงเป็นเมืองท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และวัฒนธรรมโดดเด่น

๓. เพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นมีคุณภาพชีวิตที่ดีในทุก ๆ ด้าน มีการส่งเสริมด้านการศึกษา สาธารณสุขการจัดสวัสดิการชุมชนที่มีมาตรฐาน ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นร่วมกัน

๔. เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้พัฒนาระบบการบริหารจัดการน้ำอย่างเป็นระบบ มีการบูรณาการในการแก้ไขปัญหาาร่วมกันของทุกภาคส่วน และสามารถนำไปสู่การป้องกันและแก้ไขปัญหาภัยธรรมชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๕. เพื่อให้ประชาชนองค์กรภาคส่วนต่าง ๆ มีส่วนร่วมในการพัฒนาและให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นองค์กรหลักในการพัฒนาท้องถิ่นตามหลักธรรมาภิบาล

ยุทธศาสตร์การพัฒนา ประกอบด้วย

ยุทธศาสตร์การพัฒนา	แนวทางการพัฒนา
๑.ยุทธศาสตร์การเพิ่มขีดความสามารถภาค เกษตร อุตสาหกรรม ต่อเนื่องจากการเกษตร และผลิตภัณฑ์ชุมชนและท้องถิ่น	๑. พัฒนาศักยภาพการผลิตการแปรรูปสินค้าภาคการเกษตรเพื่อเพิ่มมูลค่า ๒. ส่งเสริมอาชีพที่มีความต่อเนื่องภาคการเกษตรตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ๓. ส่งเสริมและสร้างมูลค่าเพิ่มจากผลิตภัณฑ์ชุมชน ภูมิปัญญาท้องถิ่นให้เป็นแหล่งสร้างงาน สร้างอาชีพ และสร้างรายได้ ให้แก่ชุมชน ๔. การส่งเสริมการลงทุนในท้องถิ่น ๕. การส่งเสริมภาคเกษตรกรรมแบบยั่งยืน ๖. การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อเกื้อหนุนภาคเกษตรกรรม ๗. เพิ่มช่องทางด้านการตลาดสินค้าภาคการเกษตร
๒.ยุทธศาสตร์การพัฒนาสู่การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และเชิงวัฒนธรรม	๑.ปรับปรุงฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมให้มีความโดดเด่น ๒. ส่งเสริมด้านการตลาดและการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวที่เป็นอัตลักษณ์ที่โดดเด่นของพื้นที่ต่างๆ ๓. เสริมสร้างขีดความสามารถของบุคลากรด้านการท่องเที่ยวเพื่อเตรียมความพร้อมของชุมชนในการรองรับการท่องเที่ยวและประชาคมการท่องเที่ยวอาเซียน ๔. พัฒนาโครงการสร้างพื้นที่จำเป็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยว ๕. ส่งเสริมการท่องเที่ยวที่เป็นประเพณีพื้นบ้าน ภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปวัฒนธรรมที่เป็นอัตลักษณ์ของท้องถิ่น
๓.ยุทธศาสตร์การพัฒนาคนและสังคมให้มีคุณภาพ	๑. ส่งเสริมชุมชนสู่สุขภาวะที่ดีด้วยการบูรณาการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนและส่งเสริมด้านการสมานฉันท์ ๒. สร้างสังคมสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ที่ยั่งยืนด้วยกลไกการศึกษาและการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างเข้าถึงและต่อเนื่อง ๓. เตรียมความพร้อมของชุมชนสู่อาเซียน ๔. พัฒนาระบบบริการภาครัฐให้มีประสิทธิภาพ ๕. การจัดสวัสดิการสังคมที่ประชาชนเข้าถึงและมีส่วนร่วมในการพัฒนา ๖. สร้างเสริมคุณธรรม จริยธรรม ความภาคภูมิใจในการเป็นคนพ่อกู้ให้แก่วัยรุ่น และประชาชนในทุกระดับ ๗. การส่งเสริมอนุรักษ์ประเพณี วัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่นการอนุรักษ์อัตลักษณ์ที่งดงามของท้องถิ่น โดยเน้นชุมชนมีส่วนร่วม ๘. เสริมสร้างความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินตลอดจนภัยธรรมชาติและภัยพิบัติในการมีวินัยในการใช้รถใช้ถนน ๙. พัฒนาด้านศักยภาพกำลังแรงงานในการประกอบอาชีพให้ได้มาตรฐาน

ยุทธศาสตร์การพัฒนา	แนวทางการพัฒนา
๔.ยุทธศาสตร์ด้านการบริหารจัดการและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	๑. พัฒนาระบบการบริหารจัดการน้ำที่เน้นโครงข่ายและการบริหารการใช้น้ำให้เกิดประโยชน์ต่อภาคเกษตรกรรม และการท่องเที่ยว ๒. พัฒนาระบบการบริหารจัดการมลพิษจากขยะมูลฝอยแบบยั่งยืนโดยเน้นการมีส่วนร่วมของชุมชน ๓. ส่งเสริมให้เด็ก เยาวชน ประชาชนทั่วไป ได้ร่วมกันอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของชุมชนอย่างยั่งยืน
๕.ยุทธศาสตร์การสร้างความเข้มแข็งและการบริหารจัดการที่ดี	๑.พัฒนาศักยภาพของบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มีขีดความสามารถในการให้บริการประชาชน ๒. เสริมสร้างความเชื่อมั่นในระบบบริการภาครัฐด้วยกลไกการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีที่ยึดหลักธรรมาภิบาลและความพึงพอใจ ๓. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชน/ท้องถิ่นในการร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมรับผิดชอบต่อท้องถิ่น ๔. ส่งเสริมการจัดระบบบริการสาธารณะร่วมกันในเขตจังหวัด ๕. ส่งเสริมกระบวนการจัดการรายได้ของท้องถิ่น ๖. ส่งเสริมและพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัยและเหมาะสม
๖.ยุทธศาสตร์ที่สำคัญของรัฐบาล	๑. การปกป้องและเชิดชูสถาบันพระมหากษัตริย์ ๒. การป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ๓. การป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในองค์กรภาครัฐ ๔. การน้อมนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ๕. การพัฒนาบทบาทสตรี ๖. ส่งเสริมค่านิยมหลักของคนไทย

๒. ยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๒.๑ วิสัยทัศน์

เทศบาลตำบลร่มเมือง ได้กำหนดวิสัยทัศน์ (Vision) เพื่อแสดงสถานการณ์ในอนาคตที่ดี ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายความคาดหวังที่ต้องการให้เกิดขึ้นในอนาคตข้างหน้า ซึ่งจะสามารถสะท้อนถึงสภาพการณ์ของท้องถิ่นในอนาคตอย่างรอบด้าน ภายใต้การเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมด้านต่างๆ จึงได้กำหนดวิสัยทัศน์ความคาดหวังที่จะให้เกิดขึ้นในอนาคต ดังนี้

“เกษตรเพื่อชีวิต คิดอย่างสร้างสรรค์ ทำอย่างรู้ทัน เป้าหมายสำคัญ คือความมั่นคงและยั่งยืน”

๒.๒ ยุทธศาสตร์

คณะกรรมการพัฒนาเทศบาลร่วมกับประชาคมท้องถิ่น ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ รวมทั้งองค์กรต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ได้กำหนดยุทธศาสตร์ของเทศบาล ๔ ด้าน โดยมีรายละเอียดดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ ประชาชนอยู่ดีมีสุข

แนวทางการพัฒนา

- ๑.๑ ส่งเสริมและสนับสนุนงานด้านเศรษฐกิจพอเพียง
- ๑.๒ ส่งเสริมงานพัฒนาและสร้างโอกาสในชุมชน
- ๑.๓ การเสริมสร้างความมั่นคงของชีวิตและทรัพย์สิน
- ๑.๔ พัฒนาด้านการบริการสาธารณะ

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ

แนวทางการพัฒนา

- ๒.๑ การสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต พัฒนาคนให้มีความรู้คู่คุณธรรม
- ๒.๒ การอนุรักษ์ สืบทอดประเพณีวัฒนธรรมที่ดีงามและพัฒนาภูมิปัญญา ให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม

พัฒนาเศรษฐกิจและสังคม

- ๒.๓ การเสริมสร้างสุขภาวะของประชาชนอย่างครบวงจรและมีคุณภาพมาตรฐาน
- ๒.๔ ส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยว การกีฬา การศึกษา
- ๒.๕ การส่งเสริมและสงเคราะห์แก่เด็ก สตรี เยาวชน คนชรา คนพิการและผู้ด้อยโอกาส
- ๒.๖ การพัฒนาท้องถิ่นให้เป็นท้องถิ่นที่เข้มแข็งและน่าอยู่

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

แนวทางการพัฒนา

- ๓.๑ การสร้างสมดุลของการใช้ประโยชน์และการอนุรักษ์เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน
- ๓.๒ การคุ้มครองการใช้ประโยชน์ความหลากหลายทางชีวภาพอย่างยั่งยืนและเป็นธรรม
- ๓.๓ การอนุรักษ์พัฒนาและฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ ดินและป่าไม้ ตามแนวพระราชดำริ
- ๓.๔ การบริหารจัดการน้ำอย่างเป็นระบบ
- ๓.๕ การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมภายใต้การมีส่วนร่วมของชุมชน
- ๓.๖ การควบคุมมลพิษจากขยะ น้ำเสีย ฝุ่นละออง ก๊าซ กลิ่นและเสียง

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ ส่งเสริมการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี

แนวทางการพัฒนา

- ๔.๑ การเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารงานของท้องถิ่น
- ๔.๒ การเสริมสร้างธรรมาภิบาลในองค์กรและชุมชน

๔.๓ เสริมสร้างความเข้มแข็งกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนตามระบอบประชาธิปไตย

๒.๓ เป้าประสงค์

๑. ประชาชนมีรายได้ มีความมั่นคงในชีวิตและทรัพย์สิน และสะดวกในการใช้ชีวิต
๒. ประชาชนมีแหล่งศึกษาเรียนรู้ และได้รับการด้านสาธารณสุข
๓. ประชาชนมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
๔. ประชาชนมีส่วนร่วมในการเสริมสร้างธรรมาภิบาลในองค์กรและชุมชน

๒.๔ ตัวชี้วัด

๑. ความยาวของถนนที่ก่อสร้าง
๒. ร้อยละของประชาชนที่وبرมาชีพ
๓. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้
๔. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของนักท่องเที่ยว
๕. ปริมาณขยะที่ลดลง
๖. จำนวนเด็ก เยาวชน ประชาชนที่มีส่วนร่วมเพิ่มมากขึ้น
๗. ร้อยละที่ลดลงต่อปีของการแพร่ระบาดของยาเสพติด
๘. ร้อยละที่ลดลงต่อปีที่มีการทุจริตและประพฤติมิชอบ
๙. ร้อยละของหมู่บ้านที่มีส่วนร่วม
๑๐. ร้อยละของประชาชนที่ได้รับความรู้เพิ่มขึ้น
๑๑. จำนวนหมู่บ้านที่มีความพร้อมเข้าสู่อาเซียน
๑๒. ร้อยละความพึงพอใจของประชาชนที่ใช้บริการ

๒.๕ ค่าเป้าหมาย

- ๑) สืบสานและอนุรักษ์ศิลปะ ประเพณี วัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น
 - ค่าเป้าหมาย จำนวน ๖ โครงการ
- ๒) การเพิ่มผลผลิตให้มีปริมาณและคุณภาพเพิ่มขึ้น เพิ่มมูลค่าสินค้า เพิ่มสินค้า ลดต้นทุนการผลิต
 - ค่าเป้าหมาย จำนวน ๔ โครงการ
- ๓) ประชาชนได้รับการบริการด้านสาธารณสุข กีฬาและนันทนาการอย่างทั่วถึงและชุมชนมีความเข้มแข็งมีส่วนร่วมในการจัดการสังคมและสิ่งแวดล้อม
 - ค่าเป้าหมาย จำนวน ๑๐ โครงการ
- ๔) ประชาชนได้รับการพัฒนาสุขภาวะครอบคลุมทั้งมิติทางกาย จิต สังคมและปัญญา
 - ค่าเป้าหมาย จำนวน ๕ โครงการ

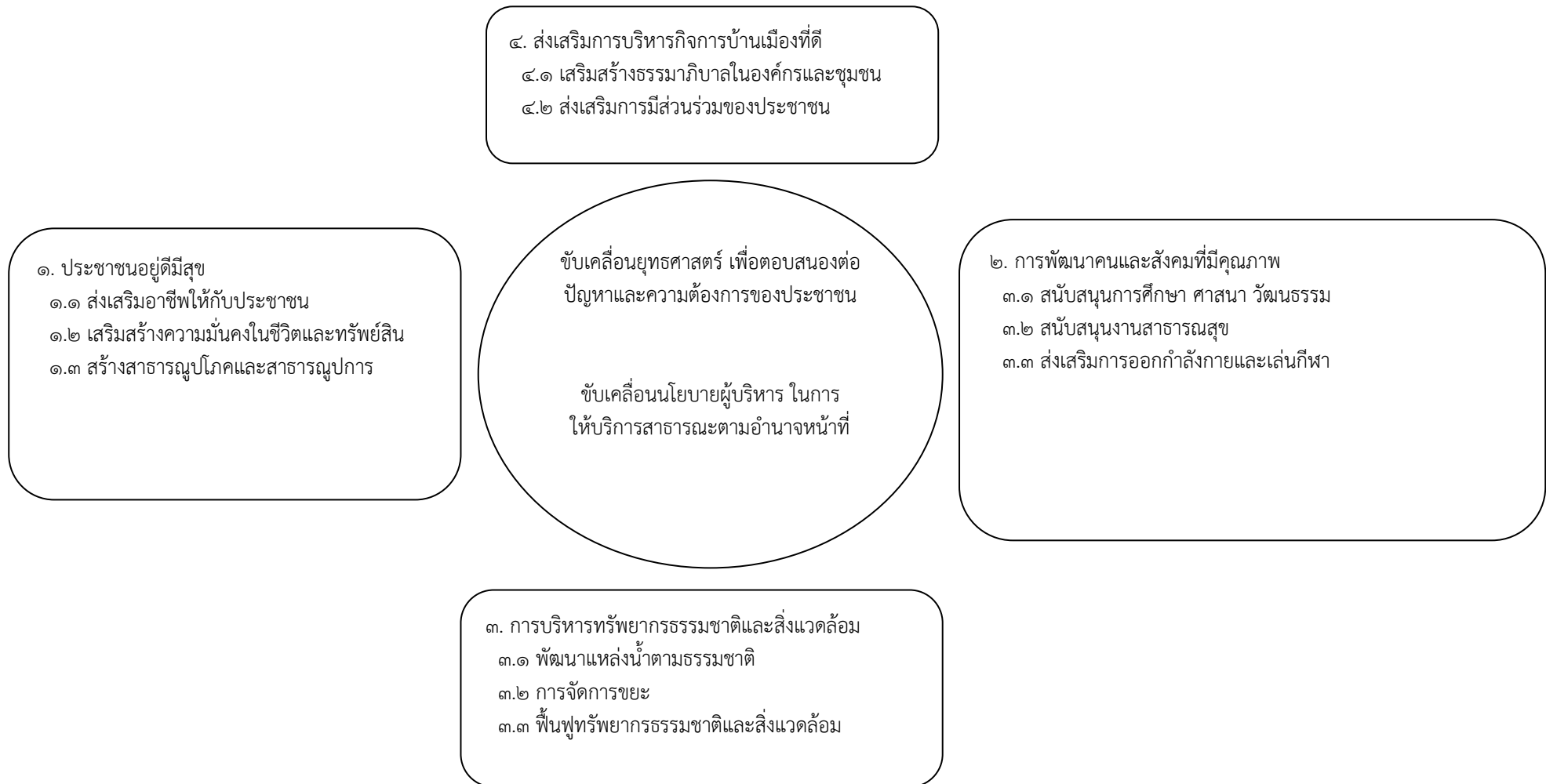
๒.๖ กลยุทธ์

๑. ส่งเสริมและสนับสนุนงานด้านเศรษฐกิจพอเพียง
๒. ส่งเสริมงานพัฒนาและสร้างโอกาสในชุมชน
๓. การเสริมสร้างความมั่นคงของชีวิตและทรัพย์สิน
๔. พัฒนาด้านการบริการสาธารณะ
๕. การสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต พัฒนาคนให้มีความรู้คู่คุณธรรม
๖. การอนุรักษ์ สืบทอดประเพณีวัฒนธรรมที่ดีงามและพัฒนาภูมิปัญญา ให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนา

เศรษฐกิจและสังคม

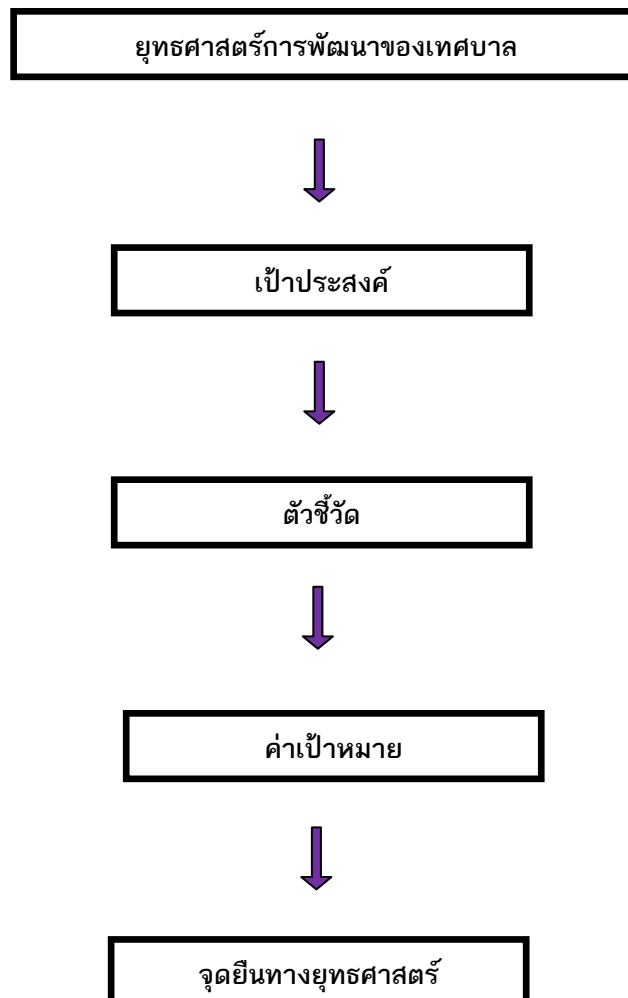
๗. การเสริมสร้างสุขภาวะของประชาชนอย่างครบวงจรและมีคุณภาพมาตรฐาน
๘. ส่งเสริมและพัฒนากองทุนท้องถิ่น การกีฬา การศึกษา
๙. การส่งเสริมและสงเคราะห์แก่เด็ก สตรี เยาวชน คนชรา คนพิการและผู้ด้อยโอกาส
๑๐. การพัฒนาท้องถิ่นให้เป็นท้องถิ่นที่เข้มแข็งและน่าอยู่
๑๑. การสร้างสมดุลของการใช้ประโยชน์และการอนุรักษ์เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน
๑๒. การคุ้มครองการใช้ประโยชน์ความหลากหลายทางชีวภาพอย่างยั่งยืนและเป็นธรรม
๑๓. การอนุรักษ์พัฒนาและฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ ดินและป่าไม้ ตามแนวพระราชดำริ
๑๔. การบริหารจัดการน้ำอย่างเป็นระบบ
๑๕. การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมภายใต้การมีส่วนร่วมของชุมชน
๑๖. การควบคุมมลพิษจากขยะ น้ำเสีย ฝุ่นละออง ก๊าซ กลิ่นและเสียง
๑๗. การเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารงานของท้องถิ่น
๑๘. การเสริมสร้างธรรมาภิบาลในองค์กรและชุมชน
๑๙. เสริมสร้างความเข้มแข็งกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนตามระบอบประชาธิปไตย

๒.๗ จุดยืนทางยุทธศาสตร์ (Positioning) ของเทศบาลตำบลร่มเมือง

๒.๘ ความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ในภาพรวม

การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีของเทศบาลมีความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ในภาพรวม ดังนี้

๓. การวิเคราะห์เพื่อพัฒนาท้องถิ่น

๓.๑ การวิเคราะห์กรอบการจัดทำยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ด้วยเทคนิค SWOT Analysis (จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค)

ปัจจัยภายนอก

โอกาส

1. นโยบายรัฐบาล นโยบายจังหวัด เอื้อต่อการพัฒนา โดยมุ่งเน้นการแก้ไขปัญหาความยากจน
ราษฎรมีอาชีพมั่นคง สภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

2. มีตลาดรองรับผลผลิตทางการเกษตร

3. เป็นที่รู้จักและยอมรับของหน่วยงานและบุคคลภายนอก

4. สภาพทางภูมิศาสตร์ (ดิน , น้ำ , ป่า) เอื้อต่อการทำการเกษตร

อุปสรรค

1. การคมนาคมยังไม่สะดวก

2. ขาดการแปรรูปผลผลิตทางการเกษตรบางชนิด

3. ราคาผลผลิตทางการเกษตรไม่แน่นอน

4. ขาดทักษะทางการตลาดและการรวมกลุ่มผู้ผลิต (การต่อรองราคา)

ปัจจัยภายใน

จุดแข็ง แยกเป็น 4 ด้าน

1. ด้านทรัพยากรธรรมชาติ

1. มีแหล่งน้ำเพื่อการเกษตรเพียงพอตลอดปี
2. มีดินอุดมสมบูรณ์เหมาะกับการเพาะปลูกด้านการเกษตร
3. มีสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ (สวนป่านาโอ , สวนป่าโหล๊ะเคียน, น้ำตกวังหลุมพอ)

2. ด้านทุน

1. มีแหล่งเงินทุนสนับสนุน เช่น กลุ่มออมทรัพย์ กลุ่มสวัสดิการชุมชน กลุ่มอาชีพ กลุ่มกองทุนหมู่บ้าน

3. ด้านภูมิปัญญาท้องถิ่น

1. มีปราชญ์ชาวบ้าน (ทำนา ทำสวน ขนบธรรมเนียมประเพณี ด้านอาชีพต่าง ๆ)
2. มีทรัพยากรบุคคลที่มีศักยภาพ
3. มีเกษตรกรที่มีความรู้ความชำนาญทางด้านการเกษตร

4. ด้านองค์กรชุมชน

1. มีการรวมกลุ่มอาชีพที่หลากหลาย

จุดอ่อน แยกเป็น 4 ด้าน

1. ด้านทรัพยากรธรรมชาติ

1. มีการบริหารจัดการน้ำไม่ดีพอ
2. ขาดการฟื้นฟูและอนุรักษ์ดิน
3. มีประชากรในท้องถิ่นที่ไม่เห็นความสำคัญและขาดการประชาสัมพันธ์
4. เกิดมลพิษทางสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการประกอบอาชีพ (ไก่ สุกร)

2. ด้านทุน

1. การบริหารด้านการเงิน การตลาดไม่ดีพอ
2. ไม่สามารถนำเงินที่มีมาใช้จ่ายให้เกิดประโยชน์ได้เต็มประสิทธิภาพ
3. ต้นทุนผลิตสูง
4. ราษฎรมีหนี้สินและยากจน

3. ด้านภูมิปัญญาท้องถิ่น

1. ไม่มีการสำรวจจัดระบบข้อมูลผู้รู้
2. ไม่ได้สนับสนุนส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นได้ปลดปล่อยศักยภาพเท่าที่ควร
3. ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีอยู่ขาดแรงจูงใจที่ดีพอ
4. ไม่ได้จัดให้มีกระบวนการสืบทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นอย่างเป็นระบบ

4. ด้านองค์กรชุมชน

1. สมาชิกไม่มีการดำเนินการของกลุ่มองค์กรชุมชนที่ต่อเนื่อง
2. กรรมการขาดความรู้และทักษะการบริหารจัดการเท่าที่ควร
3. สมาชิก/กรรมการบางส่วนไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของกลุ่ม
4. ขาดการรวมกลุ่มที่เข้มแข็ง

๓.๒ การประเมินสถานการณ์สภาพแวดล้อมภายนอกที่เกี่ยวข้อง

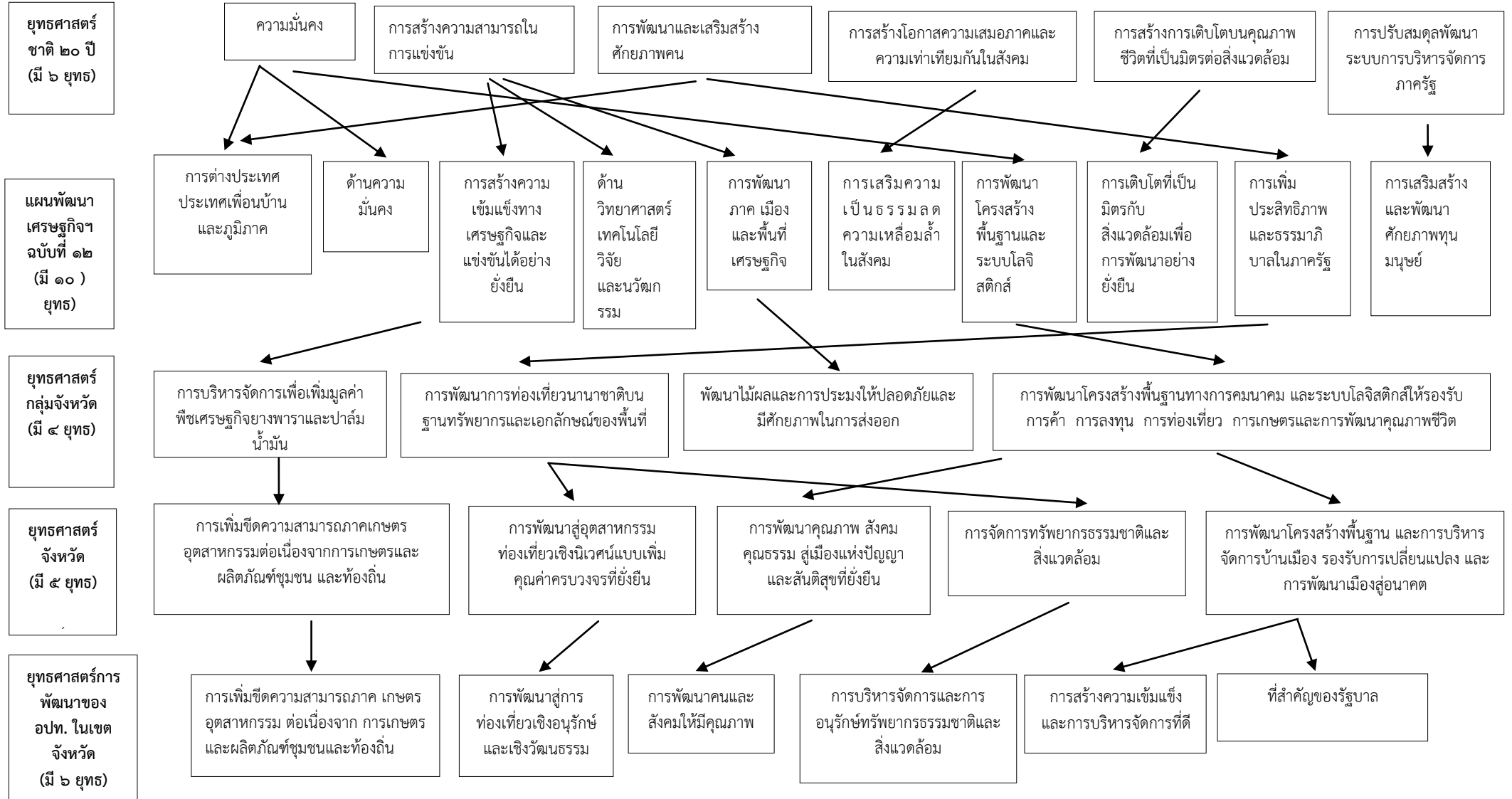
ในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีของเทศบาลนั้น ได้ทำการประเมินสถานการณ์สภาพแวดล้อมภายนอกที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

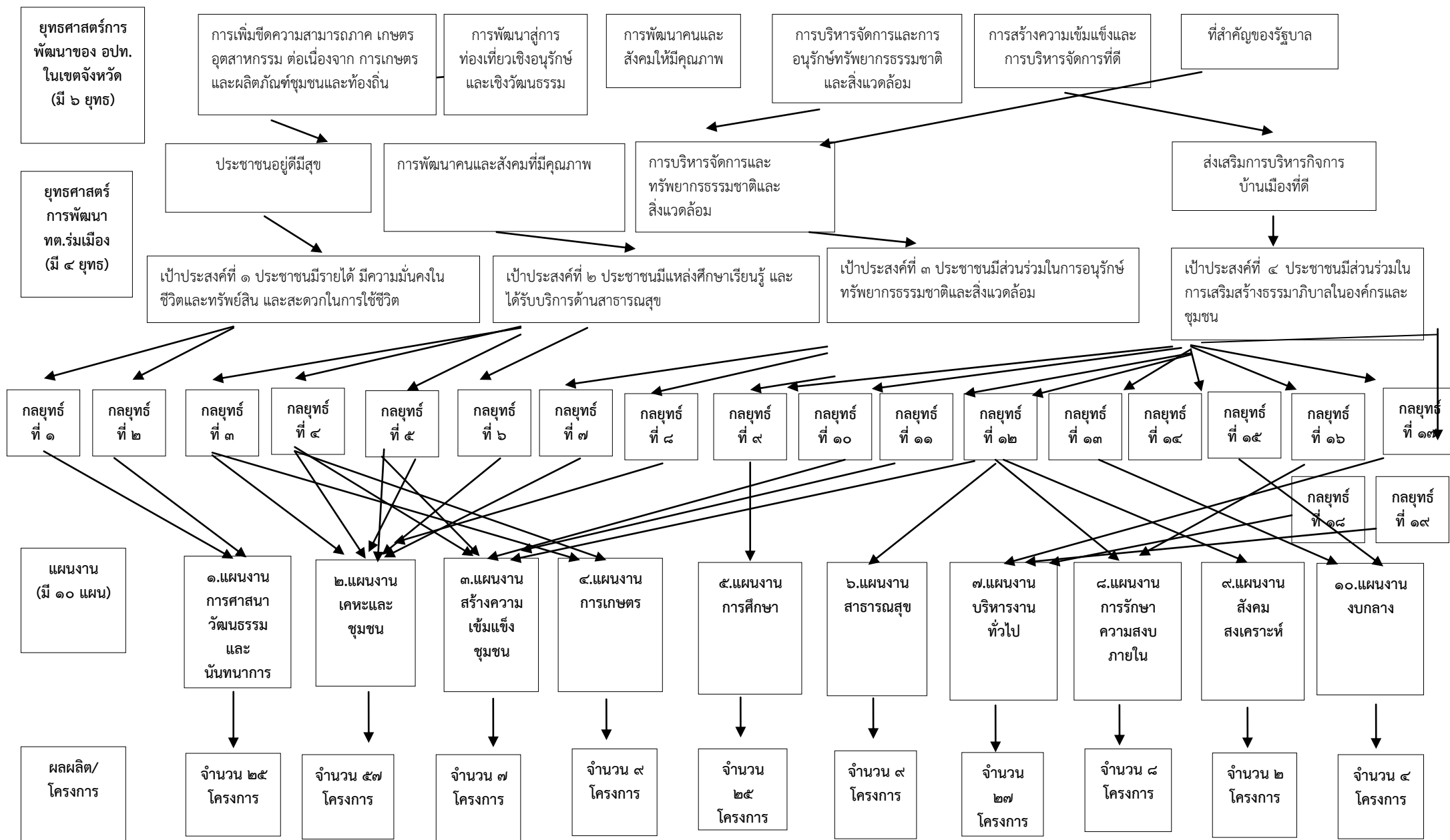
ประเด็นการพัฒนา	ขอบข่ายและปริมาณของปัญหา	พื้นที่เป้าหมาย	กลุ่มเป้าหมาย	การคาดการณ์แนวโน้มในอนาคต
๑. การพัฒนาการเกษตร	๑. ปัญหาด้านการเกษตร	ตำบลร่มเมือง	เกษตรกรภายในตำบล	เกษตรกรมีหนี้สินเพิ่ม ขาดรายได้ที่เพียงพอต่อการเลี้ยงชีพ อาจมีการเปลี่ยนแปลงอาชีพ
	๑.๑ สินค้าเกษตรตกต่ำ การผลิตได้ผลิตไม่เต็มที่ ไม่มีตลาดรองรับผลผลิต	ตำบลร่มเมือง	เกษตรกรภายในตำบล	ผลิตผลทางการเกษตรไม่ทันต่อความต้องการ เสียเปรียบด้านการแข่งขันกับที่อื่น
	๑.๒ เกษตรกรขาดความรู้ความเข้าใจในการนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ในการเกษตรทั้งด้านพืชและสัตว์	ตำบลร่มเมือง	ประชาชนในตำบล	จำนวนประชาชนไม่มีรายได้เลี้ยงตัวเองและครอบครัวเพิ่มขึ้น
	๒. ปัญหาด้านอาชีพ	ตำบลร่มเมือง	ประชาชนในตำบล	ประชาชนว่างงานมากขึ้น เศรษฐกิจย่ำแย่
	๒.๑ ปัญหาการว่างงาน	ตำบลร่มเมือง	ประชาชนในตำบล	
	๒.๒ การขาดการส่งเสริมอาชีพ	ตำบลร่มเมือง	ประชาชนในตำบล	
๒. การพัฒนาสังคมและคุณภาพชีวิต	๑. ปัญหาสังคม	ตำบลร่มเมือง	ประชาชนในตำบล	เด็กและเยาวชนมี
	๑.๑ ปัญหายาเสพติด	ตำบลร่มเมือง	ประชาชนในตำบล	ปัญหาขาดความรักความอบอุ่นมากขึ้นนำไปสู่ปัญหาอื่น
	๑.๒ ปัญหาเด็กและเยาวชนมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร	ตำบลร่มเมือง	ประชาชนในตำบล	ครอบครัวแตกแยก
	๑.๓ ปัญหาการลักเล็กขโมยน้อย	ตำบลร่มเมือง	เด็กและเยาวชนในตำบล	การเกิดอาชญากรรม การลักขโมย

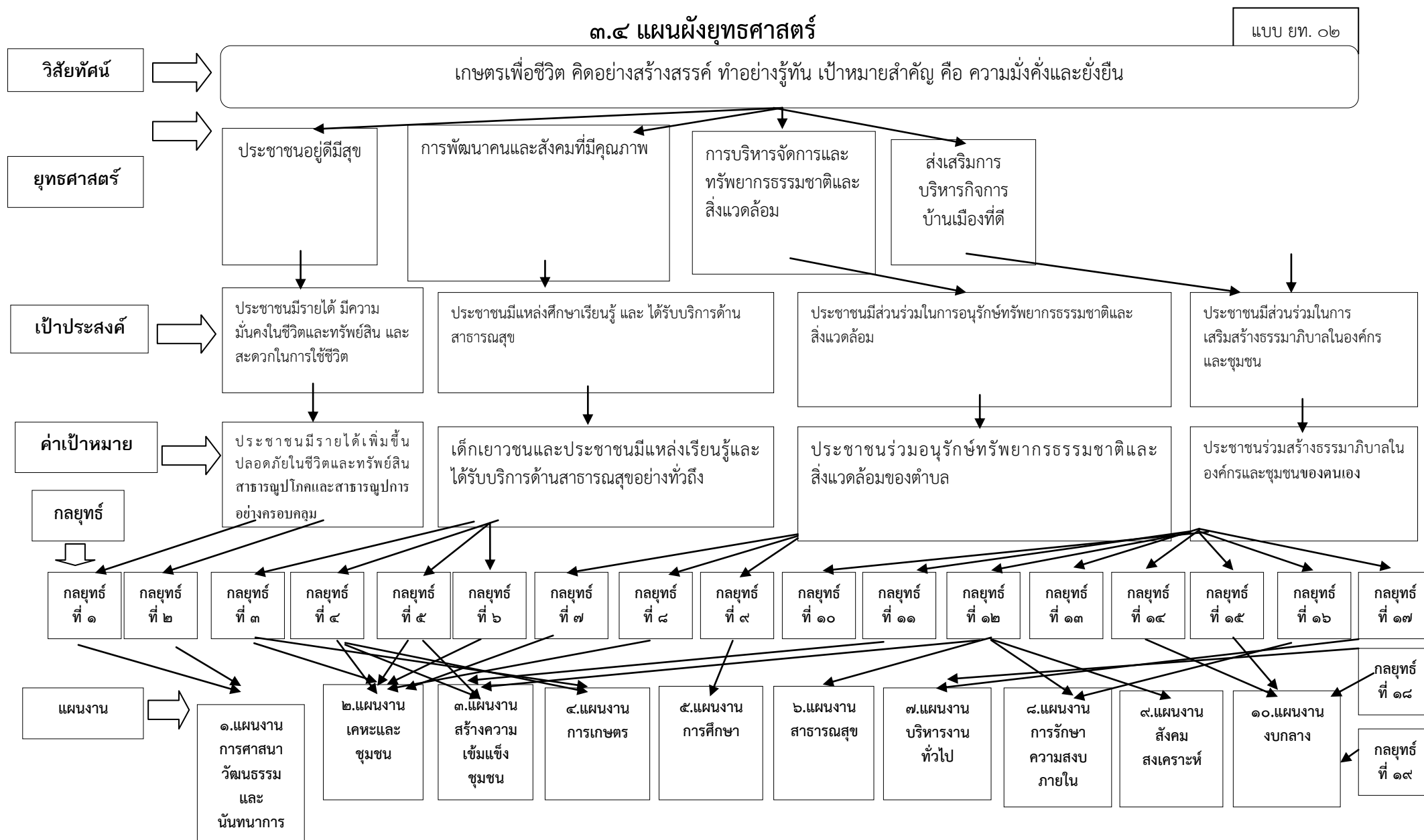
ประเด็นการพัฒนา	ขอบข่ายและปริมาณของปัญหา	พื้นที่เป้าหมาย	กลุ่มเป้าหมาย	การคาดการณ์แนวโน้มในอนาคต
๓. การพัฒนาแหล่งน้ำ	๑.การขาดแคลนน้ำ แหล่งน้ำไม่ได้รับการบำรุงดูแลรักษา	ตำบลร่มเมือง	ประชาชนในตำบล	การดำเนินงานของ ทต.ร่มเมืองจะช่วยบรรเทาความเดือดร้อนเกี่ยวกับแหล่งน้ำได้ในอนาคต
๔.การพัฒนาการเมืองการปกครองและการบริหาร	๑. การมีส่วนร่วมของประชาชนยังอยู่ในระดับน้อย	ตำบลร่มเมือง	ประชาชน เยาวชนในตำบล	ประชาชนจะเข้ามามีส่วนร่วมมากขึ้นโดยเทศบาลเพิ่มการประชาสัมพันธ์ให้ข้อมูลข่าวสาร ใช้สื่อเทคโนโลยี สร้างความเข้าใจตั้งแต่เริ่มต้นจนเสร็จสิ้น
๕.การเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน	๑. เจ้าหน้าที่และประชาชนไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษและภาษาเพื่อนบ้านสื่อสารระหว่างกันได้ อย่างมีประสิทธิภาพ	ตำบลร่มเมือง	บุคลากรและประชาชนในตำบล	ประชาชนตื่นตัวและเรียนรู้จากสื่อต่างๆ

๓.๓ ความเชื่อมโยงยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดกับยุทธศาสตร์การพัฒนาของเทศบาลตำบลร่มเมือง
โครงสร้างเชื่อมโยงแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาเทศบาลตำบลนาท่อม พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๔

แบบ ยท. ๐๑

๓.๕ รายละเอียดยุทธศาสตร์

ความเชื่อมโยง กับยุทธศาสตร์ จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.ในเขต จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด/ ผลผลิต/ โครงการ	ค่าเป้าหมาย				ความก้าวหน้าของ เป้าหมาย	กลยุทธ์	ผลผลิต/ โครงการ	หน่วยงาน รับผิดชอบ หลัก	หน่วย สนับสนุน
					๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔					
การพัฒนาสู่การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และเชิงวัฒนธรรม	การพัฒนาสู่การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และเชิงวัฒนธรรม	การพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ	ประชาชนมีแหล่งศึกษาเรียนรู้ และได้รับบริการด้านสาธารณสุข	ร้อยละของโครงการที่ดำเนินการแหล่งเรียนรู้และบริการสาธารณสุข	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐	โครงการต่อเนื่องทุกปี	๑.การสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตคนให้มีความรู้คู่คุณธรรม.	๑๐โครงการ	สำนักปลัด	สำนักปลัด
การเพิ่มขีดความสามารถภาคเกษตรอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากการเกษตรและผลิตภัณฑ์ชุมชนและท้องถิ่น	การเพิ่มขีดความสามารถภาคเกษตรอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากการเกษตรและผลิตภัณฑ์ชุมชนและท้องถิ่น	ประชาชนอยู่ดีมีสุข	ประชาชนมีรายได้ มีความมั่นคงในชีวิตและทรัพย์สินและสะดวกในการใช้ชีวิต	ร้อยละของเกษตรกรมีรายได้เพิ่มขึ้น	๑๖	๑๖	๑๖	๑๖	โครงการต่อเนื่องทุกปี	๑. ส่งเสริมและสนับสนุนงานด้านเศรษฐกิจพอเพียง	๑๖โครงการ	สำนักปลัด	สำนักปลัด

ความเชื่อมโยง กับยุทธศาสตร์ จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.ในเขต จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด/ ผลผลิต/ โครงการ	ค่าเป้าหมาย				ความก้าวหน้าของ เป้าหมาย	กลยุทธ์	ผลผลิต/ โครงการ	หน่วยงาน รับผิดชอบหลัก	หน่วย สนับสนุน
					๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔					
การเพิ่มขีด ความสามารถ ภาคเกษตร อุตสาหกรรม ต่อเนื่องจาก การเกษตรและ ผลิตภัณฑ์ชุมชน และท้องถิ่น	การเพิ่มขีด ความสามารถ ภาคเกษตร อุตสาหกรรม ต่อเนื่องจาก การเกษตร และผลิตภัณฑ์ ชุมชนและ ท้องถิ่น	ประชาชนอยู่ดี มีสุข	ประชาชน มีรายได้ มี ความ มั่นคงใน ชีวิตและ ทรัพย์สิน และ สะดวกใน การใช้ชีวิต	ร้อยละของ ครัวเรือนมี ความ ปลอดภัยใน ชีวิตและ ทรัพย์สิน	๒	๒	๒	๒	โครงการ ต่อเนื่อง ทุกปี	๒.การ เสริมสร้าง ความมั่นคง ของชีวิตและ ทรัพย์สิน	๒ โครงการ	สำนัก ปลัด	กองช่าง
				ร้อยละของ เกษตรกรมี ความรู้ เพิ่มขึ้น	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐	โครงการ ต่อเนื่อง ทุกปี	๓.การส่งเสริม ภาค เกษตรกรรม แบบยั่งยืน	๑๐ โครงการ	สำนัก ปลัด	กองช่าง กองคลัง
				ร้อยละของ ครัวเรือนที่ ได้รับ ประโยชน์	๔	๔	๔	๔	มีโครงการ ด้าน โครงสร้าง ปีละ๑๕ โครงการ	๔.การพัฒนา ด้านโครงสร้าง พื้นฐานเพื่อ เกื้อหนุนภาค เกษตรกรรม	๑๖ โครงการ	กองช่าง	สำนักปลัด

ความเชื่อมโยง กับยุทธศาสตร์ จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.ในเขต จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด/ ผลผลิต/ โครงการ	ค่าเป้าหมาย				ความก้าว หน้าของ เป้าหมาย	กลยุทธ์	ผลผลิต/ โครงการ	หน่วยงาน รับผิดชอบ หลัก	หน่วย สนับสนุน
					๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔					
การจัดการ ทรัพยากรธรรม ชาติและ สิ่งแวดล้อม	การบริหาร จัดการและ การอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรม ชาติและ สิ่งแวดล้อม	การบริหาร จัดการและ การอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรม ชาติและ สิ่งแวดล้อม	ประชาชนมี ส่วนร่วมใน การอนุรักษ์ ทรัพยากร ธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม	ร้อยละ ของขยะ ครัวเรือน มีจำนวน ลดลง	๕	๕	๕	๕	โครงการ ต่อเนื่อง ทุกปี	การควบคุม มลพิษจากขยะ น้ำเสีย ฟุ้ง ละออง ก๊าซ กลิ่นและเสียง	๕ โครงการ	สำนักปลัด	กองคลัง
				ขยะริม คลอง ลดลง ๒.ต้นไม้ เพิ่มขึ้น ๓.น้ำ สะอาดขึ้น	๓	๓	๓	๓	โครงการ ต่อเนื่อง ทุกปี	การอนุรักษ์ พัฒนาและฟื้นฟู ทรัพยากรธรรม ชาติ ดินและป่า ไม้ ตามแนว พระราชดำริ	๓ โครงการ	สำนักปลัด	กองช่าง กองคลัง กอง การศึกษา

ความเชื่อมโยง กับยุทธศาสตร์ จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.ในเขต จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด/ ผลผลิต/ โครงการ	ค่าเป้าหมาย				ความก้าว หน้าของ เป้าหมาย	กลยุทธ์	ผลผลิต/ โครงการ	หน่วยงาน รับผิดชอบ หลัก	หน่วย สนับสนุน
					๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔					
การพัฒนา โครงสร้างพื้นฐาน และการบริหาร จัดการบ้านเมือง รองรับการ เปลี่ยนแปลง และ การพัฒนาเมืองสู่ อนาคต	ที่สำคัญของ รัฐบาล	ส่งเสริมการ บริหารกิจการ บ้านเมืองที่ดี	ประชาชนมีส่วนร่วม ในการเสริมสร้าง ธรรมาภิบาลใน องค์กรและชุมชน	ร้อยละ ของผู้เข้า อบรมมี ความรู้เพิ่ม มากขึ้น	๑	๑	๑	๑	โครงการ ต่อเนื่อง ทุกปี	การ เสริมสร้าง ธรรมาภิ บาลใน องค์กร และชุมชน	๑ โครงการ	สำนักปลัด	กองคลัง การช่าง กอง การศึกษา
				ร้อยละ ของกลุ่มมี ความ เข้มแข็ง	๓	๓	๓	๓	โครงการ ต่อเนื่อง ทุกปี	เสริมสร้าง ความ เข้มแข็ง กระบวนก ารมีส่วน ร่วมของ ประชาชน ตาม ระบอบ ประชาธิปไตย	๓ โครงการ	สำนักปลัด	กองคลัง การช่าง กอง การศึกษา

ความเชื่อมโยง กับยุทธศาสตร์ จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.ในเขต จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด/ ผลผลิต/ โครงการ	ค่าเป้าหมาย				ความก้าว หน้าของ เป้าหมาย	กลยุทธ์	ผลผลิต/ โครงการ	หน่วยงาน รับผิดชอบ หลัก	หน่วย สนับสนุน
					๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔					
การพัฒนา คุณภาพ สังคม คุณธรรม สู่ เมืองแห่งปัญญา และสันติสุขที่ ยั่งยืน	การพัฒนา คนและ สังคมให้มี คุณภาพ	การพัฒนา คนและ สังคมให้มี คุณภาพ	ประชาชนมี แหล่งศึกษา เรียนรู้ และ ได้รับบริการ ด้าน สาธารณสุข	ร้อยละ ของ ประชาชน มีคุณภาพ ชีวิตดีขึ้น	๒๐	๒๐	๒๐	๒๐	โครงการ ต่อเนื่อง ทุกปี	การเสริมสร้าง สุขภาวะของ ประชาชน อย่างครบ วงจรและมี คุณภาพ มาตรฐาน	๒๐ โครงการ	กอง การศึกษา	กองคลัง การช่าง สำนักปลัด
				ร้อยละ ของ ประชาชน มีคุณภาพ ชีวิตดีขึ้น	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐	โครงการ ต่อเนื่อง ทุกปี	๓.พัฒนา ระบบบริการ ภาครัฐให้มี ประสิทธิภาพ	๑๐ โครงการ	สำนักปลัด	กองคลัง การช่าง กอง การศึกษา

ความเชื่อมโยง กับยุทธศาสตร์ จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.ในเขต จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด/ ผลผลิต/ โครงการ	ค่าเป้าหมาย				ความก้าวหน้า ของ เป้าหมาย	กลยุทธ์	ผลผลิต/ โครงการ	หน่วยงาน รับผิดชอบ หลัก	หน่วย สนับสนุน
					๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔					
การพัฒนา คุณภาพ สังคม คุณธรรม สู่เมือง แห่งปัญญาและ สันติสุขที่ยั่งยืน	การพัฒนา คนและ สังคมให้มี คุณภาพ	การพัฒนา คนและ สังคมให้มี คุณภาพ	ประชาชนมี แหล่งศึกษา เรียนรู้ และ ได้รับบริการ ด้านสาธารณสุข	ร้อยละ ของ ประชาชน มีคุณภาพ ชีวิตดีขึ้น	๖	๖	๖	๖	โครงการ ต่อเนื่อง ทุกปี	การเสริมสร้าง สุขภาวะของ ประชาชน อย่างครบ วงจรและมี คุณภาพ มาตรฐาน	๖ โครงการ	สำนักปลัด	กองคลัง การช่าง กอง การศึกษา
การพัฒนา โครงสร้าง พื้นฐาน และ การบริหาร จัดการ บ้านเมือง รองรับการ เปลี่ยนแปลง และการพัฒนา เมืองสู่อนาคต	การสร้าง ความ เข้มแข็งและ การบริหาร จัดการที่ดี	การสร้าง ความ เข้มแข็งและ การบริหาร จัดการที่ดี	ประชาชนมีส่วน ร่วมในการ เสริมสร้างธรรมา ภิบาลในองค์กร และชุมชน	ร้อยละ ของความ พึงพอใจ ของผู้เข้า รับบริการ สถานที่	๑	๑	๑	๑	เพิ่มขึ้นปี ละ ๑ โครงการ	การเสริมสร้าง ธรรมาภิบาล ในองค์กรและ ชุมชน	๕ โครงการ	กองคลัง การช่าง กอง การศึกษา	กองคลัง การช่าง กอง การศึกษา

ความเชื่อมโยง กับยุทธศาสตร์ จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.ในเขต จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด/ ผลผลิต/ โครงการ	ค่าเป้าหมาย				ความก้าว หน้าของ เป้าหมาย	กลยุทธ์	ผลผลิต/ โครงการ	หน่วยงาน รับผิดชอบ หลัก	หน่วย สนับสนุน
					๒๕๖๑	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔					
การพัฒนา โครงสร้างพื้นฐาน และการบริหาร จัดการบ้านเมือง รองรับการ เปลี่ยนแปลง และ การพัฒนาเมืองสู่ อนาคต	การสร้าง ความ เข้มแข็งและ การบริหาร จัดการที่ดี	การสร้าง ความ เข้มแข็ง และการ บริหาร จัดการที่ดี	ประชาชน มีส่วนร่วม ในการ เสริมสร้าง ธรรมา ภิบาลใน องค์กร และชุมชน	ร้อยละ ของ ผู้เข้าร่วม เพิ่มขึ้น	๓	๓	๓	๓	โครงการ ต่อเนื่อง ทุกปี	การเสริมสร้าง ธรรมาภิบาลใน องค์กรและ ชุมชน	๓ โครงการ	สำนักปลัด	กองคลัง การช่าง กอง การศึกษา

ส่วนที่ ๔ การนำแผนพัฒนาท้องถิ่นสู่การปฏิบัติ

๑.ยุทธศาสตร์การพัฒนาและแผนงาน

ที่	ยุทธศาสตร์	ด้าน	แผนงาน	หน่วยงานที่ รับผิดชอบ	หน่วยงาน สนับสนุน
๑	ประชาชนอยู่ดีมีสุข	ด้านบริการชุมชน และสังคม	แผนงานเคหะและชุมชน แผนงานสร้างความเข้มแข็ง ชุมชน แผนงานอุตสาหกรรมและ การโยธา	สำนักปลัด กอง การศึกษา กองช่าง	
๒	การพัฒนาคนและสังคมที่มี คุณภาพ	ด้านบริการชุมชน และสังคม ด้านการ เศรษฐกิจ	แผนงานสร้างความเข้มแข็ง ชุมชน แผนงานการเกษตร แผนงานการศาสนา วัฒนธรรมและนันทนาการ	สำนักปลัด กอง การศึกษา	
๓	การบริหารจัดการและ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	ด้านบริการชุมชน และสังคม	แผนงานสาธารณสุข แผนงานเคหะและชุมชน แผนงานเกษตร	สำนักปลัด กองช่าง กองช่าง	
๔	ส่งเสริมการบริหารกิจการ บ้านเมืองที่ดี	ด้านบริหารทั่วไป ด้านบริการชุมชน และสังคม	แผนงานบริหารงานทั่วไป แผนงานสร้างความเข้มแข็ง ชุมชน	สำนักปลัด	

รายละเอียดโครงการพัฒนา
แผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี (พ.ศ.๒๕๖๑-๒๕๖๔)
สำหรับ อุดหนุนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์กรประชาชน
เทศบาลตำบลร่มเมือง

ก. ยุทธศาสตร์จังหวัดที่ ๓ การพัฒนาคุณภาพ สังคมคุณธรรม สู่เมืองแห่งปัญญาและสันติสุขที่ยั่งยืน

- ก. ยุทธศาสตร์จังหวัดที่ ๓ การพัฒนาคนและสังคมให้มีคุณภาพ
- ข. ยุทธศาสตร์การพัฒนาของอปท.ในเขตจังหวัดที่ ๒ การพัฒนาคนและสังคมให้มีคุณภาพ
๓. ยุทธศาสตร์การพัฒนาคนและสังคมให้มีคุณภาพ

๓.๑ แผนงานการศึกษา

ที่	โครงการ	วัตถุประสงค์	เป้าหมาย (ผลผลิตของโครงการ)	งบประมาณและที่ผ่านมา				ตัวชี้วัด (KPI)	ผลที่คาดว่าจะ ได้รับ	หน่วยงาน รับผิดชอบหลัก
				๒๕๖๑ (บาท)	๒๕๖๒ (บาท)	๒๕๖๓ (บาท)	๒๕๖๔ (บาท)			
๑	อาหารกลางวัน	จัดหาอาหาร กลางวันให้กับ นักเรียน	อุดหนุนอาหารกลางวัน แก่เด็กนักเรียน)	๙๒๐,๐๐๐	๙๒๐,๐๐๐	๙๒๐,๐๐๐	๙๒๐,๐๐๐	จำนวนเด็กที่ ได้รับประทาน อาหารกลางวัน ครบทั้ง๕หมู่	นักเรียนมี อาหารกลางวัน มีคุณภาพ	กองการศึกษา

รายละเอียดโครงการพัฒนา
แผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี (พ.ศ.๒๕๖๑-๒๕๖๔)
สำหรับ ประสานโครงการพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัดพัทลุง
เทศบาลตำบลร่มเมือง

ก. ยุทธศาสตร์จังหวัดที่๑ การเพิ่มขีดความสามารถภาคเกษตรอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากการเกษตรและผลิตภัณฑ์ชุมชนและท้องถิ่น

ข. ยุทธศาสตร์การพัฒนาของอปท.ในเขตจังหวัดที่ ๑ การเพิ่มขีดความสามารถภาคเกษตรอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากการเกษตรและผลิตภัณฑ์ชุมชนและท้องถิ่น

๒. ยุทธศาสตร์ประชาชนอยู่ดีมีสุข

๒.๑ แผนงานอุตสาหกรรมและการโยธา

ที่	โครงการ	วัตถุประสงค์	เป้าหมาย (ผลผลิตของ โครงการ)	งบประมาณและที่ผ่านมา				ตัวชี้วัด (KPI)	ผลที่คาดว่าจะ ได้รับ	หน่วยงาน รับผิดชอบหลัก
				๒๕๖๑ (บาท)	๒๕๖๒ (บาท)	๒๕๖๓ (บาท)	๒๕๖๔ (บาท)			
๑	ก่อสร้างถนน คสล.สายทุ่ง ไทรทอง-เขตตำบลสมหวัง หมู่ที่ ๖ ตำบลร่มเมือง อำเภอเมืองพัทลุง เชื่อมต่อ หมู่ที่ ๗ ตำบล สมหวัง อำเภอกงหรา จังหวัดพัทลุง	เพื่อให้ประชาชน ได้รับความสะดวก ในการสัญจรไป-มา	กว้าง ๖ ม. ยาว ๖๒๕ ม. หนา ๐.๑๕ ม.	๖,๑๕๐,๐๐๐	-	-	-	ความยาว ของถนน	ประชาชนได้รับ ความสะดวกใน การสัญจร	อบจ.พัทลุง
๒.	ก่อสร้างถนนลาดยางแอส ฟัลท์ติกคอนกรีต สาย ปลวกกล่อน-บ้านลำ ม.๗ ต.ร่มเมือง อ.เมืองพัทลุง เชื่อมต่อหมู่ที่ ๑๐ ต.ท่าแค อ.เมืองพัทลุง จ.พัทลุง	เพื่อให้ประชาชน ได้รับความสะดวก ในการสัญจรไป-มา	กว้าง ๖ ม. ยาว ๕,๕๘๐ ม.	-	๑๑,๒๓๐,๐๐๐	-	-	ความยาว ของถนน	ประชาชนได้รับ ความสะดวกใน การสัญจร	อบจ.พัทลุง

บัญชีครุภัณฑ์
แผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี (พ.ศ.๒๕๖๑-๒๕๖๔)
เทศบาลตำบลร่มเมือง

ที่	แผนงาน	หมวด	ประเภท	วัตถุประสงค์	เป้าหมาย (ผลผลิตของครุภัณฑ์)	งบประมาณและที่ผ่านมา				หน่วยงาน รับผิดชอบ หลัก
						๒๕๖๑ (บาท)	๒๕๖๒ (บาท)	๒๕๖๓ (บาท)	๒๕๖๔ (บาท)	
๑	บริหารงานทั่วไป	ครุภัณฑ์	ครุภัณฑ์คอมพิวเตอร์	จัดซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์	๒ เครื่อง	๑๕,๔๐๐	๑๕,๔๐๐	-	-	สำนักปลัด
๒	บริหารงานทั่วไป	ครุภัณฑ์	ครุภัณฑ์ไฟฟ้าและวิทยุ	จัดซื้อตู้ลำโพง อเนกประสงค์	๑ ชุด	๑๑,๐๐๐	๑๑,๐๐๐	-	-	สำนักปลัด
๓	บริหารงานทั่วไป	ครุภัณฑ์	ครุภัณฑ์สำนักงาน	จัดซื้อโต๊ะทำงาน	๕ ตัว	๒๗,๕๐๐	๒๗,๕๐๐	-	-	กองคลัง
๔	บริหารงานทั่วไป	ครุภัณฑ์	ครุภัณฑ์คอมพิวเตอร์	จัดซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์	๒ เครื่อง	๓๒,๐๐๐	๓๒,๐๐๐	-	-	กองคลัง
๕	การศึกษา	ครุภัณฑ์	ครุภัณฑ์สำนักงาน	จัดซื้อพัดลมแขวน ผนังพร้อมติดตั้ง	๑๐ ตัว	๒๒,๐๐๐	๒๒,๐๐๐	-	-	กองการศึกษา
๖	การศึกษา	ครุภัณฑ์	ครุภัณฑ์งานบ้านงานครัว	จัดซื้อकुलเลอร์น้ำ สแตนเลส	๒ ใบ	๘,๐๐๐	๘,๐๐๐	-	-	กองการศึกษา
๗	เคหะและชุมชน	ครุภัณฑ์	ครุภัณฑ์สำนักงาน	จัดซื้อตู้เก็บเอกสาร	๒ ตัว	๑๐,๐๐๐	๑๐,๐๐๐	-	-	กองช่าง
๘	เคหะและชุมชน	ครุภัณฑ์	ครุภัณฑ์โฆษณาและ เผยแพร่	จัดซื้อกล่องดิจิตอล	๑ ตัว	๑๔,๐๐๐	๑๔,๐๐๐	-	-	กองช่าง

บัญชีครุภัณฑ์
แผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี (พ.ศ.๒๕๖๑-๒๕๖๔)
เทศบาลตำบลร่มเมือง

ที่	แผนงาน	หมวด	ประเภท	วัตถุประสงค์	เป้าหมาย (ผลผลิตของครุภัณฑ์)	งบประมาณและที่ผ่านมา				หน่วยงาน รับผิดชอบ หลัก
						๒๕๖๑ (บาท)	๒๕๖๒ (บาท)	๒๕๖๓ (บาท)	๒๕๖๔ (บาท)	
๙	เคหะและชุมชน	ครุภัณฑ์	ครุภัณฑ์สำรวจ	จัดซื้อเทปวัดระยะ	๒ ม้วน	๒,๕๐๐	๒,๕๐๐	-	-	กองช่าง
๑๐	เคหะและชุมชน	ครุภัณฑ์	ครุภัณฑ์เกษตร	จัดซื้อเครื่องสูบน้ำ มอเตอร์ไฟฟ้าแบบ หอยโข่ง	๑ เครื่อง	๑๑,๐๐๐	๑๑,๐๐๐	-	-	กองช่าง
๑๑	เคหะและชุมชน	ครุภัณฑ์	ครุภัณฑ์อื่นๆ	จัดซื้อเครื่องสูบน้ำ ชนิดจมน้ำ (ซัมเมอร์สซิเปิล)	๑ เครื่อง	๒๕,๐๐๐	๒๕,๐๐๐	-	-	กองช่าง
๑๒	เคหะและชุมชน	ครุภัณฑ์	ครุภัณฑ์อื่นๆ	จัดซื้อปั้มแช่(ไดโว่)	๑ เครื่อง	๖,๕๐๐	๖,๕๐๐	-	-	กองช่าง

ส่วนที่ ๕

การติดตามและประเมินผล

๑. การติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์

ในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นนั้น จะต้องมีการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา โดยจะต้องติดตามและประเมินยุทธศาสตร์ ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ หมวด ๖ ข้อ ๒๙ และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ ข้อ ๑๓ และในการประเมินแผนนั้นจะต้อง ดำเนินการประเมินคุณภาพของแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาศักยภาพตามแนวทางการติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์เพื่อสอดคล้องแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แจ้งตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๘๑๐.๒/ว ๕๗๗๗ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๙ เรื่อง แนวทางและหลักเกณฑ์การจัดทำและประสานแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๖๔) ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙

๒. การติดตามและประเมินผลโครงการ

ในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นนั้น จะต้องมีการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา โดยจะต้องติดตามและประเมินยุทธศาสตร์ ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ หมวด ๖ ข้อ ๒๙ และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ ข้อ ๑๓ และในการประเมินแผนนั้นจะต้อง ดำเนินการประเมินคุณภาพของแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาศักยภาพตามแนวทางการติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์เพื่อสอดคล้องแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แจ้งตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๘๑๐.๒/ว ๕๗๗๗ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๙ เรื่อง แนวทางและหลักเกณฑ์การจัดทำและประสานแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๖๔) ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙

๓. สรุปผลการพัฒนาท้องถิ่นในภาพรวม

๓.๑ การวัดผลในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

(๑) การวัดผลในเชิงปริมาณ

ตามที่เทศบาลได้ดำเนินการจัดทำแผนพัฒนาขึ้นมาเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาเทศบาลให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ เกิดประสิทธิภาพประสิทธิผลสูงสุดในการแก้ไขปัญหาให้กับประชาชน ในการจัดทำแผนพัฒนานั้นจะต้องมีการติดตามและประเมินแผนพัฒนา ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ หมวด ๖ ข้อ ๒๙ และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ ข้อ ๑๓ โดยคณะกรรมการติดตามและประเมินแผนพัฒนาเป็นผู้ดำเนินการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา ซึ่งคณะกรรมการจะต้องดำเนินการกำหนดแนวทางการวิธีการในการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา ดำเนินการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา รายงานผลและเสนอความเห็นซึ่งได้จากการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาต่อผู้บริหารท้องถิ่น เพื่อให้ผู้บริหารท้องถิ่นเสนอต่อ

สภาท้องถิ่น และคณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่น พร้อมทั้งประกาศผลการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาให้ประชาชนในท้องถิ่นทราบในที่เปิดเผยภายในสิบห้าวันนับแต่วันรายงานผลและเสนอความเห็นดังกล่าวและต้องปิดประกาศไว้เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวันโดยอย่างน้อยปีละสองครั้งภายในเดือนเมษายนและภายในเดือนตุลาคมของทุกปี

โดยเครื่องมือที่ใช้ในการติดตามและประเมินผลในเชิงปริมาณ มีดังนี้

แบบที่ ๑ การกำกับการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

แบบที่ ๒ แบบติดตามผลการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

แบบที่ ๓/๑ แบบประเมินผลการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์

แบบประเมินคุณภาพของแผนพัฒนา

(แจ้งตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๘๑๐.๒/ว ๐๗๐๓ ลงวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ เรื่อง แนวทางและหลักเกณฑ์การติดตามและประเมินผลสามปีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ข้อ ๗ การวัดคุณภาพของแผนพัฒนาท้องถิ่น ตามนัยหนังสือกระทรวงมหาดไทย ด่วนที่สุด ที่ มท ๐๘๑๐.๒/ว ๔๘๓๐ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ให้แล้วเสร็จภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันประกาศใช้แผนพัฒนาท้องถิ่น)

การติดตามและประเมินผลด้วยระบบ e-plan (www.dla.go.th)

(๒) การวัดผลในเชิงคุณภาพ

การจัดผลเชิงคุณภาพ เทศบาลใช้การสำรวจความพึงพอใจในการวัดผลเชิงคุณภาพโดยภาพรวม โดยได้มีการประเมินความพึงพอใจ ซึ่งการประเมินความพึงพอใจทำให้ทราบถึงผลเชิงคุณภาพในการดำเนินงานของเทศบาลในภาพรวม

โดยเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินความพึงพอใจ มีดังนี้

แบบที่ ๓/๒ แบบประเมินความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานของเทศบาล

แบบที่ ๓/๓ แบบประเมินความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการให้บริการ

๔. ข้อเสนอแนะในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นในอนาคต

๔.๑ ผลกระทบนำไปสู่อนาคต

๑. ประชาชนอาจเกิดความเบื่อหน่ายกับกระบวนการจัดทำแผนที่มีความยุ่งยากมากขึ้น
๒. ปัญหาอาจไม่ได้รับการแก้ไขโดยตรงจุดเพราะข้อจำกัดของระเบียบกฎหมายที่ทำให้ยากและบางเรื่องอาจทำไม่ได้

๔.๒ ข้อเสนอแนะ ผลจากการพัฒนา

- ๑) การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นปีควรพิจารณาใช้แผนยุทธศาสตร์การพัฒนามาเป็นกรอบในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นปีและให้มีความสอดคล้องกัน
- ๒) การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นปีควรพิจารณางบประมาณและคำนึงถึงสถานะการคลังในการพิจารณาโครงการ/กิจกรรม ที่จะบรรจุในแผนพัฒนาท้องถิ่นปี
- ๓) ควรเร่งรัดให้มีการดำเนินโครงการ/กิจกรรม ที่ตั้งในเทศบัญญัติงบประมาณรายจ่ายให้สามารถดำเนินการได้ในปีงบประมาณนั้น
- ๔) เทศบาลควรพิจารณาตั้งงบประมาณให้เพียงพอและเหมาะสมกับกับภารกิจแต่ละด้านที่จะต้องดำเนินการ ซึ่งจะช่วยลดปัญหาในการโอนเพิ่ม โอนลด โอนตั้งจ่ายรายการใหม่
